

Нел Макфагър

Огнени
Сълзичи

От автора
на бестселъра
"Южни тайни"

© TORNA DO 2001

НЕЛ МАКФАДЪР ОГНЕНИ СЪЛЗИ

Превод: Стамен Стойчев, Диана Кутева

chitanka.info

Днешна печал

Голямата къща в една плантация в Монкьор, Тенеси, е пълна с легенди и тайни от бурното минало. Но след загадъчната смърт на сестра си, Фейбъл Деверо започва да губи себе си в това минало, в сънища за Гражданската война и в една отдавна забравена любов.

Вчерашни копнежи

Обзета от интересния живот и бурното време на своята прабаба Диъддри О'Ший, Фейбъл преживява една нощ на сладък екстаз с Андре Деверо, без да предположи, че тяхната страст ще бъде достатъчно силна, за да премине през вековете.

Утрешното съкровище

Обхваната от замайващите главата ѝ видения от една далечна страст и живееща в реалност, изпълнена с неприятности и предателство, Фейбъл търси отговорите, които ще я освободят — отговори, които могат да бъдат открити единствено в прегръдките на двама мъже, които са живели в различни столетия.

ПРОЛОГ

Лятото на 1988 година

Името ми е Фейбъл. Означава мит, легенда, фантазия.

Винаги съм живяла в Монкьор. И когато трябваше да се изтъкнат качествата на състезателните ни коне, прочути не само в Тенеси, но и далеч извън щата, се появи една лейди и твърдо заяви, че конюшната на моята фамилия заслужава подобаващо място в рубриката „Стил на живота“ в неделното издание на „Знамето на Нашвил“. И интервюто започна. Тя ме попита откога живея в „старата плантация“, разположена между Нашвил и Франклин, в щата Тенеси.

Отвърнах ѝ:

— През целия си живот — макар че бих могла да добавя: „И отвъд него.“

Но префинената журналистка не би могла да разбере чувствата ми — а аз усещах, че принадлежа на Монкьор много отдавна. Тя може би щеше да се опита да ме свърже с Шърли Маклейн или с някоя нова теория за „новата ера“, което положително не би се понравилось на баща ми. По онова време татко сериозно обмисляше да се кандидатира за Конгреса, като сенатор от Демократическата партия.

— Как се чувствате — запита ме тя — като праправнучка на Диъдри О’Ший Макфий Деверо, прочутата дама — контрабандистка от Гражданската война?

Реагирах остро винаги, когато пришълците в Юга лепваха това съвсем невярно прозвище на войната между толкова различните северни и южни щати. Но този път си замълчах, защото бях заета да оглаждам косъма на Гемблър^[1] — моя любимец. Гемблър не е типичен представител на породата състезателни коне в Тенеси. Не споделям страстта на семейството ми да принуждава тези красиви животни да стъпват наперено. Но сключих с баща си примирие — ако не си позволявам публични изявления по този въпрос, той няма да ми досажда с опитите си да ме води на състезанията и с настояванията си да участвам в тях.

Погладих Гемблър още няколко пъти, без да бързам, преди да отговоря, за да имам време да овладеея чувствата, които винаги ме обземаха само при споменаването на отдавна починалата ми прапрабаба Диъдри. Бях доволна, че поне сестра ми Селест бе оставена на мира. А на въпроса за моята прародителка си позволих следната забележка:

— Тя е била една достойна лейди от Юга — и отново се захех да разчесвам гривата на Гемблър, докато лъсна като самурена кожа. — Спасила е Монкьор и цялото му население. Мислех, че ще пишете за конете ни и за празненството в Шелбайвил.

— Е, малко исторически фон никога не е излишен. Старинно богатство, старинни къщи, старинни легенди — вашето семейство е богато с тях.

Тя погледна бележника си и аз се напрегнах в очакване на следващия въпрос, защото мислех, че знам какъв ще бъде.

Но ме изигра. Името на Селест все още не бе споменато. Тази дама очевидно се бе заловила с Диъдри.

— Вярно ли е, че вашата прародителка е била ирландска емигрантка, останала без пукнат грош, и е била принудена да проституира, преди да се докопа до фамилията Деверо?

Тогава бях само на двадесет и две, но вече бях достатъчно обиграна, за да се справям с нахалните посетители.

— Баща ми каза, че ако ви задържа прекалено дълго в тази смрадлива конюшня, ще бъде принуден да ни връчи по една лопата, за да се захванем с тора. Сега е с мама на верандата. Сигурна съм, че ни очаква да се присъединим към тях за някое студено и освежително питие.

Захвърлих чесалото и закрачих към вратата на конюшните, като потупах коня си по лъскавия му хълбок.

Журналистката внимателно заобиколи обемистите творби на Гемблър по пода. Нямах друг избор, освен да ме придружи до голямата сграда. А аз погледнах с копнеж към планината на Диъдри, където моята прапрабаба се беше трудила в онези жестоки времена, за да вари прочутото си „Уиски на жената от планината“.

Над големия бял дъб с клони, широко разперени като ръце, сега бяха надвиснали тъмни облаци. Стори ми се, че Диъдри се бе изправила там и, обляна в сълзи, наблюдава битката край Нашвил.

— Като че ли времето се влошава — процедих аз. Винаги ме побиваха тръпки, когато се замислях за Диъдри. Сякаш се разтваряше някаква завеса между мен и нещо загадъчно, което, зная това, винаги е съществувало и сега се приближаваше все повече и повече.

Журналистката ускори ход при първите дъждовни капки и не след дълго я заведох при родителите ми и подноса, отрупан със сребърни чаши с джулеп^[2]. След петнадесетина минути се извиних, че ги напускам, и се оттеглих в любимото си убежище на върха на Планината на уискито. Баща ми се наслаждаваше на вниманието на новата си слушателка, все още незапозната с безкрайните му разкази, и не се опита да ме спре, когато се измъкнах от верандата.

Винаги съм обичала бурите. Изпитвах силна възбуда при вида на разгневеното небе, което като че ли всеки миг щеше да се продъни и щеше да пречисти целия свят. Какво казваше един прочут поет? „И може би тези вихри са родилните мъки на планината...“

Светлините на Нашвил помръкнаха от назъбената шпага на една светкавица, която прорязва небосвода. Осъзнах, че съм започнала да броя „едно... две... три...“ в паузите между светкавиците и неочакваното изгърмяване след тях. Моето дърво — дървото на Диъдри — като че ли започна да се тресе при всеки пристъп на бурята. Едно листо се заплете в косата ми и едва го измъкнах от дългите, усукани кичури.

Преди година се наложи да накъдря дългата си руса коса, но никога не съм променяла цвета ѝ. Кичурът, стигащ до устните ми, сега изглеждаше яркочервен. Обзе ме възбуда, като че ли се намирах на летището в очакване на полет. Силна гръмотевица разтреса дървото и аз се видях участничка в някаква странна случка. Карти? Играя бридж и онази глупава игра с купи, но не и покер. Но сега изведнъж пред очите ми се очерта ръка, държаща пет карти, която...

Светкавицата освети моята планина. Листата на белия дъб се разлюляха и преди да угасне светкавицата, видях преплетени като в негатив нови и стари образи.

От моя стар дъб се чу силен трясък и се отчупи един клон. Последва още едно проблясване. Стори ми се, че съм в някаква стая, в която отекна проклетие. Изведнъж всичко потъна в мрак. Стая? Аз съм в някаква стая? Диъдри? Папа?

Защо съм облечена така?

— Папа!

---

[1] Комарджия (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Разхладителна напитка с джоджен, захар, уиски и лед — Б.пр.

↑

ГЛАВА ПЪРВА

Пролетта на 1859 година

Двамата бегълци останаха незабелязани сред суматохата преди отплаването на „Генерал Робъртсън“. Дори и ако дежурният полицаи на пристанището не се бе заплеснал при повдигането на натруфения клавесин, предназначен за луксозен публичен дом в Нашвил, пак нямаше да обърне внимание на една толкова дрипава двойка.

Първо, защото Диъдри О’Ший бе облечена като момче и червената ѝ коса бе скрита под твърде голям каскет. Второ, тази сутрин Райли О’Ший беше обръснал пищните си мустаци. Освен това, макар че бяха изминали седем години, откакто страхотният недостиг на картофи бе ускорил масовата емиграция към Америка, Ню Орлеан все още гъмжеше от ирландски емигранти. Двамата О’Ший не се отличаваха от останалите в тълпата.

Те въздъхнаха с облекчение, когато най-после се почувстваха в безопасност на парахода. Добраха се до свободно място на палубата и Райли се настрои за тирадата на дъщеря си. Знаеше, че това няма да му се размине. И Диъдри не го разочарова. В тъмносините ѝ очи проблесна искра, когато гневът се изля върху баща ѝ.

— Не ти ли казах, че беше пълна глупост да играеш с онези типове? Беше ми достатъчен само един поглед, за да ги преценя. Казах ли ти, че са прекалено хитри и опитни, за да се хванат на номерата ти? Но не, ти не искаш да ме чуеш, ти — с твоите ловки пръсти и с фалшивите си пачки долари!

Диъдри млъкна, за да поеме дъх, вбесена не само от факта, че едва бяха избягнали сблъсъка със съдебните власти, а и от пълното отчаяние, което я бе обзело. Тя харесваше Ню Орлеан, съвсем различен от мрачната ирландска ферма, където бе изпитала толкова горест и страдания. Като че ли Райли О’Ший най-после бе хвърлил котва, след като си бе намерил работа на пристанището и бе наел квартира в града. Като че ли наистина се бе превърнал в любящ баща, който бе осигурил бъдещето за себе си и за младата си дъщеря.

Но след като се бе захванал отново с покера, сега трябваше да се укрива и от закона, и от някои доста опасни личности! Диъдри изгледа мълчаливо мъжа до себе си. Нямаше смисъл да говори повече.

— Хайде, хайде, скъпа — започна утешително Райли и я погали с ръка. Огледа се трескаво наоколо, за да открие нещо, което би го накарало да забрави случилото се. И откри това, което търсеше. Погледът му се спря на празно буре от уиски „Манънгейл“. Ирландецът облиза устните си.

— Истинско безобразие — промърмори той, като все още се надяваше да намери някое недовършено буре в салона на парахода. След цялата тази история със злополучния покер се нуждаеше от нещо ободряващо. А от упреците на Диъдри почувства силна жажда. — Истинско безобразие — повтори той, изпълнен с неподправена тъга, когато бурето, някога пълно с уиски, изчезна от погледа му.

— Забрави това буре с уиски, папа. Нали знаеш, че като нищо можем да осъмнем зад решетките? Следващия път, когато се забъркаш в някакво мошеничество като снощното, ще бъда много благодарна, ако съм по-далеч от теб!

— Хайде, хайде, скъпа, не помрачавай хубавото си лице с тази твоя проклетия! — Райли отново погали стегнатото рамо на дъщеря си и отбеляза колко добре се прикриваше женствената фигура на Диъдри от разпуснатата памучна риза и провисналите панталони. Наистина маскировката ѝ беше сполучлива. Всеки от присъстващите снощи би могъл да опише на полицаите как е изглеждала дъщеря му. Тя не беше от онези момичета, които остават незабелязани от мъжете. Само на осемнадесет години е, но беше стройна и грациозна. Бе наследила съвършената красота на покойната си майка.

— Ах, момичето ми, нуждая се от красивото ти лице, което да разсейва вниманието на тия момчета, за да не се вторачват много-много в картите. Те не са стока, до един са хитреци и трябва да ги примамя по някакъв начин.

— Е, хубавото ми лице не ти помогна особено, когато се оказа, че си измамник. Ще се радвам, ако успеем да отървем кожата си.

Райли О'Ший успя да прикрие усмивката си. За него разбъркването на картите беше много по-привлекателно занимание от бъртенето по пристанищните кейове и със сигурност много по-интересно от отглеждането на картофите в мрачната и влажна

ирландска ферма. Тази нова страна беше приятна и не липсваха възможности за забогатяване. Сега, когато Диъдри вече бе достатъчно голяма, за да се оправя сама, той можеше да помисли повече за себе си и да опита някои от тези възможности.

— Е, ти се справи много добре, като събори лампата и изчезна през задната врата точно навреме.

Провалилият се картоиграч забеляза лекото потрепване на пълните ѝ устни и разбра, че тя едва се сдържа да не се разсмее при спомена за последната им лудория. Райли ѝ смигна и продължи шепнешком:

— За мен е истинско щастие, че имам такава умна дъщеря. Щастие е и това, че мога да виждам в мрака като котка. Успях да избягна куршумите!

— О, папа! — дълбока въздишка се отрони от устните на Диъдри. — Някой ден ще ни забъркаш в такава беля, че дори и аз няма да мога да те измъкна от нея.

Младото момиче внезапно замлъкна. Една, облечена по последна мода девойка прошумоля с роклята си покрай тях, следвана по петите от внушителна негърка.

— Ох — въздъхна тъжно ирландското момиче, без да пропуска и последния детайл от тоалета на непознатата. Питаше се как ли би се чувствала в рокля от зелено кадифе с черни ширити и гъсто набрани волани. Опита се да си представи, че държи в ръката си костената дръжка на слънчобрана, и че перата на очарователна шапка нежно докосват шията ѝ.

— Виж я, папа. Сигурно е дъщеря на някой плантатор.

Райли О'Ший изгледа красивата млада дама, към която бяха отправени толкова поклони и усмивки. На гърлото му заседна буца при мисълта, че собствената му дъщеря е облечена като дрипльо, в мъжки дрехи. По дяволите, щеше да намери някоя маса за покер дори и тук, на това проклето корито, и щеше да спечели достатъчно долари, за да облече Диъдри от главата до петите в такива изискани дрехи.

— Един ден ще се погрижа да бъдеш облечена като онова момиче, Дийди, скъпа моя.

Диъдри прикри усмивката си, предизвикана от изблика му. Райли не би могъл да задържи пари, дори и двете му ръце да бъдат намазани с лепило. Ирландката наблюдаваше как младата девойка, която бе

обект на всеобщо възхищение, изискано повдигаше полите на прелестната си рокля, за да не докосват грубите дъски на палубата.

— Здравейте, мис Деверо! — към нея се бе приближил млад мъж, изчервен и заекващ, докато обектът на неговото възхищение полюшваше черните си къдрици и го гледаше с неотразимата си усмивка. — За мен е удоволствие да пътуваме заедно. Обиколихте магазините в Ню Орлеан, нали?

Габриел Деверо се засмя с цяло гърло, докато погледът ѝ обхождаше купчината пакети, чанти и кутии, едва прикрепяни на полюшващата се палуба от изпотената ѝ прислужница.

— Очевидно! Може би ще се смилите над Прудри и ще ѝ помогнете да внесе тази камара в кабината ми?

Младежът с готовност пристъпи напред, но внезапно бе прикован на място от рязкото нареждане, долетяло от мостика:

— О, съжалявам, мадам, но се налага да му припомня за задълженията му!

Младежът веднага изтича на мястото си. Младата дама, лишена от любезните му услуги, остана за миг с кисело изражение на иначе очарователното си лице.

Габриел се огледа наоколо — отново възвърнала невъзмутимото си изражение. Погледът ѝ падна върху Диъдри, облегната на парапета на палубата и привидно вперила очи в някаква табелка.

— Ей, ти, там, момче, ела тук!

Диъдри трябваше да се огледа наоколо, за да разбере, че високомерната госпожица говореше именно на *нея*.

— А? Аз ли?

— Да, ти — раздражено повтори красавицата. — Ето една или две монети, ще бъдат твои, ако помогнеш на моята прислужница да се оправи с багажа. Изглежда, че в момента никой друг не може да ми помогне — черните ѝ очи пренебрежително огледаха Диъдри. — Не изглеждаш да си надарен с много мускули, но предполагам, че все пак ще се справиш.

Ирландката дори не помръдна, за да вземе монетите, които Габриел държеше в протегнатата си ръка. Спокойно посрещна погледа на наконтената девойка.

— А какво им е на вашите мускули?

Габриел остана с отворена уста.

— О, аз никога! — просъска тя, когато се съвзе от изненадата.

— Какво никога? Носи си пакетите сама, вместо да мъчиш бедната жена. Ти си млада и достатъчно силна, за да се справиш сама с партакешите си — отвърна ядосано Диъдри, сви рамене и обърна гръб на плантаторската щерка.

Райли О'Ший пристъпи любезно и се поклони на Габриел Деверо.

— За мен ще бъде удоволствие, мис, да ви помогна. И задръжете вашите монети — един ирландец не би приел да му се заплаща за нещо, което е въпрос на чест.

Габриел нервно изсумтя, но въпреки това посочи къде се намира каютата ѝ. Диъдри чу последната ѝ реплика, изпълнена с неприкритата ирония:

— Вие, сър, сте истински джентълмен, докато вашият син очевидно не е!

Диъдри прикри усмивката си. „Не знаете всъщност колко сте права, високопоставена госпожице!“

Никак не беше лесно да се спи на коравите дъски на палубата. За двамата О'Ший неудобството се състоеше не само в нетърпимата жегата, но и в непрестанния шум и тласъците при честите спирки на парахода. „Генерал Робъртсън“ удостояваше с вниманието си всяка керемидата. Чуваше се тропот от забързаните стъпки на носачи, мошеници, проститутки и всякаква пристанищна измет, нетърпеливи да се завърнат в Нашвил. Накрая настъпваше относително спокойствие, ако се изключеха парните котли, които издаваха стенания като в агония, придружавани от проскърцването на големите задвижващи колела.

Най-после Диъдри заспа, изтощена след бягството от Ню Орлеан. Не беше никак лесно да удържа баща си от поредната му лудория.

Събуди се след няколко часа и в първия миг не можа да разбере къде се намира. Но студените пръски вода от колелата на парахода и ритмичното му поклащане ѝ напомниха, че пътува по реката.

Младото момиче протегна ръка към одеялото до нея.

— Папа, папа, буден ли си?

Но под одеялото не помръдна нищо. Диъдри се надигна, напълно събудена, осъзнала, че баща ѝ го няма до нея. Изруга ядосано.

— Дяволите да те вземат, папа! Не мога да те оставя дори и за минута!

Дочу откъм салона музика и шумен смях и решително се изправи. Нахлупи каскета върху непокорните кичури, оправи панталоните си и стисна гневно устни, твърдо решена да намери Райли О'Ший.

Диъдри бе сигурна, че ще е в салона, увлечен в покер, чийто залози несъмнено далеч надхвърляха възможностите на кесията му. По дяволите, половината от парите бяха нейни и нямаше да му позволи да ги пропилее. Винаги се перчеше с дарбите си на картоиграч. Този път наистина прекали.

— Слушай, момче, тук не е място за такива като теб — широкоплещестият мъж на входа на пищно украсения салон снизходително, но твърдо препречи пътя на младото момиче.

Диъдри наведе глава, за да прикрие тревогата в погледа си.

— Дойдох само да видя дали мога да взема малко прясна вода и нещо за хапване. В замяна на това мога да ви помогна и да свърша някоя работа.

Мъжът се засмя и я потупа по слабите рамене.

— Наистина си доста слабичък, момче. Нашият барман има меко сърце. Ще ти позволи да пълниш чашите и ще те нахрани — зашепна тайнствено: — Точно сега се разиграва един покер с много пиячка на масата. Макар че, между нас казано, на Деверо така му работи късметът, че останалите глупаци ще загубят парите си.

— Деверо? — младата ирландка, без да иска, извиси глас.

— Андре Деверо — якият мъжага се ухили, когато чу пискливия младежки глас. Имаше син на същите години и почувства прилив на нежност към непознатото момче. — Всички знаят, че той е най-добрият картоиграч по реката от Къмбърланд насам. Но играе честно, за разлика от някои пътници, които винаги искат да си опитат късмета, дори и с някое дребно мошеничество.

„Също като Райли О'Ший“ — помисли си Диъдри, изпълнена с презрение към баща си. Тя погледна към голямата маса в средата на салона. Не успя да види лицето на баща си, защото той беше седнал с

гръб към нея, но изражението на играча срещу него ѝ беше достатъчно, за да схване ситуацията. Сърцето ѝ замря.

— Онзи мъж, високият, с тъмния костюм, той ли е Андре Деверо?

Той беше от мъжете, които обикновено бяха считани за красиви. Изглеждаше съвсем спокоен и любезен, доколкото можеше да прецени отдалеч. Но младото момиче инстинктивно усети, че той бе професионален комарджия и няма да се остави да бъде изигран от Райли О'Ший. Просто щеше да извади пистолет и щеше да го простреля в челото.

— Мъжът, който разбърква картите?

— Точно той. Чувал ли си за Деверо, момче? — във въпроса му пролича недоверие, тъй като не очакваше това момче, макар и с красиво лице, да се е движило сред първокласните комарджии.

— Чувал съм това име — отвърна Диъдри и почувства как гърлото ѝ пресъхна, като си спомни напрежението през последните часове. А както изглеждаше, предстояха нови трудности. Забеляза тъмните петна от пот по яката на най-хубавата риза на баща си. Райли О'Ший се потеше много силно, когато губеше на карти. А когато губеше, започваше с мошеничествата. — Предполагам, че е роднина на онази млада дама, която видях на палубата. Като че ли беше изкупила половината от магазините в Ню Орлеан.

Тя се опита да поддържа разговора, защото не можеше да измисли какво да предприеме.

Събеседникът ѝ охотно подхвана темата за мис Габриел Деверо. Той се ухили.

— А, значи си забелязал най-красивата от нашите пътнички! Е, малко са младите мъже на борда, които не мечтаят за мис Деверо. Но не се надявай на нищо, момче. Младата дама е под опекунството на брата на мистър Деверо, който управлява парите на цялата фамилия. Казват, че мистър Андре и брат му не са в много добри отношения, но и двамата побесняват, когато нещо засегне тяхното семейство.

— Ни най-малко не се интересувам от мис Деверо — разгорещено отвърна Диъдри. — Всъщност останах с впечатлението, че тя е доста разглезена, надута хлапачка, която не си помръдва пръста за нищо.

Беше време да направи нещо. Не можеше да си позволи цяла вечер да разговаря за семейство Деверо.

— Някои хора са щастливци, макар и да не го осъзнават — не е необходимо да работят за прехраната си.

Думите ѝ предизвикаха поглед, изпълнен със симпатия, и предложението, от което се нуждаеше.

— Прав си, момче. А сега, ако желаяш, можеш да помогнеш при сервирането на уискито на картоиграчите. Като отплата ще получиш порция варено и канче мляко. Аз сам ще се погрижа за това. Само внимавай да не разлееш напитките. Няма нищо по-лошо от това, да се намокри масата, когато се играят карти.

Диъдри забеляза искрената радост в погледа на баща си, когато се появи до масата с подноса с напитките. Такъв беше Райли О'Ший — не можа да остане спокоен, когато зърна дъщеря си зад раменете на играчите.

— Хиляди ирландски дяволи! — промърмори той.

Андре Деверо повдигна тъмните си вежди.

— Извинете, мистър О'Ший. Правилно ли разбрах, че искате две карти? — добре поддържаната му ръка се протегна към тестето. Диъдри забеляза трите дами в ръката на Андре и тихо изпъшка. Побърза да застане зад Райли. Сърцето ѝ замря, виждайки двата чифта, които баща ѝ държеше. Едва не извика, когато той самодоволно заяви:

— Няма да тегля. И удвоявам залога!

Младото момиче разбра, че сега ще се реши всичко. Изпусна каната с бира в момента, когато Райли О'Ший протегна ръка към нея. Бирата се разля навсякъде — по залозите, по картите и по панталоните на играчите. Мъжът до Райли скочи на крака, ругаейки. Картите му се разпиляха, бирата се разля по панталоните му.

Само един мъж остана спокоен в настъпилата суматоха ѝ не изпусна картите си. Андре Деверо погледна първо към Райли О'Ший, а след това към младия ирландец. Отпрати бармана, който бе готов да изхвърли виновника.

— Няма нищо, приятелю. Само смени масата. И донеси ново тесте. С тези карти повече не може да се играе.

Тъмносивите му очи с черни точки изгледаха Диъдри хем заплашително, хем развеселено, от което момичето се обърка още повече. Разбра, че този път наистина нямаше да се измъкне лесно.

— Кажи ми, млади приятелю, отдавна ли сервираш по масите?
— попита кротко Андре.

Чу се лек смях, който наруши напрегнатата тишина. Диъдри вирна брадичката си. Най-много мразеше да ѝ се присмиват.

— Не, сър. Тази вечер ми е за пръв път.

Андре сведе поглед към картите, които все още държеше в ръката си.

— Това, което се случи, не е умишлено, нали?

Райли О'Ший почервения и гневно извика:

— Ще ви бъда благодарен, ако не правите такива намеци, Деверо!

— Намеци? — Андре Деверо хвърли картите си на бармана, който събираше разпиляното тесте. Премести погледа си от Райли към Диъдри. Сивите му очи блестяха студено като дулото на онова оръдие, което младото момиче бе видяло веднъж в някакъв парк. — Обръщам се към вас, джентълмени — нима не изглежда малко странно, че мистър О'Ший непрекъснато губеше и тъкмо при раздаването, което щеше да го разори окончателно, изведнъж се появи младият му спътник и прояви непохватността си?

Мърморенето, което се надигна около масата, и ужасеното изражение на баща ѝ я накараха да разбере, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да си признае.

— Прав сте, мистър Деверо. Признавам си. Не беше случайност. Нито пък беше идея на баща ми — Диъдри го погледна смело в очите. — Разбрах, че папа ще изгуби, и не можах да го понеса. Това е всичко. Извинете ме — и тя насочи погледа си към останалите мъже около масата. — Същото искам да кажа и на всички вас. Извинете ме — очите ѝ се спряха върху зачервеното лице на Райли. — Освен на теб, папа. Не бих се извинил на теб.

— Папа — тихо повтори Андре, като премести погледа си от нея към баща ѝ. — О, значи сме изправени пред класическата ситуация, когато добрият син се опитва да спаси баща си от злото на хазарта?

Райли изгледа разярено дъщеря си.

— Добрият, как не! Нуждае се от бой, но аз няма да зарежа играта заради това.

— Не съм сигурен, че ще продължите да играете с нас, мистър О'Ший — хладно отбеляза Андре Деверо.

Вълна от добродушни протести се надигна около масата.

— О, хайде, Деверо, дай му още един шанс на тоя ирландец, за да се опита да си върне поне част от загубеното.

— Добре, Деверо, но трябва да признаеш, че се отърва леко, като позволи на младия мухльо да ни прекъсне хубавата игра.

— Много добре — неохотно се съгласи Андре. — Мистър О'Ший може да продължи да играе, но при едно условие — на устните му се появи лека усмивка, когато погледна към Диъдри. — Нашият млад келнер да отиде да си легне, като предостави сервирането на някой... хм... по-внимателен.

Думите му предизвикаха смях, който накара младото момиче да се изчерви. Тя погледна към баща си и в очите ѝ припламнаха огънчета.

— Добре, папа, той ти дава възможност да си възвърнеш загубите. Докато все още си в състояние да ме разбереш, искам да ти кажа следното: ако и тази вечер останеш без пукната пара, не желая да ми хленчиш на сутринта.

Диъдри О'Ший беше уморена до смърт от безотговорността на баща си. Тя се обърна и гордо изправена, се запъти към вратата.

— Имаш много смел син, О'Ший. Сигурен ли си, че искаш да продължиш?

Ирландецът се опита да изглежда самоуверен.

— Е, Деверо, вече разбра, че аз съм мъж, който не позволява на един хлапак да го командва — той завъртя очи и потри доволно ръце. — А сега да се върнем към картите, които имах! Мога да ви кажа, джентълмени, че този път щях да спечеля — или няма справедливост нито на този, нито на онзи свят!

Андре се усмихна, защото знаеше, че неговите карти от последното раздаване биха спечелили мизата. Но той харесваше Райли О'Ший, а имаше и нещо загадъчно в онова негово момче, красиво почти до предизвикателност...

— Сега ще се преместим ли на новата ни маса, джентълмени?

И когато смениха масата и картите бяха отново раздадени, Деверо подхвърли:

— Момчето не прилича много на вас, О'Ший. И като видя израза на ирландеца, готов да започне да се оправдава, картоиграчът добави по-любезно:

— Не бих искал думите ми да прозвучат като критика към способностите ви да се грижите за него. Но забелязах, че вашият син, макар и да е доста красиво момче, като че ли не е наследил телосложението на баща си.

— Ами... — заекна ирландецът — той... хм... на майка си прилича, Господ да успокои душата ѝ.

Той си помисли колко бе ядосана дъщеря му и почувства угризения. След това си припомни за красивите дрехи, които тя искаше да притежава, и ето, че беше на път да спечели парите. Само ако следващите две карти бъдат точно тези, които му трябваха...

Трябваше да спечели много пари, за да живеят добре, когато пристигнат в Нашвил. И неговата Дийди щеше да има всички рокли, които пожелае, както и едно от онези изящни чадърчета...

Диъдри беше толкова разгневена, че не легна в неудобната койка в тясната каюта. Остана на палубата и започна да се разхожда, като внимаваше да не настъпи някого от налягалите бедняци и се питаше дали да зареже баща си.

Диъдри стоеше в задната част на парахода, загледана в светлините, пречупвани от водните пръски около големите колела, когато чу гласа на Габриел Деверо:

— О, не знаех, че някой може да е вече буден. Още е толкова рано.

В отговор тя се засмя.

— Не знаех, че е толкова рано. За някои хора това не е ранен час, а само е твърде късно.

— Ако говориш за онези мъже, заседнали в салона, като братовчед ми Андре, то те едва ли са си лягали. Всички мъже си приличат. Мислят само за пиене и карти.

Габриел се нацупи мило и примигна с дългите си мигли.

Диъдри я зяпна изненадано, когато започна да разбира какво става: „Мили Боже, тя флиртува с мен!“ — не си права. Искам да кажа, че не всички са по пиенето и картите.

Не трябваше да казва това.

Габриел се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Мисля, че ти си по-различен. Забелязах го още при първата ни среща, макар че ти беше ужасно груб.

Диъдри се отдръпна бързо, за да избегне допира до нежното ѝ тяло.

— Хм, май трябва да ти го кажа открито. Нямам много време да се занимавам с момичета и други такива глезотии. Ако трябва да бъда честен, дори въобще не ги харесвам.

Втора грешка. Думите я предизвикаха, а една красавица от Юга трудно можеше да пренебрегне това.

— Дори и мен? Искаш да кажеш, че не ме харесваш, дори и съвсем мъничко?

„Ох, Господи!“ — въздъхна Диъдри.

— Аз... хм, е, добре, дрехите ти са доста хубави. Габриел не би позволила на нито един представител на силния пол да се измъкне само с тези думи.

— А какво ще кажеш за мен? Не мислиш ли, че и аз съм хубава?

Диъдри погледна към небето и затвори очи. За втори път тази нощ ѝ се прииска да убие баща си. За всичко беше виновен той, Райли О'Ший! Той и проклетото му безразсъдство я забъркаха в тази каша.

— Аз, хм, наистина не съм мислил за това.

Тъй като баща ѝ не беше тук, за да го убие начаса, оставаше ѝ само да се скрие някъде. Но Габриел, с проклетите си фусты, ѝ препречи пътя.

— Както вече ти казах, не се занимавам с момичета.

— А целувал ли си някое момиче?

Младата ирландка се отдръпна от нежната ръка на Габриел, като че ли по парапета беше пропълзляла змия.

— Не, за Бога! — отвърна тя, обхваната от ужас.

— А не искаш ли?

Габриел поднесе устните си съблазнително близо до лицето на Диъдри и притвори очи. Момичето се втренчи в извитите розови устни с истинско отвращение.

— По-добре да ме застрелят! — избухна.

Габриел отвори очи и я погледна обидено.

— Добре, няма! — тропна с крак и извика: — Ти си най-грубият, най-непоносимият, най-вулгарният... *дрипльо*, когото съм виждала! Никога досега не бях срещала момче като теб!

Девојката побягна към каютата си. Малко след като фустите ѝ прошумоляха на завоя, до слуха на Диъдри, откъм сенника на палубата, достигна лек смях. Тя се обърна и видя Андре Деверо.

— Тя има право, ти наистина си необикновено момче — Андре носеше покрит супник, от който се разнасяше приятно ухание. — Ето, вземи. Не бих казал, че твоето представление тази вечер може да се нарече полезно, но разбрах, че са ти обещали да получиш нещо за ядене като отплата за помощта ти при сервирането.

Младото момиче погледна към супника и устата му се напълни със слюнки при мисълта за тлъстото и вкусно задушено. Но гордостта надделя над изкушението.

— Благодаря ви. Но аз... аз не съм гладен. Само затова ли дойдохте тук, за да ми донесете нещо да хапна?

„Играта трябва да е свършила“ — помисли си тя с облекчение. Къде ли се губеше Райли?

— Отчасти. Но главно дойдох тук да изчакам баща ви, за да ми даде парите, които ми дължи. Той обеща да се срещнем тук, след като ги вземе от сейфа на капитана, където ги бил оставил на съхранение.

Диъдри се втренчи в него и се разсмя.

— И вие му повярвахте? Мистър, всичко, което баща ми имаше на съхранение, беше в джобовете му, когато е влязъл в онзи салон — тя отново поклати глава. — А аз си помислих, че сте твърде умен, за да се хванете на поредния номер на баща ми.

Андре само присви очи.

— На този кораб той няма къде да се скрие от мен. Знае, че ако ме е излъгал за парите, ще му смъкна кожата от гърба, когато го намеря — внезапно се намръщи. — О, Боже, май че току-що бяхме спрели при Донелсън точно когато приключвахме с последното раздаване, и малко след това О’Ший отиде да вземе парите. Нима е възможно...

Лицето на Андре се проясни, когато видя, че момчето не помръдна.

— Не, не би слязъл от парахода без теб. Може би е лош играч, но не би зарязал момчето си.

„По-скоро би го направил, ако това е единственото, което му остава, отколкото да се изправи с лице пред Деверо без пукнат долар в джоба“ — помисли си Диъдри. Освен това след тази вечер, не би могъл да погледне и дъщеря си в очите.

— Ти ли си момчето на О'Ший? — попита помощник-капитанът и ѝ подаде писмо. — Баща ти ми даде това за теб — Диъдри и Андре само се спогледаха. — А това е за вас, сър.

Картоиграчът взе плика и го отвори.

— Това е неговото „любовно“ обяснение — обърна се той към Диъдри с мрачна усмивка. — Пише, че ще ми изпрати парите. И ще дойде да те прибере, когато си намери някаква работа. А на теб какво е написал?

Гърлото ѝ се сви, когато прочете първите думи:

„Скъпа Дийди“ — но, разбира се, не можеше да го прочете на Андре.

— Извинява се, че няма друг избор и че може би вие ще се погрижите за мен, докато пристигнем в Нашвил — тя преглътна мъчително и погледна към младия мъж. Очите ѝ бяха широко отворени и изпълнени с болка. — Предполагам, че бях прекалено строг с него тази вечер. Моят баща... моят баща никога досега не е отказвал да плати дълга си на карти, мистър Деверо. И да напусне парахода, и да ме остави... Това само показва колко е бил отчаян. Обещавам Ви, че един ден той ще ви плати. А за мен няма защо да се тревожите — няма да Ви безпокоя.

Диъдри понечи да си тръгне, но Андре я хвана за ръката. Тя погледна силната, загоряла ръка, която бе хванала нейната, и се запита защо това предизвиква толкова силно чувство у нея. Младият мъж също сведе поглед и отдръпна рязко ръката си, като че ли се бе опарил.

— Все пак какво ще правиш сега?

— Е, сега ще си легна — отвърна тя и се усмихна.

— А после?

Момичето сви рамене.

— Ще потърся някаква работа в Нашвил.

Андре огледа нежното ѝ тяло.

— Какво ще работиш? Като келнер ли? — той като че ли не забеляза как ирландката настръхна от подигравателния му тон. — Имам по-добра идея. Можеш да работиш за мен. Трябва да знаеш, че таква слабо момче като теб никога няма да получи по-добро предложение. Можеш временно да ми бъдеш камериер, докато те заведе в Монкьор и измисля подходяща работа, с която да си изкарваш

прехраната. Ще бъдеш много по-добре, отколкото ако останеш сам в този непознат град.

— Аз... аз не мога — прошепна Диъдри. Тя се чудеше дали да не му признае цялата истина — за Ню Орлеан, за ужасния порок на баща ѝ, за смешната ѝ маскировка. Но нещо я спря — може би странното усещане, което изпита, когато ръцете им се докоснаха.

— Не можеш? Или...

Младият помощник-капитан отново се приближи. На лицето му бе изписано силно смущение.

— Мистър О'Ший, съжалявам, че точно аз трябва да ви го кажа, но капитанът нареди... — той се изкашля и бързо продължи: — Страхувам се, че баща ви е слязъл от парахода, без да плати билетите. Не знаем кога... както и да е, опасявам се, че ще трябва да обясните на капитана.

Диъдри затвори очи и преброи до десет. Чудеше се още на колко други пътници баща ѝ дължи пари.

— Аз... аз нямам никакви пари.

— Но аз имам — намеси се Андре Деверо. Той се усмихна на помощник-капитана и извади портфейла си. — Ето, това сигурно ще стигне за двамата О'Ший — каза той, докато отброяваше парите. — И ето още, за да не повдигате въпроса за изчезването на мистър О'Ший. На парахода има още няколко... хм, заинтересовани джентълмени.

Младото момиче стисна юмруци. *Проклет да е баща ѝ!* Ако нямаше смелостта да се изправи с лице пред кредиторите си, поне трябваше да я вземе със себе си. Ето че сега бе задължена на Андре Деверо. Само Бог знаеше кога ще може да му върне парите.

— Предполагам, че трябва да ви благодаря — промълви Диъдри, когато останаха сами.

— Красивите думи нямат значение. Просто иди да провериш дали ваната е готова и ми извади чисти дрехи. Нуждая се от освежаване, след като ме заля с онази бира — той изгледа момичето и добави снизходително: — Ти също можеш да се изкъпеш, млади приятелю.

— О, не! Не, не!

Младият мъж се усмихна.

— О, освен всичките ти странности, ти си най-скромното хлапе, което съм виждал. Е, ще ти оставя ваната, след като се изкъпя.

Работата е там, че държа хората, които работят за мен, да бъдат чисти и спретнати. И всички мои роднини в Монкьор са доста взискателни — изгледа смачкания каскет на Диъдри. — Кажи ми, винаги ли носиш такива чудати шапки? Не съм те видял да я сваляш.

— Много бързо настивам — отвърна бързо момичето.

За да смени темата, тя повтори странното име, произнесено от Андре.

— Монкьор? — хареса ѝ как звучи и го прошепна още веднъж, като че ли вкусваше нещо много приятно. — Монкьор! Така ли се нарича вашата плантация?

— Да. Монкьор означава „мое сърце“. Това е моето гнездо. Когато не плавам по реката, се прибирам у дома, в Монкьор — лицето му помръкна. Диъдри си помисли, че той навярно си е спомнил за разногласията с брат си. — Макар че невинаги посрещат блудния син така добре, както бих искал.

Внезапно една ужасяваща мисъл я прониза. Габриел! Как щеше да отбягва пламенните атаки на девойката!

— Вашата, хм, братовчедка, също ли живее там?

— Габриел учи в пансион в Нашвил. Макар че се прибира у дома за празниците и през лятото, от нея няма много полза въкъщи. Смята, че робите трябва да се грижат за всичко — младият мъж се засмя: — Брат ми е неин настойник и се страхувам, че доста я е разглезил.

Това вече беше ясно на Диъдри.

— Има ли много роби в Монкьор?

Сянка падна върху лицето на Андре.

— Ние се занимаваме главно с отглеждането на коне, а не със земеделие. С Жан-Пол невинаги сме на едно мнение дали е морално да си собственик на телата и душите на робите.

Момичето разбра, че това е деликатна тема.

— Но сега отношенията между вас двамата са точно такива — промълви.

— Мили Боже, говориш за мен като за някакво чудовище! Виж какво, моето момче, взимам те с мен не толкова заради парите, колкото от съжаление — Андре не обърна внимание на опита ѝ да протестира. — И защото мисля, че си смело момче, което е изпатило доста от баща си. Просто не мога да те изоставя, когато пристигнем в Нашвил. В този град има доста мръсни типове, млади приятелю. А, като споменах

мръсни, се досетих — какво става с къпането? След няколко часа ще пристигнем и бих искал да подремна малко след банята.

Диъдри тръгна с Андре към каютата му. Влезе вътре, като очакваше, че той ще я последва. Но младият мъж заяви:

— Трябва да свърша още нещо на палубата. Скоро ще се върна. През това време... — Андре се усмихна и дори се поклони. — Чувствай се като у дома си, млади приятелю.

Диъдри се изненада, когато чу как ключалката щракна. Той я беше заключил!

— Това е, за да не скочиш от парахода като папа — мрачно си каза тя. — Още един О'Ший му дължи пари — намръщи се, когато видя отражението си в овалното огледало над легена. В нея отново се надигна желанието да му признае всичко. Но не — той щеше да реши, че се опитва да го съблазни, тъй като е съвсем сама и зависима от него. — Е, не може да си легнеш с този каскет, моето момиче. Ами сега какво ще правиш?

И като че ли в отговор на този въпрос очите ѝ съзряха ножици върху тоалетната масичка до четката със сребърна дръжка. Момичето свали каскета и въздъхна при вида на буйната червена коса, която се спусна до раменете ѝ. Още веднъж въздъхна дълбоко и посегна към ножиците.

ГЛАВА ВТОРА

„Работата“ на Андре Деверо, която трябваше да свърши на палубата, бе да подреди обърканите си чувства. Той се облегна на парапета и запали цигара. Опитваше се да си обясни защо беше привлечен от представител на собствения си пол — за пръв път през целия си живот.

„Ако някой ми беше казал, че такова нещо ще се случи с мен, никога нямаше да му повярвам“ — промърмори той на себе си. Момчето беше привлекателно и твърде женствено, но това не обясняваше силното привличане, което бе изпитал, когато го докосна по ръката. Напълно отвлечен от себе си, дори само при мисълта за тези противни усещания, Андре захвърли цигарата си във водата и като изрече няколко проклетия, се запъти към каютата.

Докато картоиграчът беше потънал в мисли за обърканите си чувства, които изпитваше към нея, Диъдри О’Ший трескаво търсеше място, където да скрие отрязаните си коси. Люкът беше плътно затворен. Погледна към нощното гърне, скрито в нишата зад една завеса, но веднага отхвърли тази идея, защото това скривалище лесно можеше да бъде открито. При тази мисъл тя се изчерви.

Той вече се приближаваше. Чу стъпките му пред вратата. Отчаяна, Диъдри напъха отрязаните червени коси под дюшека на леглото. Щеше да ги изхвърли по-късно, когато успее да се измъкне на палубата.

Когато влезе в каютата, Андре се засмя при вида на своя „камериер“ без каскета.

— Господи, не е чудно, че през цялото време не искаше да си свалиш каскета. Или баща ти те е подстригвал със сатър и чиния, или индианците са се опитали да те скалпират.

Гледката на грозно остриганите коси му помогна да преодолее ужасяващите съмнения в собствената си мъжественост.

— Все пак как се казваш?

— Диъ... Диърборн. Диърборн О’Ший.

Диъдри извърна поглед от младия мъж, който се прозина и започна да разкопчава ризата си. Тя сведе очи, когато той се зае с бельото си, и се осмели да го погледне чак когато беше във ваната и се виждаха само голите му мускулести рамене.

— Това е... хм, старинно ирландско име. Кръстен съм на моя прапрадядо.

Андре не прояви интерес към родословието ѝ. Само се прозина отново и посочи към четката до легена.

— Ще ми изтриеш ли гърба? Много съм уморен, за да го направя сам, а раменете дяволски ме болят след дългата игра на карти.

Диъдри преглътна мъчително и се подчини.

— По-силно — промърмори Андре и се отпусна в топлата вода, без да се интересува кой му търка гърба. — Хм. Последния път гърбът ми бе изтъркан от една красива жена — той бе толкова увлечен в приятния спомен, че не забеляза как ръката на Диъдри, която държеше четката, потрепери. — Беше при мадам Джулия. О, това е съдържателка на публичен дом, която знае как да угажда на клиентите си! — той отвори очи и се усмихна на Диъдри. — Може би някой път ще те взема със себе си. На момичетата ще им хареса толкова красиво и младо момче като теб. Ти дори, хм...?

Диъдри енергично поклати глава и видя, че поради силното си смущение от насоката на разговора се беше увлякла в търкането и едва не бе смъкнала кожата от гърба му.

— Ох, по-полека! — Андре грабна четката от ръката ѝ и замахна с нея. — Искам само да ми изтриеш гърба, а не да ми смъкваш кожата! — погледна към Диъдри, която се бе отдръпнала до прозорчето и стоеше с гръб към него. — Извинявай, не исках да те обидя. Навярно все още мислиш за баща си, нали?

„Не, мисля си само, че е невъзможно да остана тук с теб или да дойда в Монкьор, независимо че би било чудесно.“ Вълнението, което той предизвикваше у нея, все повече я объркваше. Трябваше да се махне. Трябваше да намери отнякъде пари и да плати билетите за парахода, но без да работи за Андре Деверо или за неговото семейство.

— Само си мисля колко хубаво би било да се поразходя до палубата, докато ти се обличаш.

Тя беше разбрала, че параходът е спрял и бе чула спускането на мостчето към кея. Може би щеше да намери начин да се измъкне.

Той сякаш прочете мислите ѝ.

— Няма начин — заяви мило Андре и се усмихна, разкривайки равните си бели зъби. Диъдри се запита дали не ги чисти със сода и парче плат, както правеше и тя, когато беше малка. — Капитанът ми каза, че ще вземат товар от тук за Галатин. Можеш да се изгубиш в бъркотията, докато товарят на борда тютюна и осоленото свинско — повдигна подигравателно черните си вежди. — Започваш да ми харесваш, Диърборн.

По дяволите, защо изпитваше такова силно желание да закриля това момче? Имаше нещо повече от чувството за отговорност, защото той бе позволил на бащата да продължи играта, която очевидно губеше. Не можеше да понесе мисълта, че Диърборн ще се скита сам в един непознат град, пълен с грубияни, без да има кой да се грижи за него.

Диъдри едва не се разплака от безсилие.

— Мистър Деверо, искам да ви кажа нещо напълно откровено. Няма да се чувствам добре, ако работя за вас по този начин. Това... това прилича на милостиня, а в моето семейство винаги са ме учили, че е по-добре да разчиташ само на себе си, дори и в най-трудните моменти.

Андре бавно поклати глава.

— Ти си много гордо момче, Диърборн. Възхищавам ти се. Но защо имам чувството, че в този момент се готвиш да избягаш от мен и отново да се забъркаш в някакви неприятности? Виж какво — ще ми дадеш мъжката си дума, че няма да избягаш, когато пристигнем в Нашвил, а аз ще се опитам да ти намеря подходяща работа. Пак ще си поговорим за това.

Диъдри се обърна към люка, за да не види Андре усмивката ѝ. Тя можеше лесно да даде „мъжка дума“ и с чиста съвест да я наруши при първа възможност.

— Имате моята мъжка дума, сър.

— Много добре. Значи мога да разчитам на теб — Андре се изправи и се зави в хавлията, която Диъдри му подаде, като се стараеше да не го гледа. — Вземи панталоните ми, тези, с които бях. Ще ти докажа, че наистина ти имам доверие. Вземи ключовете от каютата. Отсега нататък ще стоят в теб.

Младото момиче се поколеба за момент. След това извади ключовете от джоба на панталона, като си припомни при какво условие бе дала мъжката си дума. Не беше морално задължена да я спазва.

— Благодаря Ви, мистър Деверо. Ще ги оставя на тоалетната масичка, за да можете да ги намерите сутринта.

Андре облече чистото бельо, което Диъдри старателно бе сгънала на леглото, а след това ѝ подхвърли едно одеяло и възглавница.

— Ето, вземи. Това ще ти послужи като легло, макар че няма да бъде толкова удобно, колкото моето.

— За мен е достатъчно — бодро отвърна Диъдри. От своя ъгъл тя можеше много добре да вижда главата на Андре. Когато се увереше, че той е заспал дълбоко, тихо щеше да се измъкне на палубата, за да бъде първият пътник, който ще слезе в Нашвил.

Не след дълго момичето долови равномерно дишане на дълбоко заспалия картоиграч. Прекоси каютата, взе ключовете, внимателно отключи вратата и погледна назад, за да се увери, че младият мъж все още спи.

За момент се поколеба, прониза я силна болка при вида на безпомощния, почти момчешки израз на красивото му лице.

— Не се тревожи, Андре Деверо, ще ти върна всичко до цент — прошепна тя. — И това ти го обещавам като Диъдри О'Ший, а не като мъж!

Малко по-късно, когато „Генерал Робъртсън“ акостира близо до форт Ниглей, тя вече беше свободна. Никой не забеляза слабичкото момче, което пъргаво прескочи чувалите с царевица, за да изчезне в сивата утринна мъгла на Нашвил.

Диъдри спря за малко, за да се възхити на красивия хотел „Сейнт Клауд“, а после забърза по безлюдното „Второ Авеню“.

— Хм, но какво е това?

Диъдри се събуди рязко от някакъв непознат, но сърдечен глас. Тя нямаше намерение да заспива. Искаше само да си почине малко на самотната пейка в приятната малка градина. Последното, което си спомняше, бе мисълта колко красиви са розите, отрупани с капки роса, които блестяха като диаманти.

— Ти си твърде млад, момко, за да се скиташ сам. Без съмнение си се скрил тук с надеждата да видиш някое от моите момичета, нали?

Диъдри разтърка очи и погледна жената, която стоеше на входа с ръце на хълбоците, с черна коса, блестяща на утринното слънце. Черните ѝ очи върху снежнобялото лице гледаха по-скоро любопитно, отколкото гневно. Тя беше пълна, но не бе облечена в груби дрехи. Костюмът ѝ беше от коприна, гарниран с дантела, запазена марка „Мадам Джулия Постън“. Въпреки професията си, тя искаше да изглежда като изискана лейди.

— Не, мадам — Диъдри се изправи, разтревожена от думите „моите момичета“. Очевидно бе попаднала в градината на публичния дом. — Не, мадам! — повтори тя ожесточено. — Не съм такова момче!

Проницателните очи на мадам Джулия се спряха върху отвора на ризата ѝ, която се беше разкопчала през нощта. Виждаха се част от белите ѝ гърди и това напълно я разобличи. Мадам Джулия познаваше много добре човешката плът. Това не беше мъж!

— Не, виждам, че не си от тези момчета — меко каза тя. — Всъщност виждам, че въобще не си момче — тъмните ѝ очи огледаха слабата фигура на момчето и се спряха върху остриите червени къдрици. — Мила моя, изглеждаш доста странно. Това е... хм, интересна прическа.

Диъдри се усмихна. Тя хареса мадам Джулия от пръв поглед. Тази жена ѝ вдъхваше доверие. И почувства с облекчение, че повече не бе нужно да се преструва.

— Предполагам, че съм интересна гледка. Ще бъдете ли така любезна да ми кажете как мога да намеря девическия пансион в Нашвил? Бях чула в Ню Орлеан, че са склонни да взимат ирландци за прислужници в кухнята.

Мадам Джулия се усмихна.

— Нямах много надежда да получиш дори коричка хляб, ако почукаш на вратата им, облечена с тези дрехи — след това продължи по-нежно: — Избягала си от семейството си, нали, мила моя? Трудно ще можеш да се справиш в град като този.

— Не съм избягала от семейството си, защото нямам такова — отвърна Диъдри. Наистина, не беше ли решила да се откаже от баща си? Така че говореше истината. — И искам да се опитам да намеря

работа в пансиона, ако бъдете така любезна да ми покажете накъде да тръгна.

Мадам Джулия изгледа гордо изправеното момиче. И внезапно взе решение, отчасти от милосърдие, отчасти от същото инстинктивно желание за закрила, което беше изпитал и Андре Деверо.

— Не е много сигурно, че ще те вземат в пансиона, тъй като много други също търсят препитание. Честно казано, в този град има много места, където ще получиш храна и легло, но срещу много тежка работа. Ирландците бягат насам, за да се отърват от глада в родината си, и всяко копеле в града се възползва от това. Влез вътре. Ще ти дам да хапнеш и някакви прилични дрехи, а след това ще поговорим — жената й се усмихна приятелски и протегна към нея добре поддържаната си ръка. — Между другото, аз се казвам мадам Джулия. Или за някои почтени личности, които нямат абсолютно никаква представа за професията ми, аз съм мисис Постън.

На лицето на Диъдри се изписа изненада.

— О, вие сте онази дама... — тя спря точно когато щеше да произнесе името на Андре Деверо. — Тази дама, за която някой на парахода каза, че има най-доброто сърце в Тенеси — момичето любезно се поклони. — И аз вече се уверих в това, мадам.

Мадам Джулия се усмихна толкова лъчезарно, че Диъдри не изпита съжаление за лекото преувеличение.

— О, мила моя, ти си ласкателка — тя й намигна. — Обзалагам се, че наистина си минавала за възхитителен млад мъж, след когото са тичали всички момичета на парахода.

„Само едно“ — помисли си младото момиче. Случката с Габриел Деверо сега й се струваше доста комична. Усмихна се, уверена, че мадам Джулия също ще оцени смешното в тази история.

— Е, разбих няколко сърца — заяви тя с престорена самоувереност, което предизвика веселия смях на мадам Джулия.

Никъде не се виждаше нито едно от „момичетата“. Диъдри почувства облекчение и последва жената в преддверието, украсено с гоблени, красиви мебели и лампи с пискюли. Кухнята беше топла и приветлива. Едва не припадна от глад, когато мадам повдигна капака на една тенджерка и кухнята се изпълни с апетитната миризма на варен свински бут.

След три порции от вкусното ястие, гарнирано с картофи и четири бисквити, намазани с мед, Диъдри въздъхна и изпи и втората чаша прясно мляко.

— Вечно ще ви бъда благодарна, мадам, и ви моля да ме извините за недотам изисканото ми хранене.

Мадам запали тънка черна пура, с което едновременно възхити и шокира гостенката си.

— Напротив, скъпа, ти се храни много изискано и беше учтива през цялото време, докато погълна храна, достатъчна за четирима души. Знаеш ли, Диъдри — нали така се казваше — има нещо в теб, което ме заинтригува. Изглеждаш като дрипльо, при това скалпиран, но имаш държание, което показва добро възпитание.

Тъжно, но с гордост в гласа си Диъдри отговори:

— Въпреки че животът ѝ беше доста труден, майка ми беше от благородно семейство. Но тя го е напуснала, за да се омъжи за баща ми. Никога не ни позволи да забравим нейния произход.

Младото момиче въздъхна, като се сети за очарователния Райли, който успя да отрови живота на майка ѝ, както сега бе отровил и нейния.

Детството на Диъдри беше доста странно — тежък труд на полето до тъмно, а вечерта получаваше наставления „как трябва да се държи една дама“. Майка ѝ беше строга и неотстъпчива, може би поради горчивината, която изпитваше от проваления си живот.

— Значи си разбрала какво става, когато напуснеш семейството си — каза мадам Джулия. Тя се наведе през масата и едва не събори чашата си с горещ чай. — Кажи ми какво се е случило с теб, момиче? Умирам от любопитство от момента, в който те намерих свита на кълбо в градината. Познах по лицето ти, че си преживяла някаква история. Може би някой мъж е причината да си толкова отчаяна?

„Мъже!“ — помисли си Джулия. Обичаше ги повече от всичко на света, но те бяха причината за всички неприятности на жените.

— Да — отвърна Диъдри, макар че не възнамеряваше да споделя всичко с мадам. — Наистина беше мъж, един ужасен мъж — тя закри с ръце лицето си и промърмори: — Аз... аз не искам да говоря за това — погледна през пръстите си и видя, че нейната домакиня е изпълнена със симпатия. Помисли си, че и тя не е по-добра от баща си, щом използваше положението, в което бе изпаднала, за да извлече изгода.

Мадам Джулия не обичаше да се рови в човешката болка.

— Тогава нека поговорим какво ще правим с теб. Би ли искала да останеш тук? Спомена, че можеш да помагаш в кухнята. Откакто аболиционистите^[1] започнаха да ни създават проблеми, се нуждаем от прислужничка. Предлагам ти храна, подслон и заплата, каквито няма да получиш никъде другаде в Нашвил.

Въодушевлението на Диъдри спадна, когато мадам Джулия уточни заплатата. Знаеше, че това не бяха малко пари, но съвсем не бяха достатъчни, за да плати дълга си на Андре. Мисълта, че не е по-добра от баща си и също като него бе избягала, все още я измъчваше. Искаше час по-скоро да си разчисти сметките с картоиграча.

— Мисля... мисля, че ще бъде чудесно, докато си намеря нещо по-добро. И ви благодаря, мадам Джулия, че бяхте толкова любезна с мен — в изблик на благодарност реши да каже какво още е „чувала“ за мадам Джулия. — Когато бях в Ню Орлеан, чух още, че вашето заведение е от най-висока класа в целия Юг, а вие сте най-добрата в тази професия!

Черните очи на мадам Джулия блеснаха като мънистената огърлица около врата ѝ.

— Всички са чували за мадам Джулия там долу! Ох, мила моя! Ти ме накара да се почувствам щастлива. И аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да си добре.

Младото момиче реши, че е наследила нещо от дарбата на Райли О'Ший да ласкае. Но какво лошо имаше в това, щом думите ѝ предизвикаха радост в очите на тази добросърдечна жена.

Диъдри хареса повечето от момичетата на мадам Джулия. Освен Лириан, чийто очи, с форма на бадем, често гледаха с подозрение помладото момиче като бъдеща конкурентка. Всички останали се държаха с Диъдри като с по-малка сестра. Тя не беше много по-млада от повечето от тях, но момичешките памучни рокли, които носеше, и късата ѝ коса рязко контрастираха с техните добре ушити тоалети и модни прически.

Младото момиче имаше задължение да пазарува ежедневно, да поддържа свежи цветята в салона и в спалните, да смесва специалните помади и мехлеми за момичетата, приготвяни от билките, отглеждани

до розите в градината на мадам — нейната радост и гордост. За разлика от очарователните обитателки на къщата Диъдри се чувстваше като дете. Макар че тайно желаше мадам Джулия да престане с прекалените си грижи за нея, тя не искаше да нарани чувствата ѝ и не се опита да промени нищо.

Мадам стриктно следеше момичето да се скрива, щом настъпваше вечерта и клиентите започваха да влизат през остъклената врата на къщата на „Второ авеню“. Веднъж, тъкмо когато излизаше от салона, според инструкциите на мадам, Диъдри помисли, че чува баритона на Андре Деверо на външната врата.

Но макар че бе изпълнена с любопитство, тя не се спря, за да се увери. Какво биха си казали един на друг, ако се срещнеха в къща като тази?

Седмиците минаваха, но младото момиче ставаше все по-неспокойно. Колкото ѝ да беше благодарна на мадам Джулия, прекалените грижи към нея започнаха да я потискат.

Пеган, ирландка като нея, беше тази, която ѝ подсказа идеята. Бяха на горния етаж и Диъдри навиваше с маша дългата коса на Пеган, която гледаше в огледалото не толкова косата си, колкото отражението на момичето.

— Знаеш ли, Дийди, ти си по-хубава от всички нас взети заедно, с изключение може би само на Лилиан — внезапно каза тя.

Диъдри наистина беше шокирана от този неочакван комплимент. Беше свикнала да се чувства твърде безлична в сравнение с останалите момичета, с техните прелестни дрехи и прически, затова помисли, че Пеган се шегува с нея. Сбърчи нос и комично изкриви очи.

— Искаш ли да ти донеса лорнета на мадам Джулия, за да ме разгледаш по-добре?

Пеган се засмя.

— Е, косата ти е все още ужасна, но като оставим това... — погледна към Диъдри и очите ѝ светнаха. — Хей, мадам дали си е в стаята?

— Не, излезе, отиде на чай. Нали помниш, че всички се шегувахме с това? — Диъдри направи движение, като че ли държи чаша чай, и изви кутрето си. Завъртя очи и сви устни. Заприлича на жената на преподобния Бобо, която минаваше покрай тяхната къща всеки ден и гнусливо бърчеше носа си.

Пеган се изсмя.

— Ех, ти! Бих искала да видя как ще изглеждаш в нещо не толкова целомъдрено и с дълга коса.

Диъдри отвърна със сериозен вид:

— Можем да поръсим главата ми с кравешкия тор, който мадам използва за розите си, за да порасне по-бързо.

— Имах предвид нещо, което по-бързо ще свърши работа. Хайде, ела!

Хванаха се за ръце и като се смееха, се втурнаха към стаята на съдържателката на долния етаж.

Мадам Джулия влезе в кухнята с грейнали очи, свали ръкавиците си и откопча иглата на красивата си шапка.

— Стига си се тъпчела, скъпа. Ще надебелееш и клиентите няма да те харесват — упрекът беше отправен към Пеган, която бе седнала на масата пред дебело парче шунка и голяма бисквита. — Къде е Дийди? Искам да ѝ разкажа колко се забавлявах, когато видях как се удължиха надутите им физиономии, щом разбраха коя съм аз.

— Тя е на горния етаж — смотолеви Пеган с пълна уста. Очите ѝ светнаха при мисълта за изненадата, която очакваше мадам. — Не, чакай, ще отида да я доведа. Ти чакай тук.

Мадам сложи чайника на огъня, като весело си тананикаше. Наистина се бе наслаждавала, когато видя как очите на мисис Бобо едва не изскочиха от орбитите си. Тази достопочтена госпожа непрекъснато натякваше на мъжа си да използва всяка неделна проповед, за да бъде пропъдена мадам Джулия от града.

— Е, какво ще кажеш? Не е ли истинска красавица?

Мадам Джулия се обърна и едва не се опари с чайника, който държеше в ръка.

Пред нея стоеше Диъдри, ослепително красива в тъмносинята вечерна копринена рокля, която подчертаваше блясъка в очите ѝ. Пеган грижливо я бе гримирала, като бе сложила леки сенки около очите, малко пудра по лицето и тънък слой червило на устните. Най-новата, скъпа перука на мадам, изписана от Париж, допълваше гледката.

Щастливата усмивка на Диъдри помръкна, когато видя изражението на мадам Джулия.

— Не... не... ви ли харесвам? — запита плахо тя.

Джулия хвърли свиреп поглед към Пеган.

— Това е твоя работа. Излез и ни остави сами. И тази вечер няма да получиш храна.

Диъдри беше съкрушена от реакцията на мадам. Толкова ли бе грозна? В огледалото в спалнята на мадам изглеждаше като всички други момичета. Дори много по-добре, според твърденията на Пеган.

— Мадам, моля ви не наказвайте Пеган. Това не беше нейна...

— Шшт! — тя изчака, докато се чу шумът от затварянето на вратата спалнята на горния етаж — сигурен признак, че Пеган се е прибрала в стаята си. — Това момиче! Към нея съм по-привързана, отколкото към другите, като изключим теб, но тя наистина ще ме довърши! А сега, какво означава всичко това, Дийди? — жената бавно поклати глава и очите ѝ се натъжиха. — Какво, по дяволите, си мислиш, че ще постигнеш в този вид? Скъпа моя, не искам да бъдеш като Лилиан или Пеган, или останалите! Не трябва да бъдеш като тях или като мен, когато бях на твоите години. Скъпа моя, този живот ще те съсипе и ще остарееш много по-рано!

Диъдри съжаляваше, че мадам Джулия беше толкова разстроена. Обаче в мига, в който усети допира на коприната до кожата си и видя гордата красавица, която я гледаше от огледалото, тя разбра, че жадува за неща, които никога нямаше да има, ако продължаваше да прахосва времето си с работа в градината и кухнята.

— Но какво ще разбере от живота, ако го прекарам в бедност и еднообразие?

Мадам Джулия изглеждаше наранена.

— Скъпа, мислех, че ти харесва живота тук.

— Харесва ми, мадам Джулия. Наистина ми харесва. Вие сте толкова мила с мен, както и всички момичета. Но не искам през целия си живот да бъда прислужница в публичен дом — Диъдри разпери ръце. — Ако ще трябва да работя в публичен дом, бих искала да бъда най-добрата! И да спечеля много пари — добави бързо тя.

Мадам прикри усмивката си и се успокои. Детето в Дийди отново се бе проявило, въпреки бляскавата женственост на новия ѝ външен вид. В главата ѝ се зароди план, когато разбра какви са желанията на младото момиче.

— Кажи ми — запита тя, — ако не ти позволя да станеш едно от моите момичета, тогава какво ще правиш?

— Ще отида при мадам Джъстин — припряно отвърна Диъдри. — Пеган каза, че тя се нуждае от нови момичета.

Съдържателката реши да накаже Пеган, като ѝ забрани да стъпва в кухнята през следващия месец.

— Сложила си моята перука и тази евтина рокля?

Момичето наведе глава.

— О, мадам Джулия, не искам да бъда неблагодарна. Искам да работя за вас! Моля, дайте ми тази възможност. Повярвайте ми, знам какво трябва да правя.

След разговорите с Пеган тя беше си въобразила, че за една седмица ще може да изкара достатъчно пари и ще върне дълга си на Андре Деверо.

Мадам Джулия постави ръце върху раменете на младото момиче и го погледна замислено право в очите.

— Скъпа моя, вярвам ти, но ти не разбираш какво те очаква. Както и да е, щом си решила, аз няма да позволя на Джъстин Льофар да те открадне от мен. И ако останеш с мен, аз ще имам възможност да ти помагам в тази не лека професия. А сега, нека пийнем по чаша чай и да обмислим как най-добре да те подготвим.

Жената вече бе изготвила плана си, който щеше да предпази момичето. Тя бе започнала да го обича като родна дъщеря — за каквато винаги бе мечтала, но никога не бе имала. Погледна към Диъдри и заяви решително:

— В края на краищата, щом си решила да се залавяш с тази професия, аз ще ти кажа кога да започнеш — шефът съм аз. И аз ще определя с кого ще бъдеш първата нощ. Разбра ли?

Диъдри бе малко объркана от внезапната промяна в държанието на мадам Джулия, но кимна в знак на съгласие. Очите ѝ се разшириха при мисълта, че мадам говореше за условията за продажбата на нейната девственост.

— Да, мадам — отвърна смирено момичето. — Разбрах.

---

[1] Движение за освобождаване на негрите в САЩ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

— Всички ме гледат — прошепна Диъдри в тапицираната с кадифе лежа на балкона в Мюзик Хол. — Мисля, че е заради перуката. Повтарям ви, че не се чувствам добре като брюнетка. Всички ми се смеят.

Мадам Джулия, елегантна с черното кадифе и перлите, тихо се закиска зад ветрилото си.

— Уверявам те, че няма нищо смешно във външността ти. Всеки мъж, щом те забележи тази вечер, ще се втурне да ме разпитва за теб — коя си, откъде си, как се казваш. Тази вечер ще организирам едно малко тържество в чест на твоя „дебют“, любов моя.

Диъдри нервно я прекъсна. Не беше уверена дали е доволна от готовността, с която мадам бе приела решението ѝ да направи кариера в публичния дом.

— Ох, може би трябваше да изчакаме няколко дни, мадам Джулия. Искам да кажа, че все пак съм неопитна за това и...

— Не така, скъпа моя, не си права. Днешният ден никога няма да се повтори, както казват хората. Кови желязото, докато е горещо, нали? — ветрилото отново прикри потайната ѝ самодоволна усмивка. — И ти, скъпа Дийди, си причината да се поизпотят там долу в партера доста от моите изискани клиенти. Не видя ли как всички погледнаха насам, щом влязохме в ложата?

— Аз... аз като че ли забелязах някои погледи — отвърна притеснено Диъдри и побърза да изпълне дантелата около деколтето си, за да има малко по-благоприличен вид. Мили Боже, как успя да се забърка в такава ситуация? А мадам Джулия като че ли нямаше никакво намерение да ѝ позволи да се откаже от всичко това. Може би, както бе казала Пеган, когато ѝ забраниха да се отбива в кухнята, тяхната господарка наистина има набито око и никога не се отказва дори и от един долар.

— Ще престанеш ли да се въртиш на стола, мила моя? — прошепна мадам Джулия. — Представлението ще започне всеки

момент.

— Това деколте е много дълбоко — прошепна момичето и отклони очи от втренчения поглед на един джентълмен с буйни бакенбарди, който бе в съседната лежа. Напудрената му перука навярно прикриваше една напълно оплешивяла глава. Боже мой, ами ако някой като него се появи тази вечер и пожелае да се позабавлява с нея? Можеше да се закълне, че видя как мадам Джулия му кимна тайно преди няколко минути. — И едва дишам, талията ми е много пристегната.

Тя изгледа млечнобелите гърди на девойката, които се надигаха над фината копринена рокля, червена като бургундско.

— Нито един мъж не би платил и долар за котка в чувал, мила моя — раздразнено процеди мадам. — А сега запомни какво ще ти кажа. Никакви разговори с никого, нито сега, нито след концерта. Оставила съм мой доверен човек да пази пред вратата, за да не нахълта някой в ложата. Ще се измъкнем през задната врата веднага след последната песен. О, как бих искала да беше с мен тук преди няколко години, когато мис Джени Линд гастролираше в тази зала! „Газет“ го нарече „върховно изпълнение“ и „изключително“. Та тя пееше като славей! А сега се усмихвай загадъчно, но не на някой конкретен човек, и се опитай да изглеждаш очарователна.

Диъдри се справи толкова успешно с тази задача, че в антракта мадам Джулия трябваше да препречи с едрата си фигура вратата. Поне двама от почитателите на девойката направиха всичко, което бе по силите им, за да се запознаят с мистериозната ирландска красавица. С готовност предложиха услугите си да донесат нещо разхладително от бюфета.

Но мадам Джулия беше неотстъпчива и ги пропъди безмилостно. В нейните планове нямаше място за непредвидени срещи.

Една от причините за успеха на заведението на мадам Джулия беше грижливо подготвената „селекция“. За разлика от другите публични домове в града, прочути със скандалите си, тук никога не ставаше струпване на крещяща тълпа от двата пола в салона. Мадам не търпеше разпуснатост.

През дългата си практика с най-различни мъже тя беше научила най-важния урок — всички мъже обичат експедитивността, дори и когато търсят само наслади. Затова всичко бе организирано много добре.

Преддверието на долния етаж водеше към салон, използван като „чакалня“, в който на джентълмените се сервираше по чаша шери от подобрани момичета, чиито задължения бяха само да посрещат клиентите и да се погрижат за удобството им. След това, щом някой от мъжете направеше и най-лекия намек за желанието си да се позабавлява, беше изпращан на горния етаж в „салона за оглед“. Там го поемаха други момичета и уговаряха всички условия, освен в специалните случаи, когато мадам Джулия настояваше лично да се заеме с клиента. След това мадам определяше стаята и изпращаше там избраното момиче да очаква посетителя.

Салонът за оглед беше много уютен и дискретен. През прозорец, скрит зад едно огледало, можеше да наблюдава съседното помещение, където момичетата на мадам очакваха да бъдат повикани. Така клиентът, несмуцаван от никого, подбираше дама според своя вкус.

Диъдри нервно очакваше да я извикат. Това щеше да бъде краят на нейната девственост и едновременно с това — на паричните ѝ задължения, тъй като мадам Джулия недвусмислено беше заявила, че за „първия клиент“ ще поиска по-висока цена. Момичето не смееше да погледне към мътното огледало. Вече знаеше, че това е скритото прозорче, през което ще я оглеждат клиентите. Устните ѝ шепнеха странна молитва. „Мили Боже, може би никой няма да ме пожелае и няма да бъда принудена да изтърпя всичко това.“ Тази молитва бе последвана от „О, моля те, нека този, който ме избере, да бъде внимателен, да не е дебел и да не мирише на лошо!“

В салона, зад огледалото, мадам Джулия вече приключваше уговарянето на цената за най-предпочитаното момиче на вечерта. Бе отклонила досега три предложения за Диъдри и в момента на шега се сърдеше на доктор Джефри Маркет, че е закъснял след концерта.

— Е, Джефри, ако не беше моят най-предпочитан и постоянен клиент, нямаше да те чакам досега. Знаеш ли колко желаещи има вече за нашата скъпа Дийди, след като я видяха на концерта тази вечер?

В очите на широкоплещестия мъж със сиви бакенбарди блесна позабравен копнеж и той кимна натъжено.

— Не можех да откъсна поглед от нея през цялата вечер — Джулия едва прикри усмивката си. Бедният човек едва ли виждаше подалеч от носа си! — Но искаш прекалено скъпо, Джулия — той се опитваше да изглежда непреклонен, от което усмивката на мадам стана още по-широка. Беше агне, което се опитва да прилича на лъв.

Джулия се наклони към него и му прошепна нещо в ухото.

Лицето на Джефри Маркет се обля в червенина.

— Все пак — дрезгаво започна той, — изплатих амбулаторията си и мисис Маркет тази вечер е на гости при сестра си в Галатин.

Без знанието на мадам Джулия, Андре Деверо се бе качил на горния етаж, преди да бъде поканен и бе оставен да чака там.

— По дяволите, Пеган, с Джулия сме стари приятели и съм сигурен, че тя ще побеснее, ако узнае, че умирам от нетърпение на долния етаж, след като вече съм решил с коя да бъда тази вечер.

— Не се ядосвайте толкова, мистър Деверо. Може би Лилиан все още е свободна — добави момичето. — Нали винаги търсите само нея.

— Тази вечер не съм дошъл за Лилиан — хладно заяви той. — Това не е твоя работа, но тази вечер в ложата на Джулия имаше едно момиче...

— О, не! — възкликна Пеган. — Значи нашата Дийди е привлякла погледа Ви, както и на всички останали мъже!

— Струва ми се, че тази вечер има повече посетители от обичайното — измърмори Андре. — Защо никога досега не съм виждал тази... Дийди?

— Може би защото мадам Джулия я пази за много специални клиенти — отвърна дяволито ирландското момиче. — Мадам не е човек, който си позволява да има любимки, но ще ти издам нещо — твърде е привързана към Дийди. Тя е тук отдавна, но едва тази вечер ѝ позволи да се покаже.

Младият мъж се замисли. По време на концерта не можеше да откъсне поглед от момичето, което седеше до Джулия. Имаше чувството, че го познава. Това момиче като че ли излъчваше очарователна невинност, дори и с тази предизвикателна яркочервена рокля и гарвановочерната си коса. Половината от него се надяваше да не я намери в тази къща и че тя не е такава, каквато изглеждаше. А другата половина копнееше да я срещне, да разбере коя е тя и да си

обясни защо бе така силно привлечен от нея. И да се люби с нея, колкото и да му струва това.

Значи тя е тук от седмици.

Това беше тъжно доказателство за нейната „невинност“.

— Пеган, искам да се видя с Джулия. Още сега.

— Съжалявам, скъпи. Каза да не я безпокоим — момичето му намигна и зашепна: — Тя е с доктор Маркет и аз се обзалагам, че ще измъкне добра цена за нашата Дийди.

Андре изпъшка.

— Не и с това изкопаемо!

Не и с Джефри Маркет, с неговата напудрена перука, бакенбарди и старческа походка. Перука! Изведнъж си спомни за лъскавите червени къдрици, които бе намерил под дюшека в каютата си. Тогава почувства силно облекчение от откритието, че „Диърборн“ всъщност беше момиче. Привличането, което бе изпитал, не бе противоестественно.

Бе сигурен, че онзи „Диърборн“ и тази „Диъдри“ бяха едно и също лице. Тя беше прикрила с перука остриганата си огненочервена коса. Гневът му се примеси с възбуда. В главата му се зароди мисълта как отново да се срещне с това ирландско момиче и Андре се заслуша в думите на Пеган.

— Не говорете по такъв начин за един от нашите най-мили клиенти. И независимо от това, че ми е приятно да разговаряме, аз все пак не мога да стоя тук през цялата вечер — освен ако не сте дошъл да си изберете някое момиче — добави тя и му намигна.

Андре я хвана за ръката и я спря, преди да излезе от салона.

— Аз вече си избрах. Няма нужда да стоя повече тук — той наистина вече не искаше да се среща с Джулия, тъй като бе решил да осуети плановете ѝ относно Диъдри. — Ще взема Лилиан.

— Но вие казахте, че не искате... — върху добродушното лице на ирландското момиче се изписа учудване.

— Пеган, винаги съм мислил, че си момиче с чувство за хумор. Какво ще кажеш да ми помогнеш да изиграем една малка шега на Лилиан?

Очите ѝ светнаха дяволито.

— О, аз и без това вече съм се провинила пред мадам Джулия. Мистър Деверо, как бих могла...

— Вземи тази кутия със сладки и този пакет с шунка, за теб са. Ще се постарая Джулия да не научи нищо.

Андре не можеше да измисли по-подходящ подкуп. Суровата „диета“, на която беше подложена Пеган, едва не я бе подлудила. Тя бе започнала дори да отмъква сурови зеленчуци от градината на мадам.

— От друга страна, не е лошо малко да се повеселим — съгласи се веднага момичето. — Каква шега сте намислили?

— Е, нали ти отговаряш тази вечер за посрещането на клиентите на горния етаж и за разпределението им по стаите?

Пеган кимна и притвори очи.

— Да, така е. Малка размяна на стаите ли? Това ли имате предвид? — очите ѝ светнаха дяволито и тя зашепна: — Има една много хубава напудрена перука, която използвахме за посрещането на Новата година — тя е в един сандък в розовата стая.

Ударението, с което произнесе розовата стая, и смигването ѝ му подсказаха това, което искаше да знае. Той се усмихна и целуна момичето по бузата.

— О, Пеган, ти си момичето на моето сърце. Може би ще заслужиш дори благословия на небесните светци.

— Нищо чудно да се видя лично с тях, когато мадам разбере за всичко това.

Във всеки случай тя се радваше, че такъв красив мъж като Андре Деверо ще разкрие тайнството на любовта на нейната млада приятелка, а не бедният стар Джефри. Какво значение щеше да има за мадам, ако Диъдри прекара най-важната нощ в живота си с Андре Деверо?

— Остави Джулия на мен. И за Бога, дръж я по-далеч, докато *всичко свърши!*

Взе парите, които той ѝ даде, и очите ѝ се разшириха от учудване, когато ги преброи. Привлекателният картоиграч наистина бе хлътнал по Диъдри!

— Запазете няколко красиви думи за погребението ми, когато мадам Джулия разбере, че е бил изигран един от най-старите ѝ клиенти — мрачно промърмори Пеган. И тя побърза да съобщи на Лилиан, че нейният джентълмен ще я посети в стаята с гоблените, но не уточни името му.

А сега, ако успееш да предотврати срещата с мадам Джулия, преди да уреди размяната на двете момичета, може би щеше да доживее до сутринта — а само сутрин можеше да се наяде до насита.

Мисълта за храната ѝ напомни за щедрия подарък на Андре. Тя се зае с изпълнението на задачата си с блажено изражение на лицето. А освен това бе сигурна, че ще направи голяма услуга на своята приятелка, да не говорим, че и Лилиан щеше да стане за смях.

Колкото до господарката, Пеган не се безпокоеше чак толкова много. Щеше да ѝ вдигне петминутен скандал, а след това щеше да поклати глава, отчаяна от невниманието ѝ. А накрая щеше да се присъедини към всеобщия присмех по адрес на Лилиан.

Сърцето на Диъдри замря, когато на вратата леко се почука.

— Влезте... влезте — прошепна тя.

Въпреки че не чу поканата, мъжът отвори вратата и Диъдри видя силуета на мъжа, с когото трябваше да прекара вечерта. В полумрака на стаята, осветена само от една свещ, успя да забележи бялата напудрена перука и дъхът ѝ спря.

О, Господи, това трябва да е мъжът, който я бе гледал с широко отворени очи от съседната ложа. Тогава, в залата, не изглеждаше толкова висок. И можеше да се закълне, че сега беше по-широкоплещест, но нима би могла да забрави онази противна перука! Девойката се опита да се усмихне приветливо. Подпря се на канапето пред камината, коленете ѝ се подгъваха и се принуди да седне. Едва не събори кофичката с лед и бутилката френско шампанско в нея, от онази специална марка, която мадам пазеше за по-специалните си гости.

— Ще... ще желаете ли чаша шампанско? — ръцете ѝ трепереха, докато наливаше искрящата течност в една от най-изящните високи чаши на Джулия. — Огънят в камината е много приятен. Може би обичате да е топло в стаята — тя се изчерви. Дали трябваше да говори по този начин?

— Много ми харесва всичко тук — познатият баритон едва не я принуди да изпусне бутилката.

Андре Деверо!

Диъдри занемя от изненада. Дали и той е разбрал коя е тя? Сви се в сянката на високата облегалка на канапето, ужасена от мисълта, че може да я грабне за ръката и да я отведе със себе си.

— Шампанското..., вие ми предложихте да изпием по чаша, не помните ли?

Девойката протегна чашата и извърна лице, когато той протегна ръка, но ръката му я прегърна. Младият мъж бавно пое чашата, без да пуска другата си ръка от кръста ѝ, и поднесе напитката към устните си, докато я гледаше с напрегнат поглед.

— Обърни се с лице към мен, Диъдри — нежно промълви той.

— Откъде знаете името ми? — прошепна тя, без да смее да го погледне в очите, тръпнеща в очакване на най-лошото.

Андре протегна ръка и смъкна перуката ѝ.

— Ах!... — възкликна младият мъж, докато оглеждаше късата ѝ огненочервена коса. — Та значи ти си моят малък приятел Диърборн. Трябваше да се срещнем по този доста странен начин — пхна ръка в джоба си и извади кутийка за емфие, от която измъкна един лъскав огненочервен кичур. — Мисля, че си забравила нещо в каютата ми — и той поднесе кичура към главата ѝ. — Виждаш ли? От твоята коса е. В името на Бога, знаеш ли, че ме накара да се чувствам като глупак?

— Аз... съжалявам. Работата е в това, че... е, постъпих глупаво... Но не избягах от вас онази нощ заради това, което си мислите. Обещах ви, че ще ви върна парите, и ще го направя.

Андре огледа стаята — уютната камина, шампанското, канапето, на което се е била излегнала Диъдри, преди той да влезе, и повдигна вежди.

— Мисля, че това е по-добре, отколкото да бъдеш камериерка. Всъщност смяташ ли, че баща ти би одобрил това, с което се занимаваш тук?

Тя предизвикателно вдигна глава. Нямахше представа колко привлекателна изглеждаше на светлината на огъня, с огнените си къдрици, с тъмносините си очи, издаващи двойки чувства от срещата с Андре Деверо в тази обстановка.

— Баща ми повече няма право да одобрява или не одобрява постъпките ми. Нито вие имате това право.

Андре я хвана за ръцете и я притегли към себе си. Лицата им почти се докосваха.

— Аз не съм изцяло против присъствието ти тук — нежно започна той, макар че в очите му заигра някакъв пламък, който въобще не беше нежен. — Платил съм доста, за да бъда с теб тази вечер, скъпа

моя... Диъдри. Достатъчно, за да си уредиш всички сметки с мен. Но те предупреждавам — не искам да хвърлям парите си на вятъра — по лицето му като че ли премина някаква сянка. — Все пак — промърмори той — ти работиш от доста време за Джулия, така че знаеш да се отплатиш на един мъж за... парите му... — устните му се докоснаха леко до страните, до брадичката, до устните ѝ.

Обхваната от силно вълнение, Диъдри безуспешно се опитваше да разбере какво не бе наред в думите му, но не можеше да се съсредоточи.

— Мистър Деверо — прошепна тя — шампанското... то е много скъпо.

— Както и ти — прошепна ѝ мъжът. Устните му погалиха малкото ѝ ухо. След това целунаха нежно нейните. Свали напудрената си перука, и я захвърли до нейната.

— Ето че сега сме без маски, само ти и аз — без измислени имена, без всякакъв фалш, а след малко ще бъдем и без дрехи. И те предупреждавам, че очаквам сладка отплата за отчаянието, което изпитах, когато мислех, че съм увлечен по онова проклето мърляво момче. Сладка... сладка отплата, мили мой Диърборн.

Останала без дъх от страстните му целувки и шокирана от желанието му, тя се опита да протестира, когато устните му се спуснаха към гърдите ѝ.

— Аз... вие много бързате. Ами шампанското — отчаяно промълви момичето. — Ще се стопли от огъня.

— Също и аз — отвърна Андре, докато Диъдри се опитваше да играе ролята на домакиня. Не пое чашата, която тя му протягаше с трепереща ръка, а впи устни в дълбоката трапчинка на оголеното ѝ рамо. — Напълни това сладко местенце с шампанско и аз с радост ще изпия цялата бутилка, глътка по глътка — езикът му описваше кръгове по бялата ѝ кожа и предизвикваше странни усещания у нея.

Диъдри притвори очи, пое дълбоко дъх и изпи до дъно шампанското от чашата, която той беше отблъснал.

— Чувствам се малко замаяна — промълви младото момиче, като се чудеше дали тези малки мехурчета не са причината да ѝ се струва, че таванът започна да плува.

— Чудесно — прошепна Андре. — Значи трябва да ти помогна да стигнеш до това великолепно легло.

Той я взе на ръце и я понесе към голямото легло с балдахин и четири колони. Внимателно я положи върху атлазената покривка.

Диъдри затвори очи в очакване на неизбежното.

Но нищо не се случи. Когато отново отвори очи, Андре лежеше до нея, подпрял брадичка с две ръце и я гледаше развеселено.

— Какво има? — тихо попита тя. — Нещо... не ме ли харесвате?

Очите на младия мъж заиграха възбудено. Господи, тя го предизвикваше като истинска артистка! Само един месец бе в тази професия и вече успешно играеше ролята на невинна девственица. Бе забравил за спонтанното желание да я закриля, което бе почувствал още при първата им среща. Въпреки че мадам Джулия имаше щедро сърце, все пак не бе склонна към раздаването на милостиня. Всички момичета, които живееха при нея, трябваше да си заслужат парите.

— Ти все още си напълно облечена. Може би, ако свалиш дрехите си...

Диъдри се изчерви.

— Аз... мислех, че мъжете обичат сами да правят това — неуверено изрече тя.

Нещо проблесна в очите му и той каза малко по-рязко:

— Може би някои мъже обичат това. Но тук сме само ти и аз — забрави ли? Аз съм платил и трябва да изпълняваш моите желания. Бих искал ти сама да свалиш дрехите си — усмихна се леко. — Аз веднъж се съблякох пред теб, не помниш ли? Сега е твой ред.

Момичето се смути още повече.

— Да, но сега е съвсем различно.

— Наистина е различно — съгласи се Андре и погледите им срещнаха. — Ако тогава знаех това, което знам сега, щях да настоявам да се изкъпеш с мен.

Той я наблюдаваше как нервно разкопчаваше корсажа си.

— Е? — бе обзет от нетърпение, макар че изпитваше наслада от тази бавна и чувствена игра. Момичето майсторски играеше ролята на девственица. В него се надигаше необуздано желание.

Диъдри най-после се справи с копчетата, свенливо погледна към леглото и остави роклята да падне в краката ѝ. Очите му потъмняха, когато долната фуста последва роклята. Девойката затвори очи, останала само по долна риза. „Не мога да направя това“ — помисли си тя.

Но преди да успее да каже нещо, ръцете на Андре я привлякоха в силна прегръдка. Устните му се впиха в голото ѝ рамо. Младото момиче почувства как и последната дреха се свлече от тялото му.

— Не мога да чакам повече — прошепна той, като притисна горещото си и стегнато тяло към нейното. Сега и той беше без дрехи. Тя усети как космите на силните му гърди погалиха нейните гърди и се шокира от неочакваната възбуда. Двамата се озоваха в леглото. Андре искаше да я поведе по пътя на страстта, което за нея бе също толкова непознато усещане, както и вкусът на шампанското. — О, Диъдри. Сладка... сладка, измамна, лъжовна Диъдри...

Бавно, с наслада целуваше очите, устните и ръцете ѝ, докато накрая цялото ѝ тяло запламтя. Изпитваше такива объркани чувства, че бе зашеметена от това. Младият мъж като че ли бе лишен от срам. Когато отблъсна лицето му от едната си гърда, той веднага се насочи към другата.

— Нямах ли поне малко срам? — прошепна шокираната девойка. Никога не си беше представяла, че любовта е нещо толкова вълнуващо. Досега наивно бе мислила, че мъжът обладава жената, което ѝ причинява лека болка, целува я един-два пъти и всичко свършва с това. Но сега с Андре изпитваше нещо съвсем различно — едновременно срамно и възбуждащо.

— Сега не е времето да изпитвам срам. „Какви любовници бе имала досега?“ — ядосано се питаше той. — Един акт набързо, после обличане и едно кратко: „Благодаря, мадам“.

Диъдри бе прелестно създание. Той не можеше да си представи мъж, който да не би искал да възбуди чувственото ѝ тяло.

— Страстта е най-честното нещо на този свят, скъпа Диъдри. Наслаждавай ѝ се, отдай ѝ се, стани част от нея.

„Мисля, че вече съм се отдала“ — помисли си тя, докато устните му отново намериха пътя към нейните. Не разбираше неговото желание да гали бедрата ѝ и се зачуди дали вече е станала истинска уличница, тъй като тялото и бе залято от силна възбуда.

Андре откъсна устни от нейните. От възбудата гласът му прозвуча дрезгаво.

— За Бога, ти си истински разкош, Диъдри. Вкусна си и си благоуханна като зряла праскова. Тялото ти е като на френска куртизанка, а лицето ти е като на Рафаелов ангел. Бих искал да съм...

— едва не каза: „Аз бих искал да бъда първият мъж в живота ти.“ Вместо това изрече: — Искам само да бъда толкова млад и свеж, като измисления Диърборн.

Диърдри се запита срамежливо дали няма да бъде прекалено нескромно, ако пожелае отново да я целуне. Като че ли отгатнал мислите ѝ, той я обсипа с ласки и отпусна глава на възглавницата до нея.

Обърна нежно лицето ѝ към себе си и очите им срещнаха. Лицата им почти се допираха. Неговото бе потъмняло от страст, когато прошепна:

— Усещам пламъка в теб, Диърдри. Ти си страстна жена — устните му се доближиха плътно до нейните и продължи с дрезгав глас: — Искам да ме целуваш, докато те галя, моя сладка Диърдри.

Притисна устните си към неговите и почувства радостта му от нейната реакция.

— Точно така, скъпа моя. Отпусни се, за да ме... ох, да... точно така. Да!

Ръката му нежно, но настоятелно галеше възбудените зърна на гърдите ѝ, после бавно се плъзна надолу по тялото ѝ към нежните косми между стройните бедра. Дъхът ѝ секна, когато опитната му ръка изтръгна непознати усещания, които сякаш избираха от най-скритите кътчета на тялото ѝ. Изохка безпомощно, когато той нежно разтвори краката ѝ.

Силното му тяло се притисна към нейното и тя сякаш полетя надолу в някаква пропаст, мека като кадифе. Бе разтърсена от раздираща болка, примесена с изненада, и след миг двамата се сляха в едно. Диърдри почувства как той проникна в нея с все по-нарастваща страст. Усети ръцете му, които я обгърнаха и притиснаха силно. Андре потръпна и се отпусна. Диърдри остана да лежи безмълвно разтреперана под него.

— Боже мой, аз не знаех. Диърдри, аз наистина не знаех! Кълна ти се, мислех, че си... О, Господи, момиче! Защо не ми каза, че си девствена? По дяволите тази Пеган! Тя ми каза, че си тук от цял месец. И аз, разбира се, си помислих... А и Джулия! Показваше те на концерта като нещо за продан!

Той я прегърна. Сърцето му все още биеше до пръсване от екстаза на мъжкия му триумф. Но все още не разбираше нищо. Как

можеше да бъде девствена, след като работеше за Джулия от един месец?

— Тази вечер ми е за пръв път. Досега работех като домашна прислужница — чувстваше се странно, като че ли говореше за друг човек, а не за Диъдри О'Ший. Дали всички жени се чувстваха така след първия път?

Андре се прокле тихо. Чувстваше се като мръсник. Но ако не беше той, с нея тази вече щеше да бъде онзи глупак, доктор Маркет.

— Защо, Диъдри, защо? Защо момиче като теб доброволно се е заело с този занаят? Бог ми е свидетел, че си достатъчно красива, но мисля, че след пет години ще се съсипеш! Ще свършиш зле, момичето ми!

— Вие сте картоиграч — отвърна тя. — И вие също можете да свършите зле. Защо не сте останали в плантацията при брат си?

Младият мъж се усмихна тъжно.

— Аз съм картоиграч по параходите, защото това е рисковано, възбуждащо и защото мога да спечеля пари.

— Е, и аз реших да се захвана с тази професия точно по същите причини — неговият нравоучителен тон я раздразни. Какво право имаше Андре Деверо да я гледа отвисоко заради професията, която си бе избрала, когато и неговият начин на живот не беше по-добър? Продължи безгрижно: — Всъщност мога да реша да стана съдържателка на публичен дом, като мадам Джулия. Или може би ще намеря богат, привлекателен джентълмен, който ще поиска да се ожени за мен... — не можа да измисли нищо друго. Просто искаше да му покаже, че няма право да се бърка в живота ѝ.

— В публичен дом? — засмя се той. — Не е много вероятно. Диъдри, сигурна ли си, че искаш точно това?

— Да — излъга момичето, като си припомни ужаса, който бе изпитала, когато мислеше, че доктор Джефри Маркет ще дойде в стаята ѝ. Не беше сигурна, но не желаше Андре да разбере. — Тази професия е по-добра за мен, отколкото да бъда цял живот домашна прислужница или да работя на полето.

— Тогава, ако си абсолютно сигурна, бих искал отново да те любя — видя как лицето ѝ се сви и попита: — Много ли те нараних?

— Не... не много — неохотно отвърна тя. Младият мъж се засмя и я целуна по нослето.

— Не било чак толкова много! Предполагам, разбираш, че за мен е въпрос на чест да не оставя нещата така — ръцете му погалиха къдриците ѝ и той нежно я погледна. — Всъщност не е заради моята чест. Искам отново да бъда с теб. Но само ако и ти ме желаеш.

Не след дълго Диъдри разбра, че тялото ѝ я предаде окончателно. Андре се възползва от това и не престана да я гали, докато не изтръгна от нея признанието, че и тя го иска толкова силно, колкото и той нея.

И в мига на кулминацията тя изкрещя неприлично, като истинска ирландка. Диъдри се засрами от себе си, но нейният любовник остана очарован...

Андре се усмихна при вида на спящото момиче. Изглеждаше очарователна с момчешки късата си коса. Бе сложила ръцете под главата си и приличаше на заспало дете. Но тя беше истинска жена, помисли си той и си припомни чувствата, които бе предизвикала в него.

Облече се тихо, без да я буди, пристъпи на пръсти до леглото и нежно я целуна.

Нерешително почука на вратата на мадам Джулия. Боеше се да ѝ признае какъв номер ѝ бе изиграл, но беше решил да говори с нея за Диъдри. Тя беше добра жена. Може би щеше да разбере, че това момиче не е подходящо за проститутка.

— Е, кой е, по дяволите? — Джулия беше облечена с пенъоар, лицето ѝ бе обилно намазано с крем, а косата ѝ бе увита с шарена кърпа. Опита се да затвори вратата, но Андре се засмя и влезе в стаята.

— Джулия, изглеждаш очарователно! — той се отдръпна, за да избегне запратената по него възглавница. — Виж какво, трябва да говоря с теб. Става дума за Диъдри О'Ший.

Ядът ѝ, предизвикан от факта, че един мъж я бе видял *неглиже*, се смени с приветлива усмивка.

— О, моята сладка Дийди. Ти, както и всички мъже снощи, искаш да говориш с мен за малката. Е, мисля, че след тази нощ тя ще бъде по-разумна. Сигурно се е убедила след прекараната нощ с онзи мил стар глупак Джефри, че не става за този занаят! И тъй като той е импотентен, все още не е късно за моята Дийди да си промени решението.

Андре остана смаян.

— О, Боже! *Импотентен!* Тогава бих искал да те попитам какво търси този мъж в твоето заведение?

— Не е заради това, което си мислиш. Джефри е мил и леко изкуфял, но никога не би си позволил някои от онези гадории, които чувам, че се вършат в дома на Джъстин. Не, той само иска да прегръща и милва някое малко момиче и да си представя, че отново държи на коленете си починалата си дъщеричка.

— О, Боже! — отново възкликна Андре и закри лицето си с ръце. Грешно разбрала реакцията му, жената продължи:

— Предполагам, че ти звучи странно, но всичко това е много трогателно. Момичето, което се грижеше за нашия Джефри, напусна миналата седмица. Когато му казах, че и Диъдри е изгубила наскоро баща си и трябва някой да я утеши... — Джулия най-после разбра, че Андре въобще не се забавлява от нейния разказ за доктор Джефри Маркет. — Андре, за Бога, какво ти е? Изглеждаш като човек, който току-що е застрелял любимия си кон.

Той я погледна и красивото му лице стана напрегнато.

— Джулия, искам да ти кажа нещо, което може би ще те накара да полудееш. Но първо ми обещавай тържествено, че няма да си го изкарваш на Пеган.

Седна бавно, без да откъсва поглед от лицето му.

— Ще го реша, след като разбера какво е направила.

— Тя не е виновна, повярвай ми. Аз съм виновен — тогава ще си го изкарам на теб. А сега ми каже какво е станало. Нещо за Диъдри О'Ший ли? Не знаех, че я познаваш.

— Да, за нея е и аз наистина я познавам. Е, не точно нея, но, по дяволите, остави ме да започна отначало!

Тя остана спокойна, когато Андре свърши с разказа си. Или поне той *мислеше* така.

Но това бе, преди да стане невъзмутимо от стола и да извади от едно чекмедже на скрина малък пистолет със седефена дръжка. Насочи го право към главата му и процеди с блеснали от гняв очи:

— Махай се оттук! И кракът ти да не е стъпил повече в моята къща! Или, кълна се, ще те застрелям! — тя отиде до скрина, извади пачка банкноти и ги пхна в джоба му. — Ето парите, които ти ти дължи. Сигурно сега ще си напълно доволен, мръсничко!

Когато той си излезе, мадам Джулия прибра пистолета, отпусна се на стола и заплака — не толкова за изгубената невинност на Диъдри, колкото за това, че всичко бе част от нейната жалка професия. И сега това сладко, чувствително момиче бе станало част от всичко това.

Плачейки, повдигна поглед и видя отражението си в огледалото. И изведнъж се засмя. Каква комична гледка е представлявала в очите на Андре Деверо, едно дебело бостанско плашило с пистолет в ръка. Спомни си, че пистолетът не беше зареден и се засмя още по-силно. А след малко си представи и физиономията на Лилиан, когато е открила в леглото си стария немощен Джефри вместо Андре...!

Джулия се смя до сълзи. По дяволите, животът понякога можеше да бъде много труден, но смехът помагаше по-лесно да го понасяме!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следната сутрин мадам Джулия направи нещо безпрецедентно.

Тя занесе подноса със закуската на Диъдри в розовата стая. Стъпваше на пръсти, понеже очакваше да я завари заспала.

Обаче намери младото момиче вече будно и облечено, застанало до прозореца, смеейки се на котката на мадам, която се опитваше на балкона да достигне някаква шумна птица. Когато влезе в стаята, Диъдри се извърна.

— О, елате да видите, мадам Джулия! Чонси пак се е заел да преследва малките птичета. Истински убиец!

Жената остави подноса и се приближи към прозореца.

— Ще си получи заслуженото той, дърт, тлъст мошеник. Достатъчно е охранен, за да тършува из гнездата на птиците — погледна внимателно младото момиче. — Очаквах да спиш до късно тази сутрин.

Диъдри се засмя и протегна ръце, като че ли искаше да обгърне всичко наоколо в тази чудесна сутрин. Взе чашата чай от ръката ѝ и вдъхна благоуханния аромат.

— Хм... Колко е приятно! Благодаря ви — и протегна ръка към нежната роза на подноса. — О, каква красива роза! Мадам Джулия, вие сте толкова добра с мен!

Мадам леко въздъхна. Събитията не се развиваха според нейните планове. Навярно сега Диъдри О'Ший нямаше лесно да се съгласи с нея, че животът в публичния дом не е подходящ, защото сега мислите ѝ се бяха насочили в съвсем друга посока, към нови и по-лесни начини за осигуряване на благополучието. По дяволите, Андре Деверо с неговата неочаквана намеса!

— Диъдри, късно снощи видях Андре — започна тя. — Върнах му парите, които си му дължала. И му заявих, че повече не е желан в моя дом.

Не спомена за пистолета. Сега, в ранната сутрин, вече съжаляваше за лекомислената сцена снощи. Все пак Андре Деверо винаги се бе държал като истински джентълмен по време на редките си посещения при Лилиан и използваше влиянието си по цялото поречие на Мисисипи, за да изпраща клиенти на мадам Джулия.

— О! — момичето бавно постави розата отново върху подноса. — Значи... няма да го видя отново? — изчерви се, като разбра колко непрофесионално звучат думите ѝ. — Искам да кажа... надявам се, че той не се е оплакал от мен.

— Не, той не се е оплакал от теб — спокойно отвърна мадам. — Диъдри, миналата нощ е станала ужасна грешка. Разбираш ли, аз никога не съм имала намерение да изпращам Андре Деверо при теб...

Момичето мълчаливо изслуша разказа ѝ.

— Разбирам. Сигурно е помислил, че аз работя за вас като Лилиан и другите момичета, откакто напуснах кораба.

Затова Андре се държеше с нея като с проститутка.

Е, отсега нататък трябваше да привиква с това отношение на мъжете. С ужас си помисли, че вече при нея ще идва Джефри Маркет, а не Андре Деверо! Мисълта за усилията, които беше положила мадам да я предпази от този живот, я накара да избухне в сълзи.

— Мадам, вие наистина ли не искате да работя за вас като проститутка?

Черните очи на Джулия светнаха и тя поклати глава.

— О, скъпа моя, само ако знаеш колко неподходящ е този живот за теб! Сърцето ти е изпълнено с нежност, готово да се влюби в мъж като Андре Деверо и да изгори в тази любов! Съжалявам за болката, която ще трябва да изпиташ занапред.

Диъдри вече предусещаше тази болка. Мисълта, че няма да види повече младия мъж, мисълта за всички глупости, които беше казала за публичния дом — от това я заболя ужасно.

— Мадам Джулия, имахте право да ме съветвате да се откажа. Аз... аз разбрах това снощи, когато си помислих, че доктор Джефри Маркет почука на вратата на стаята ми. Не мога да го направя. Не мога да бъда като Лилиан или Пеган, колкото и да се старая.

Добрата жена посрещна думите ѝ с радостна усмивка и я прегърна с неподправено облекчение.

— О, Диъдри, прелест моя! Не знаеш колко щастлива се чувствам сега!

А когато приключиха с прегръдките и целувките, мадам Джулия заговори практично:

— Е, ти няма да работиш в кухнята и градината до края на живота си. Но докато не се появи истинският мъж в живота ти, можеш да останеш тук и да ми помагаш както досега.

След няколко минути, когато двете допиваха чая и привършваха кифлите, тя избухна в смях.

— Ох, скъпа моя, току-що ми мина през ума — ами как ще обясня, за Бога, внезапното изчезване на красавицата с гарвановочерна коса от моя салон? — но тя бързо забрави за ползата да поддържа легендата за „мистериозната дама“, развълнувала цялата клиентела на „Второ авеню“.

Изминаха няколко седмици. Диъдри се трудеше упорито. Подменяше ленените завивки във всички стаи, грижеше се цветята в салона да бъдат винаги свежи, пазаруваше, готвеше, помагаше на момичетата при подбора на тоалетите преди настъпването на вечерта и не след дълго се оказа най-търсената от всички обитателки на веселия дом.

Една пролетна сутрин, след като бе работила предишния ден до тъмно в градината, не можа дори да стане от леглото. Мадам Джулия веднага се разпореди да ѝ занесат горещ пилешки бульон.

— Надявам се, че не си болна от круп, любов моя. Сръбни поне една лъжица от това — аз съм го приготвила. Наистина се преуморяваш.

Джулия следеше напрегнато състоянието ѝ през последните две седмици. Тъмните сенки под очите на Диъдри, както и някои други промени, я тревожеха.

Молеше се болестта на Диъдри да не потвърди нейните опасения. Тя седна до леглото на момичето, като се опитваше да реши дали вече е настъпил моментът да ѝ зададе няколко важни въпроса.

От миризмата на бульона Диъдри почувства, че ѝ се повдига и пред погледа ѝ затанцуваха черни кръгове.

— Аз... струва ми се, че нищо не мога да поема, но все пак ви благодаря.

Едва стигна до леглото с балдахина и се подпря на колоната, украсена с изящна дърворезба. Лицето ѝ пребледня, тя вяло се усмихна.

— Надявам се само да не сте се заразили от мен, каквото и да съм хванала.

— Не мисля, че има такава опасност — отвърна сериозно Джулия и остави купата с бульона върху масичката. Не беше сгрешила — не можеше да не направи връзка между зачестилите напоследък прилошавания на Диъдри и още един смущаващ факт:

— Не забелязах да си била неразположена този месец, дете мое.

Младото момиче скри лице в шепите си. Очите я боляха от светлината.

— Малко ми закъсня. Но може би след няколко дни... — внезапно се отпусна на леглото с разширени от страх очи. — О, Боже мой! Джулия, да не би да мислите, че съм...! Не! Не може да бъде!

Жената бавно кимна и тъжно отрони:

— Да, бременна си. Ох, скъпа моя, страхувам се, че е точно така! Но ще изчакаме още няколко дни, преди да започнем да се тревожим истински. Все пак още не е станало много късно. Както казваш ти самата, преживяла си толкова събития, че...

Тя замълча, когато погледите им се срещнаха. И двете знаеха, че думите ѝ са само опит за утешение.

Диъдри зарови лице в завивките.

— О, Господи! Ох, мили Боже, какво да правя сега?

— Мисля, че е време — твърдо заяви мадам — да ти намерим за съпруг някой ирландски хубавец.

Замисли се за трудолюбивите млади мъже, които познаваше. Но нито един не ѝ се струваше подходящ за нейната любимка.

В Нашвил все още строго осъждаха смелчаците, дръзнали да нарушат общоприетите морални норми. Бе изпитала презрението на обществото, когато бе на възрастта на Диъдри. Не желаше подобна участ да сполети това нежно и красиво момиче.

Диъдри повдигна обляното си в сълзи лице. Страхът, който се четеше в очите ѝ, разкъсваше сърцето на мадам.

— Искате да кажете, че ще потърсите някой, който е достатъчно глупав, за да се ожени за мен? Защо, Джулия? Дори и ако можех да си

намеря кандидат, не бих могла да го излъжа за бебето. Просто не мога да направя това.

Те се спогледаха. И двете си мислеха за едно и също. Детето беше рожба на Андре Деверо.

Отгатнала мислите на мадам Джулия по израза на лицето ѝ, тя бавно поклати глава:

— Не! — отсече бързо. — Не мога. Не мога да търся Андре Деверо. Просто не мога!

„Е, но аз мога!“ — каза си Джулия и присви устни. Освен това тя добре познаваше този мъж.

Мадам изчака още една седмица, за да се увери, че момичето наистина е бременно, след което написа писмо на Андре Деверо.

Изминаха още две седмици и тя започна да се тревожи от липсата на отговор. Не беше абсолютно сигурна, че младият мъж ще ѝ пише, но бе хранила известни надежди. Когато Андре бе заговорил за Диъдри, нещо в гласа му я бе накарало да помисли, че той наистина е загрижен за нея.

— Е, това е положението. Налага се да опитаме нещо друго — промърмори тя на себе си, докато обмисляше как да помогне на бедното ирландско момиче. — Мъже! Когато трябваше наистина да се погрижат за една жена, цялата им превзета почтеност се изпаряваше като дим!

Не спомена пред Диъдри за писмото си до Андре.

— Мила моя, време е сериозно да обмислим нещата. Необходим ти е съпруг. Не ми казвай, че това е измама. Това е просто начин за оцеляване в един свят, в който сме изоставени на благоволенieto на мъжете. Бог ми е свидетел, но мъжете в този техен свят толкова често мамят нас, жените, че твоята малка тайна е просто дреболия в сравнение с техните измами.

— Предполагам, че имате право — призна нещастното момиче след продължителен размисъл. — Все пак, ако успея да си намеря съпруг, няма ли опасност той да разбере, че детето не е негово?

— Не, освен ако не му кажеш — отвърна Джулия, зарадвана, че тя най-после бе започнало да се вслушва в здравия разум. — Но ние тук само си губим времето в брътвежи как да ти намерим съпруг, а не сме се огледали наоколо както трябва! Изглежда, ще се наложи да се разтършуваме из целия град.

Но не бе съдено на Джулия да открие кандидата за ръката на Диъдри О'Ший. Шон Макфий сам я намери. От мига, в който очите на младия ирландски треньор на коне видяха Диъдри, останалите девойки престанаха да съществуват за него. Въпреки остриганата коса, тя бе най-красивото момиче, което бе срещал в живота си.

А и Диъдри бе забелязала високия рус младеж, който я гледаше очарован, със зяпнала уста, когато се бе запътила един ден към магазина на Мортън. Той тъкмо влизаше в параходната агенция, чиято кантора беше до магазина, когато внезапно видя момичето с къси, бляскави къдрици, които като че ли бяха уловили слънчевото зарево.

Когато младежът излизаше от параходната агенция, отново срещна момичето — това бе щастливо съвпадение, от което Шон Макфий побърза да се възползва.

— Мис! Моля да ме извините за дързостта да ви заговоря, но отскоро съм в този град и улиците са толкова объркани и въобще... че дори и Дъблин...

Диъдри се усмихна. Харесаха ѝ яркосините очи на младежа и добре оформената му брада.

— Дъблин? Вие идвате от Дъблин?

Обясни му, че нейното родно село е само на двадесет мили. Усмивката ѝ смути бедния Шон до такава степен, че той забрави какво искаше да я попита.

— Не е ли чудесно тук? И картофите... — тя посочи пазарската чанта. — Представяте ли си? Могат да се купят едва ли не с тонове — Диъдри направи очарователна физиономия. — Не знам какво мислите вие, но що се отнася до мен, бих била щастлива до края на живота си, ако не се налага да се ровя в някоя нива с картофи.

Пазарската ѝ чанта по някакъв начин се озова в силните ръце на Шон и те, бърбейки си като стари приятели, тръгнаха по „Второ Авеню“. Стигнаха до къщата на мадам Джулия. Младежът стискаше здраво чантата, сякаш, ако я пуснеше, щеше да изгуби завинаги надеждата да види отново това прекрасно момиче.

— Вие... вие живеете тук? В тази красива къща?

Диъдри мислено отправи гореща молба дано някое от момичетата на мадам Джулия не избере точно този миг да се покаже от прозорците на горния етаж, за да се полюбува на свежата утрин.

— Тя не е моя. Аз живея с една... стара приятелка, мисис Джулия Постън.

— Може би някой ден ще ме запознаете с нея — пламенно изрече той. — Не познавам никого тук, освен вас, разбира се.

Мадам Джулия подрязваше краищата на букет от рози до вратата и най-безсрамно подслушваше. Диъдри не подозираше, че тя е толкова наблизно.

— Не бъди невъзпитана с един от твоите сънародници, скъпа моя. Покани го на чаша чай — тя приближи, за да се запознае с младия ирландец. Черните ѝ очи го огледаха със задоволство и тя кимна одобрително към Диъдри. — И може би мистър Макфий ще приеме да вечеря с нас, още повече, че няма никакви познати в този град.

— Джулия, а какво ще стане с, хм, гостите, които очаквате за вечеря? — разтревожено попита младото момиче.

Мадам Джулия се усмихна мило. Много добре знаеше какво искаше да каже Диъдри.

— О, забравих да ти кажа тази сутрин, преди да излезеш да пазаруваш. Вечерята се отменя. Всъщност през следващите две седмици няма да приемам никого, защото ще подновявам обзавеждането на салона, както всяка година.

Въздъхна с облекчение. Бе дочула разговорите на момичетата за годишната им отпуска, но не бе усетила кога са напуснали къщата рано тази сутрин. Ето защо не бе видяла нито една от тях на прозорците!

Както че ли самата съдба се бе погрижила къщата да бъде празна точно когато се запозна с Шон Макфий. Изглежда крадешком младия мъж, който учтиво слушаше мадам Джулия. Беше симпатичен, с добри маниери, може би произхождаше от почтено семейство. Беше млад, може би не повече от двадесет и четири годишен. Имаше решителна брадичка и това ѝ хареса.

Сините му очи изненадващо се насочиха към нея и Диъдри се изчерви. За щастие, Шон не можеше да прочете мислите ѝ.

— А вие какво ще кажете, мис О'Ший?

Младото момиче се опита да си припомни за какво става дума.

— За какво говорехте — за новата драперия или за килима, който мадам Джулия иска да купи?

Шон и Джулия се засмяха.

— Вашата приятелка току-що ми даде ценен съвет. Според нея бих могъл много по-лесно да си намеря хубава работа към някоя конюшня, ако съм женен. Хората извън големите градове предпочитат да наемат сериозни, семейни мъже, а не неулегнали хлапета.

Мадам Джулия изглеждаше доволна от себе си, но избягваше да погледне Диъдри в очите.

— Аз само казах на мистър Макфий, че е по-добре да постои известно време в Нашвил, преди да започне да си търси работа. При нас са най-хубавите момичета в цял Тенеси.

Той погледна с възхищение към момичето, като че ли искаше да я изпие със сините си очи. Вече не изглеждаше толкова срамежлив.

— Вече се убедих в това, мадам, след като се запознах с вашата приятелка.

— Е, вие навярно има за какво да си поговорите. Слушай, защо, вместо да прием чай, не покажеш на Шон онзи приятен магазин до реката? Ето, вземи... — тя извади няколко монети от джоба си и ги подаде на момичето. — Почерпете се двамата с онези нови шоколадови сиропи, за които наскоро чух.

Шон стисна устни и любезно, но твърдо заяви:

— Аз ще почерпя, мадам. Благодаря Ви много, но по-добре приберете парите си.

— Е, вие очевидно сте един доста горд млад мъж, мистър Макфий, и аз се радвам, че се запознах с вас. Между другото, къде сте отседнали?

— Все още не съм се настанил, но параходната агенция ми даде няколко адреса...

— За щастие точно сега, разполагам със свободна стая за няколко дни. О, няма да е безплатно — добави бързо тя, като си припомни навреме колко горд бе младият мъж. — Но можете да бъдете сигурен, че ще бъде по-евтино и по-чисто от всички други квартири.

Шон отново погледна с копнеж към Диъдри. Тя се усмихна и кимна в знак на съгласие.

— Имате късмет, мистър Макфий, че тази лейди ви хареса от пръв поглед. Мадам Джулия не би направила такова предложение на всекиго. „Не, ако не платят скъпо и прескъпо за някое от нейните момичета!“ — помисли си Диъдри с насмешка.

— В такъв случай с удоволствие ще наема стаята, мисис Постън, и от все сърце ви благодаря за любезното предложение — лицето на младия мъж светеше от щастие при мисълта, че щеше да живее в една и съща къща с момичето на неговите мечти. — А сега с Диъдри ще отидем да опитаме онези... шоколадови сиропи, нали така казахте?

Той не каза „мис О’Ший“ и като че ли бе преодолял смущението си. Шон Макфий вече бе решил, че когато напусне Нашвил, Диъдри О’Ший щеше да бъде негова съпруга!

Мадам Джулия махна развълнувано с ръка, когато Шон се опита да протестира за колата, която тя им бе предоставила.

— Приемете я само за сватбената нощ. Били Акин от странноприемницата „Холи Геп“, където ще прекарате първата брачна нощ, обеща, че ще я изпрати обратно, когато се установите някъде.

Диъдри се обърна, махна с ръка и извика:

— Ще ви пиша, Джулия, веднага щом Шон си намери работа! И обещавам, че ще дойда да ви видя!

Джулия изтри сълзите си. Диъдри О’Ший щеше да ѝ липсва дори повече от родна дъщеря, каквато тя никога не бе имала. Знаеше, че вече няма да срещне такова момиче, и сърцето ѝ се изпълни с неописуема тъга.

— Бог да те пази, дете мое — прошепна тя, когато колата зави зад ъгъла и изчезна от погледа ѝ. — Бог да благослови и теб, и детето, което носиш. Ще се моля младият ти съпруг никога да не узнае истината. Тя само би наранила и двама ви.

Бе проникателна жена по отношение на мъжете. И макар да бе разбрала, че Шон Макфий е с добро сърце, все пак бе усетила, че той е доста твърд и непреклонен. Не беше мъж, който би приел с лекота една измама. Мадам се помоли още веднъж и се прибра в къщата. На следващата сутрин момичетата щяха да се завърнат и всичко щеше да продължи както обикновено.

Но малката къща на „Второ авеню“ никога вече нямаше да бъде същата без Диъдри и нейния весел нрав.

Това беше първата ѝ брачна нощ. Шон щеше да дойде всеки момент с халбите бира, която той бе предложил да изпият в чест на сватбата им. Диъдри стоеше до прозореца на спалнята в странноприемницата „Холи Геп“ и гледаше към хълмовете. Бяха красиви тези хълмове на Тенеси, заобиколили долината. Вдъхваха сигурност и покой, каквито досега тя никога не бе изпитвала.

Макар че нямаше намерение да му разкрива цялата истина, знаеше, че съпругът ѝ ще бъде наранен и ядосан, когато открие, че не е девствена. Трябваше да му каже преди сватбата, но не можа да намери подходящ момент.

Повече не можеше да отлага, тъй като той щеше и сам да разбере. Диъдри се изпълни с решителност, когато вратата се отвори и Шон влезе със сияещо от щастие лице.

— Е, това не е като шампанското, скъпа, но тъй като се налага да пестим...

— И бирата е достатъчна — отвърна тя, взе халбата и подаде лице за целувка. — Шон, ти си толкова мил с мен. Имам чувството, че ти само ми даваш, а аз само взимам.

Той се усмихна дяволито.

— След тази нощ няма да бъдем вече същите, любов моя.

Ръката му нежно погали меката коприна на пенъоара ѝ. Джулия ѝ беше подарила този изящен пенъоар и красива наметка с ръчна бродерия.

— Ти си толкова красива, Диъдри. Видя ли как те погледна Били Акин, когато влязохме? Всеки мъж, който те види, ми завижда за щастието.

— За щастието — промърмори тя, изпълнена с чувство за вина. Сложи глава на рамото му. Бяха седнали на канапето до огъня и Шон я бе прегърнал със силните си ръце. — Шон, има нещо, което трябва да ти кажа. Трябваше да ти го кажа преди сватбата, но...

Устните му нежно потърсиха нейните.

— Хмм, ти си толкова вкусна, колкото и хубава. Какво е трябвало да ми кажеш преди?

Младата съпруга затвори очи, когато устните му докоснаха шията ѝ. Припомни си как Андре я бе докоснал точно там с върха на езика си и я бе накарал да се разтрепери.

— Шон — прошепна Диъдри, — аз... аз вече веднъж съм била с друг мъж.

Почувства как той застина и устните му се отдръпнаха.

— Веднъж? Само веднъж ли?

Тя отвори очи. Съпругът ѝ я гледаше замислено, но не бе така шокиран, както очакваше.

— Да. Никога няма да мога да ти го обясня, само ще ти кажа, че...

Постави пръст на устните ѝ.

— Шшт. Това е било, преди да се срещнем, нали? — той ѝ се усмихна. — И аз имах момиче в Ирландия, заради което прескачах оградите, но това беше преди да те намеря. Така че няма защо да говорим повече за това.

Диъдри се засмя и го прегърна.

— Шон, ти си забележителен! Сега разбирам защо позволих да ме убедиш толкова бързо да се оженим.

Младият съпруг я притисна страстно до себе си.

— Не можах да повярвам, когато се съгласи. Но аз не исках да ти дам възможност да размислиш или да се появи някой друг и да те откъдне под носа ми.

— Шон — прошепна Диъдри и го погали нежно с пръст по устните и по къдравата брада. — Ти говориш прекалено много.

Устните му потрепнаха от допира на пръстите ѝ, а след това ги захапа. Тя почувства влажния му език и възбудата, която се бе надигнала в нея, се примеси с чувство на вина.

— Ти си толкова сладка, всичко в теб е толкова сладко! — прошепна младият съпруг. — Искам тази нощ да остане незабравима за нас двамата. Моля те, кажи, че и ти ме желаеш, Диъдри, любов моя!

Гърлото ѝ болезнено се сви. Врълетяха я спомени за нощта, прекарана с Андре. Диъдри се опита да се отърси от тях. Сега бе началото на новия ѝ живот с един мъж, който наистина я обичаше. Съпругът ѝ беше добре сложен и беше привлекателен. Бе се оказало много по-лесно, отколкото си мислеше, да отвърне на чувствата му. Все пак той беше нейният съпруг, а Андре бе много далеч и вече нямаше право да мисли за него.

— Желая те, Шон — прошепна тя, бавно отдръпна ръката си от устните му и започна да се разкопчава. — Ти си най-чудесният съпруг,

а аз съм твоята съпруга. Искам да ти бъда добра жена, така както и ти си добър към мен.

Той хвърли жаден поглед към полуразголеното ѝ тяло и затвори очи.

— Да бъдеш добра с мен? — простена Шон, обзет от силна страст, и бързо свали дрехите си. Никога досега не бе срещал момиче като Диъдри. Беше имал няколко краткотрайни връзки с млади селянки из картофените ниви в Ирландия, но те нямаха нищо общо с истинската любов. Младият мъж почувства, че сърцето му ще се пръсне от желанието, което го изгаряше.

Озоваха се в леглото с преплетени тела и страстта му постепенно надделя над нейната свенливост. Погали красивите ѝ гърди и почувства как тялото ѝ откликва на горещите му ласки. След това ръцете му се плъзнаха по стройните ѝ бедра и нежно ги разтвориха. Всичко в него сякаш избухна в огнена наслада и телата им се сляха в едно...

Диъдри остана будна дълго след като той беше заспал на гърдите ѝ. За разлика от нея, Шон изглеждаше спокоен и щастлив.

Тя се беше опитала, наистина се бе опитала да отвърне на страстта му, да му даде от себе си толкова, колкото и той ѝ даваше, но не бе успяла.

— Щастлива ли си? — бе попитал съпругът ѝ, след като всичко бе свършило и тя бе останала незадоволена и изпълнена с копнеж. — Мога ли да направя още нещо за теб, за да бъдеш щастлива? За Бога, Диъдри, искам да бъдеш толкова щастлива, колкото съм и аз.

Тя го бе успокоила с тези полулъжи, които знаеше, че той очаква да чуе от нея. Шон заслужаваше да получи всичко, което един мъж желае и очаква от първата си брачна нощ. Но Диъдри не можа да забрави Андре Деверо нито през тази нощ, нито през всички останали нощи.

— Ти ме направи щастлива, скъпи — бе отвърнала. — А сега спи. Утре ще бъде много дълъг и труден ден. „И много, много дълга и трудна нощ за мен“ — прошепна младата жена, когато той вече беше заспал.

Но скоро и тя заспа. Брачната нощ беше свършила и с нея отлетяха и мечтите ѝ на невинна девойка, които нямаха място в живота на една омъжена жена.

Диъдри току-що бе приключила със закуската от бисквити, яйца и конфитюр, когато съпругът ѝ се втурна в трапезарията на странноприемницата. Той неохотно бе оставил младата си съпруга в компанията на Тенси Акин, жената на собственика на странноприемницата, и бе отишъл да види дали в конюшната няма някой кон с паднала подкова.

— Диъдри, моята сладка съпруга! — той я прегърна буйно, повдигна я и я целуна звучно. — Не можеш да си представиш какъв късмет имах! Винаги си заслужава да извършиш добро дело. Един пътник, на когото току-що помогнах да подкове коня си, ми каза, че се връща от обиколка из съседните плантации. И знаеш ли какво? Каза ми, че в една от най-хубавите плантации в щата търсят човек, който да се грижи за конете им. И не само това — господарката търси жена за домакинството, защото досегашната се е разболяла.

Младата жена едва пое дъх, притисната в прегръдките му.

— Успокой се, Шон, по-полека. За Бога, нека да чуя всичко едно по едно — видя как Били Акин и съпругата му се спогледаха усмихнати и си помисли колко чаровен е нейният съпруг. — Всичко това звучи много интересно, но след разговора ни снощи останах с впечатлението, че искаш да откриеш собствен железарски магазин в Мърфрисбороу.

— Един ден и това ще стане, любов моя. А сега побързай да се приготвиш, за да отидем да видим мястото. Били каза, че там има хубава малка къщичка, където бихме могли да живеем — това е точно за нас двамата, скъпа!

Били намигна на Диъдри.

— Ти си толкова красива, че едва ли би се намерил мъж, който да не те хареса. Всички жени в Монкьор ще ревнуват мъжете си от теб.

Тя се вцепени.

— Монкьор! — обърна се към съпруга си, който лакомо довършваше остатъка от закуската ѝ. — Шон, нали... не става дума за Монкьор?

Той бе твърде възбуден и не забеляза странната промяна в гласа ѝ.

— Така се нарича това място. Мисис Деверо и съпругът ѝ Жан-Пол са преустроили старата плантация, за да заприлича на нейната родна плантация близо до Ню Орлеан.

Тенси Акин кимна.

— Тя е от Сейнт Бърнард Периш. Аурелия Джерард Деверо беше известна креолска красавица на младини. Истинско безсрамие е това, че тя... — но Тенси не довърши изречението, уплашена от суровия поглед на съпруга си, за голямо разочарование на Диъдри. Младата жена беше сигурна, че ставаше дума за нещо, свързано с Аурелия Деверо. — Е, аз само исках да прибера тези чинии и да ви помогна за багажа, мисис Макфий.

Диъдри погледна към съпруга си. Сърцето ѝ биеше до пръсване от мисълта, че ако отиде в Монкьор, може отново да срещне Андре Деверо. Тя си представи презрението в очите му. Той си мислеше, че е проститутка! И какво щеше да каже на Шон, който не подозираше каква е мадам Джулия и какво се вършеше в къщата ѝ?

— Шон, не мислиш ли, че ще изглежда малко... хм, нахално да се появиш още от първия път с жена си и с всичкия си багаж? И защо си решил, че ще те наемат веднага?

Той я погледна замислено. След това я целуна по бузата.

— Това, което каза, е разумно. Виж какво. Остани тук със семейство Акин. Нали ще бъдете така любезни да се погрижите за съпругата ми? — двамата кимнаха в знак на съгласие и Шон продължи весело: — Ще взема един кон и ще се върна привечер — очите му светнаха, когато погледна към Диъдри. Тя знаеше, че той си мислеше как се бяха любили през нощта. — Не искам да закъснявам, скъпа. Ще ме чакаш, нали? — добави той по-тихо.

— С нетърпение — искрено отвърна Диъдри.

— Стискай палци — добави Шон и я целуна.

— О, ще стискам — увери го младата жена. „Но не за това, за което си мислиш — каза си тя. — Мили Боже, дано семейство Деверо вече да са наели някой друг!“

— Скъпа, погледни! Това е мястото, където ще живеем, докато се сдобием със собствена плантация — съпругът ѝ спря колата и посочи към Монкьор. — Виждала ли си нещо толкова хубаво? Само почакай,

докато влезеш вътре! Казаха ми, че мис Деверо е поръчала мебелите си от Франция. А един много известен дърводелец от Ню Орлеан е обзавел спалнята. Цялата била в махагон.

Диъдри почти не чуваше развълнуваните приказки на съпруга си. Тя гледаше към извитата алея, заобиколена от бели дъбове, която водеше към голямата къща. Почувства странно спокойствие. Като че ли винаги бе знаела, че съдбата ще я доведе в Монкьор.

Когато приближиха към къщата, дори и Шон притихна. Тя беше изключително красива и от нея се излъчваше някакво спокойствие. Отпред имаше изящни колони в дорийски стил и просторни веранди. Двамата се изпълниха със страхопочитание и възторг.

— Нашата къща е по-настрани от главната — прошепна Шон. — Наричат я гарсоньера и е част от кухненската пристройка. Ще ти хареса, скъпа.

Ръката на Диъдри стисна неговата.

— Шон, виж тази планина зад къщата! О, виж само как слънцето преминава през клоните на големия дъб и като че ли цялата планина е в пламъци!

Тя почти бе забравила за Андре и за това какво би казал, като я види. Искаше само някоя сутрин да се събуди рано, да се изкачи на планината и да обгърне с поглед всичко наоколо...

— О, между другото, забравих да ти кажа, че братът на мистър Жан-Пол Деверо го няма, за да ни посрещне. Отишъл да се срещне с някого на парахода, който идва от Нашвил.

Значи Андре го нямаше! Диъдри мислено благодари на Бога.

— Тогава предполагам, че ще се запознаем с другия брат, щом като ще се грижа за домакинството.

— О, не се безпокой — той спря колата пред триетажната кухненска пристройка. — Аз вече разказах на всички за теб, колко си умна и работлива — Шон ѝ се усмихна, скочи от колата и протегна ръце към нея. — Само не съм им казал колко си красива с тази огненочервена коса.

— Благодаря ти за това — отвърна Диъдри с облекчение. Андре навярно щеше да я познае по това описание. За миг се отпусна в ръцете на съпруга си. Може би в края на краищата всичко щеше да се нареди, ако успееше да се хареса на Аурелия Деверо и се справеше с

домакинството. А като станеше ясно, че очаква дете, може би Андре нямаше да каже, че я познава, когато се върне.

Тя вдъхна дълбоко свежия планински въздух. Откъм негърските колиби се чуваше звук на цитра и тъжна песен „Аз и моето момче и нашето куче плаваме по реката върху един гнил дънер...“

Диъдри се усмихна и се послуша, за да чуе края на песента. Обичаше музиката, но песента заглъхна и Шон я побутна леко.

— Добре дошла в Монкьор, мис Макфий! Пристигнахте навреме. Мис Аурелия винаги се безпокои, когато мистър Андре и мис Габриел ги няма. Имаш толкова хубаво и приятно лице! Точно от това има нужда мис Аурелия — разнесе се гласът на една негърка.

Диъдри ѝ се усмихна в отговор и свали черното боне, с което бе покрила косите си, за да ги предпази от праха по пътя. Разтърси червените си къдрици и отново погледна към планината. За нея това беше вече нейната планина! Като че ли тя ѝ вдъхваше сила и увереност.

После целуна Шон, повдигна края на роклята си, последва Пруди и за пръв път в живота си влезе в Монкьор. Никога, още от първия миг, в който видя строгата му елегантност, тя не се почувства като слугиня или чужденка.

От мига, в който видя Монкьор и планината, която се извисяваше над него, Диъдри О'Ший почувства, че това е нейният дом.

ГЛАВА ПЕТА

Лятото на 1988 година

— Фейбъл, за Бога, какво става...? Цялата си вир-вода. Къде беше? Търсихме те навсякъде. Онази ужасна жена искаше да ни снима. Баща ти накрая успя да я отпрати, но не преди да ѝ разкаже за всички скандали в нашето семейство, за които успя да си спомни. Казвам ти, ако не си полудяла... цялата ти коса е пълна с дъбови листа...

Мърморенето на майка ми беше безкрайно. Можех само да се радвам, че тя не спираше да говори и беше твърде развълнувана от вида ми, когато влязох в преддверието на голямата къща в Монкьор, за да забележи колко бях разстроена след преживяването ми в планината на Диъдри.

— Ще отида да се измия, преди да сляза за вечеря.

Огледах просторното преддверие, като че ли го виждах за пръв път, при това с чужди очи. Дали Диъдри се е почувствала уплашена от изящното стълбище, докарано чак от Луизиана? Дали е съзерцавала свещника със стотиците свещи, окачен над камината? Затворих очи, за да си представя какво може да е почувствала моята прапрабаба, когато е пристигнала тук за пръв път.

Аз съм си у дома.

— Какво? Фейбъл, колко пъти съм те молила да не обикаляш наоколо и да не си мърмориш под носа, като че ли никого не чуваш. Тази година се държиш доста странно, като че ли само с теб се случват нещастия — в бледата ръка на майка ми, осеяна със синкави вени, се появи белоснежна кърпичка, с която тя деликатно докосна очите си. — Ти се държиш по този начин, откакто... откакто...

— Майко, продължавай и го изречи на глас. Доктор Велкоф каза при последния ми сеанс, че ние всички трябва да се примирим със смъртта ѝ. Селест е мъртва, и аз вече не съм същата, каквато бях. Нито ти, нито татко. Но сега поне зная, че има нещо, което не е както трябва в чувствата, които изпитвам към сестра си, която вече няма да видим, докато ти и татко...

Силният плътен глас на баща ми внезапно прекрати подсмърчането на майка ми и аз спях по средата на изречението.

— Хайде, Фейбъл, доизкажи се. Какво за „ти и татко“? — баща ми можеше да бъде ужасен, когато наоколо нямаше външни хора, на които да се опитва да направи впечатление или да ги очарова. — Нима си решила да започнеш да практикуваш психоанализа без разрешително и без медицинско образование?

Усетих как сълзите отново напират в гърлото ми. Сълзите, които се опитвах да сподавам в присъствието на Хадли Мортън Деверо още от първия път, когато открих, че му харесва да властва над хората и да ги разплаква. С баща ми винаги сме били врагове и от дълго време водим жестока битка за душата на майка ми.

— Току-що се опитвах да кажа на мама мнението на доктор Велкоф, че ние всички се отричаме от една значителна част от скръбта, след като Селест бе убита.

Погледнах го предизвикателно. Зеленикавите ми бадемовидни очи се приковаха върху лицето му. С изключение на цвета на косата ми зеленикавите ми очи са единствената прилика между мен и баща ми. Може би ще прозвучи пристрастно, но никога не съм се чувствала привлечена от руси мъже, може би защото русокосата красота на баща ми винаги някак си ме е отблъсквала. Винаги съм усещала, че под външността му на благовъзпитан джентълмен от Юга се крие опасна ледена кора, готова всеки момент да се пропука.

Двете със Селест поотделно бяхме достигнали до тази ледена кора и открихме способността му да прикрива чувствата си. Според представата на татко ролята на децата е да се родят и да отраснат за прослава на родителите си. В края на краищата и аз, и сестра ми се бяхме провалили окончателно в изпълнението на тази грандиозна задача — поне според мнението на баща ни — и той ни изскубна от сърцето си.

Вече бе твърде късно да се опитвам да се измъкна от престрелката, в която ме бе въвлякъл баща ми, затова реших само да се окопая в кръгова отбрана.

— Ти веднага се втурна в политиката и остави всички грижи на бедната мама — и аз рязко посочих с ръка към мама, а тя се сви, уплашена да не я ударя. Искаше ми се да закрепця, но вместо това само

продължих ожесточено: — Погледни я! Станала е кожа и кости, живее само с валиум и водка. За Бога, татко, ти я убиваш!

Както би постъпил и с мен, ако не притежавах твоята сила.

Той сякаш отгатна неизреченото обвинение. Пълните му устни се свиха презрително:

— Майка ти е силна жена, от добро семейство, богато с каменовъглените си мини. Половината от семейството ѝ беше измряло, преди още тя да навърши пълнолетие. Нейните родители, а с тях и самата тя, не бяха от хората, които търсят спасение само в хленчене и вайкане. Нито пък ти, или аз. Сега, ако смяташ, че е възможно да си възвърнеш представителния си външен вид за около половин час, ще те покана да се присъединиш към нас за коктейлите. Ще се отбие съдията Периш с неговия син, млад и обещаващ адвокат. Сигурен съм, че Ламонт е много по-свестен от онези безполезни младежи, които си припадат по кънтри музиката и които ти, изглежда, цениш повече от нашето внимание.

Нашето внимание. Ноктите ми се забиха в дланите ми. Моите родители никога не се примиряваха с това, което съм, нито с това, което харесвах напук на тяхното мнение. Но все още не можех да напусна дома си, защото бях сигурна, че това ще съсипе майка ми, която въпреки неспособността си да търпи сама себе си, беше безкрайно благодарна, ако около нея в къщата има още някой, освен баща ми.

— Ламонт? „Много по-свестен“, така ли? Дрън-дрън! Шест седмици, преди младият глупак да се заеме с бара, баща му плаща да го обучават — а той и там не можа да се справи!

Баща ми заплашително присви очи. Той изпитваше някакво извратено удоволствие от дребните ни свади, но не понасяше навика ми да наранявам снобизма му. Боеше се, когато успях да разчупя предпазната му броня.

Може би защото се увличам по кънтри музиката, но вече се отнасях отвисоко към мненията на татко за всичко, в това число и за музиката. Но не, не се занимавах с този вид музика само, за да ядосвам баща ми. Привличаха ме простотата и откровеността на кънтри музиката. Простотата ѝ допадаше на душата ми, а ритъмът подхождаше на гласа ми — едновременно и печален, и способен да залее всичко наоколо.

Татко реши да остави без последствия забележката относно бедния Ламонт.

— Сигурен съм, че искаш да се пооправиш преди вечеря — подхвърли ми той хладно и прекрати разговора.

Нямаше как да му възразя. Нуждаех се от гореща, продължителна баня — навярно по същата причина, поради която майка ми посягаше към валиума.

След банята застанах на балкона пред спалнята на горния етаж, загледана в мокрите от дъжда поляни около къщата. Както винаги, очите ми потърсиха тъмните очертания на планината на Диъдри, където, като че ли усещах тези странни връзки с другия живот. После затворих очи и се опитах да възстановя яркия спомен за пътуването в миналото на Диъдри. Това изглеждаше толкова реално! Но как съм могла да преживея такъв продължителен период от живота на моята прапрабаба, когато е изтекло толкова малко време? И нещо още по-важно — защо се връщах в миналото?

Щом отворих очи, почти очаквах да видя призрака на жена с дълга рокля, развявана от вятъра, с червена коса, в която блестят лъчите на залязващото слънце. Но този път не видях нищо. Само вятърът шумеше в клоните на големия дъб, скрил толкова тайни от миналото.

За пръв път видях призрака на жената от планината с дълга разпусната коса един месец след смъртта на Селест. Тогава започнах да посещавам доктор Велкоф, изтъкнат психоаналитик в Нашвил, защото мислех, че полудявам. Той ме убеди в обратното.

— Емоционалната травма не е нещо непознато за всички нас, Фейбъл. Ти си изгубила сестра си при ужасна злополука, когато вашите отношения са били дотолкова влошени, че въобще не сте разговаряли помежду си. Естествено, че ще се чувстваш виновна. В същото време в теб все още съществува негодуванието от това, което тя ти е причинила. Невинаги смъртта променя чувствата ни към някого. Трябва да прибавим към вашите трудни отношения със Селест и проблемите между теб и баща ти, както и болката от смъртта ѝ. Независимо от това, дали си я обичала, или мразила, ти тепърва ще трябва да свикнеш с мисълта, че нея вече я няма.

— Но тогава защо имам халюцинации? Щом погледна към планината, изпитвам чувството, че се потапям в друг свят. И защо

виждам нея, моята отдавна починала прапрабаба?

Доктор Велкоф избърса очилата си. Често си мислех, че се, опитва да подражава на Фройд.

— Както ти казах, ти си виждала в сестра си образа на отдавна починалата си прапрабаба и си избрала по-лесния начин да разбереш чувствата си към Селест чрез връщане в миналото.

— Връщане в миналото? — засмях се аз. — Ей, никога не съм мислила, че точно вие ще ми кажете това.

— Връщане в миналото само в мислите, разбира се — поясни той. Но аз знаех, че бе впечатлен от разказа за моите видения след смъртта на сестра ми. Виденията, които побързах да запиша веднага, след като се бях събудила, както ме беше посъветвал психоаналитикът, се отнасяха до едно събитие в страната, което по-късно ние нарекохме „ирландския картофен глад“. Виденията ми включваха образи от едно пътуване до Америка. Сънувах, че съм на борда на претъпкан с емигранти кораб и се измъчвам от морска болест. Когато се събудих, бях съвсем отпаднала и цяла седмица бях зле.

И сега отново бях в миналото — бях се превъплътила в образа на Диъдри, когато тя за пръв път е пристигнала в Монкьор, бременна, току-що омъжена, разтревожена какво ще се случи, когато отново се срещне с Андре Деверо.

Аз се усмихвах, докато си слагах обиците. Поставих си няколко капки парфюм зад ушите, преди да слеза на долния етаж, за да се срещна с Ламонт Периш, с баща му и с моето семейство за коктейлите преди вечеря. Както и да е, чувствах се като в старомодна „сапунена опера“. Какво щеше да направи Диъдри, когато отново се срещнеше с Андре Деверо? Какво щеше да си помисли той, като я види в собствената си плантация, омъжена за друг мъж? Какво щеше да стане? Какво всъщност изпитваше Андре към Аурелия, която очевидно имаше по-силни чувства към него, отколкото би трябвало? Какво ще си помисли Диъдри за всичко това? Щеше ли да си задава тези въпроси, докато се грижеше за господарката на Монкьор?

Ако му разказвах измислени истории доктор Велкоф би казал: „Ти си се настроила на вълната на миналия век“. Междувременно облякох тесни летни панталони и се върнах от миналото в настоящето. Ламонт се залепи за мен веднага, щом влязох в салона. Неговите приказки за новото му БМВ, за бунгалото му близо до Брентуд Кънтри

Клуб и последните антични придобивки, изпратени от източноевропейския му партньор, окончателно ме върнаха в настоящето.

Слушах бърборенето му с ангелско търпение, с мили усмивки, които му отправях от време на време. Чудех се как Диъдри би се държала на мое място. Бях започнала да се отегчавам. Оживих се едва когато той си позволи иронични забележки за моето пеене. Но в този момент улових втренчения поглед на баща си и премълчах. Точно тази вечер не бе подходяща да защитавам кълтри музиката, нито пък ме интересуваше мнението на Ламонт Периш.

Гледах късчетата спанак между белите му зъби и го попитах мило:

— Нали спаначеното пюре на Азалия е великолепно?

Бях възнаградена с още една зелена усмивка.

В миналите дни след вечеря Селест с ангелски вид би ни посвирила на арфа.

— Няма ли да помолиш дъщеря си да ни посвири и попее, Хадли? Жена ми каза, че „Ти си самотна“ била миналата седмица в класациите на Билборд.

Баща ми ме погледна с явна ненавист. Знаех, че той си мисли за Селест, за нейната арфа, за вечерите с музиката на Моцарт, с една красива дъщеря, която винаги бе на негова страна, която винаги го наричаше „мили татко“, от което ми се повдигаше.

— Благодаря ви, съдия Периш, но аз трябва да ставам рано сутринта и не бих искала да напругам гласните си струни.

Дадох му една целувка само, защото бе помолил да пея. Може би Ламонт Периш не беше негов истински син. След това целунах и Ламонт. Не беше лошо човек да има добър и не много скъп адвокат. Може би щеше да ми потрябва, когато ще ми се наложи да се „разведа“ с баща си.

Да си израснал в старо и богато южняшко семейство имаше както добри, така и лоши страни. Името Деверо се споменаваше с уважение във вестниците. Моят баща беше прекарал голяма част от живота си в опити да накара хората да забравят, че нашето състояние е било натрупано от незаконна търговия с уиски през Гражданската

война. Аз обаче винаги съм се чувствала горда от това. Представете ли си колко смелост е била необходима на моята прапрабаба Диъдри, за да продава своето уиски в страна, разкъсвана от гражданска война! И като прибавите към всичко това факта, че жените по нейното време е трябвало да бъдат само изтънчени дами, ще получите представа каква забележителна жена е била тя.

Независимо че живеем между Нашвил и Франклин, в глухата провинция, ние принадлежим към отбраното общество. Никой, дори и най-надменните членове на това общество, не си позволяваха да се подиграват с богатството ни, спечелено от търговията с уиски. А освен това имаме великолепни расови коне, които печелят награди на ежегодните състезания в Шелбайвил и цял Нашвил говори с уважение за нас. Както вече споменах, аз въобще не одобрявам традицията на щата Тенеси за състезания с расови коне. Никога не ми е доставяла удоволствие мисълта, че тези красиви животни се използват само за задоволяване на човешката суета. Естествено за моя баща бе хоби да отглежда коне и да ги показва на публиката.

Това беше още един повод за търканията между мен и баща ми. След смъртта на Селест той дори наруши обещанието си и се опита да ме убеди да участвам в ездата на годишното празненство, но аз му отказах.

— Знаеш какво мисля по този въпрос, татко. Нали се разбрахме за това. Аз ще яздя Гемблър само в имението. Освен това аз не съм толкова интересна гледка, колкото беше Селест.

Моята сестра беше родена, за да ѝ се възхищават. Беше великолепна, талантива, известна и любимката на родителите ни, особено на баща ни. Родена артистка, тя участваше във всяко празненство. И в повечето случаи печелеше награди. Баща ми я подготвяше да стане „кralицата на красавиците“ още от осемгодишна възраст. Много пъти съм го чувала да пророкува:

— Когато пораснеш, скъпа, ти ще станеш мис Америка. Ти си най-красивото момиче в САЩ и един ден ще спечелиш короната.

Моят баща е интелигентен човек. Освен когато се стремеше на всяка цена да увеличи славата на името Деверо. Не знам защо той държеше толкова много да превърне сестра ми в една красива кукла, без друга цел в живота, освен да бъде красива и да печели конкурсите за красота. Майка ми се съгласяваше с всичко, което нейният обожаван

съпруг искаше. Мълчалива, самотна и обърквана, аз наблюдавах отстрани как тримата непрекъснато пътуваха от един конкурс към друг в специално закупена за целта каравана.

Те представляваха интересна и незабравима гледка. Точно по това време започнах да пиша кълтри песни за бездъното отчаяние. Моята стара китара не спираше да свири през тези уикенди, което напълно ме изключи от обсега на интересите на доста странното ми семейство. Мрачното настроение винаги ми е помагало да пея кълтри музиката, така че всичко беше наред.

Предполагам, че детството ми, преминало в сянката на сестра ми, е потискало развитието ми. Яденето се бе превърнало в единствената ми опора в един свят, който непрекъснато ме притесняваше. В същото време, докато сестра ми беше толкова слаба и елегантна, че се побираше в бански костюм шести размер, специално ушит за седемстотин долара от известен калифорнийски моделиер за поредния конкурс за красавици, аз едва се напъхвах в панталоните си четиринадесети размер. Косата ми беше руса, права и лишена от блясък, до осемнадесетгодишна възраст не само нямах представа от гримиране, но нямах и желание да се разкрасявам. Бях „другата дъщеря на семейство Деверо“.

Тогава в моя живот настъпи голяма промяна. Дотогава единствените момчета, с които общувах, бяха съучениците ми, които преписваха домашните ми и понякога се закачаха с мен по време на училищните забави.

Това беше, преди да срещна Ройс Маккол, който бе наел фермата Барксдейл, близо до Монкър.

Като си припомням миналото, ще се опитам да бъда честна в описанието на първата ни среща с оглед на това, което се случи покъсно. Признавам, че бях мъжкарана, с наднормено тегло и като цяло — едно недодялано младо момиче, но мога да се закълна, че още от първата ни среща между нас имаше магическо привличане. Доста покъсно разбрах, че този мъж може много добре да планира впечатлението, което иска да остави у другите. Може би не бях кралица на красотата, но джинсите и старата ми риза допълваха ездаческия ми вид. Но аз и наистина бях добра ездачка. Докато яздох Гемблър, ездач и кон се сливахме в едно, и аз мисля, че вероятно съм

представлявала привлекателна гледка за Ройс — галопираща, с развети коси.

Както и да е, ние се срещнахме за пръв път до малкото поточе в нашето имение, съседно на имението, което той бе наел.

— Не се случва често да видиш жена, която язди като вас. Мислех, че в околността няма жени, които яздят. Досега видях само превзети жени, с навирени носове, в панталони за езда, които едва се държат на конете.

Бях изненадана да чуя от този странен мъж точно това, което винаги съм си мислела. Много пъти щях да чувам хапливия тон на Ройс, но всичко, за което можех да мисля, беше, че най-после съм срещнала мъж, който наистина ме бе харесал. Честно казано, не мислех за нищо друго, освен за това колко бе хубаво да съм близо до най-красивия мъж, когото бях срещала. Ройс Маккол беше роден да язди кон като великолепия арабски жребец, който бе възседнал при първата ни среща. Имаше чудесен профил и пламтяща, червена коса, контрастираща със стоманеносивата му брада. Погледът на всеки, който го видеше, беше привличан от живите му зелени очи, широките рамене, дългите и стройни крака, обути в избелели дънки. Всичко в него ми харесваше, включително и небрежното облекло. Харесах го от върха на протритата му каубойска шапка до доста износените ботуши, каквито носеха ездачите на родео.

Досега не се бях замисляла върху възможността този образ да е бил предварително подготвен, старателно изпитан, за да бъде очарована още от самото начало. Защо му е било необходимо да предприема това? Аз бях само една млада жена, която никога не беше напускала Тенеси, с нищожен опит в отношенията с мъжете.

Той ми се усмихна и аз се изчервих, радостна, че бях на коня си, така че разпуснатата ми риза му пречеше да забележи колко бях пълна.

— Вие може би сте една от дъщерите на Деверо?

Защо не заподозрях още в онзи миг, че той не търсеше точно тази дъщеря на Деверо? Изпитах радостта на едно невинно момиче, забелязано от привлекателен млад мъж. Зарадвах се също, когато Ройс Маккол забави хода на коня си, за да яздим един до друг.

— Чувал съм колко са красиви дъщерите на Деверо, но досега не съм имал възможност да се уверя с очите си. Научих, че вашият баща много не обръща внимание на неудачниците.

Изглеждах го втрещено. Леко провлеченият му говор и спокойното му държане не подхождаха на представите ми за един янки.

— Вие сте от изток, нали?

— От Ню Йорк, ако това наричате изток. Аз го наричам север. Дойдох тук веднага щом приключих с работата си там. Имах известни неприятности и бях щастлив да се махна.

— Вашият бизнес е в Ню Йорк? — опитвах се да задоволя любопитството си. Ройс беше загадка за мен още от самото начало и може би това е една от причините да се чувствам толкова зле сега. Всички момчета, които познавах, се гордееха с произхода си, освен, разбира се, моите приятели от кънтри групите. — Тогава какво правите тук?

— Искам да инвестирам в покупка на земя и оглеждам парцелите. Опитвам се да се върна обратно към природата — той се огледа наоколо, когато се приближихме до Монкьор. — Това е наистина много хубаво място. Сигурно е чудесно да си роден и израснал тук — закри очите си от слънцето и посочи с ръка към планината на Диъдри. — Видях ви една вечер там горе, когато бях излязъл да поаядя. Бяхте облечена в някаква старомодна нощница и сякаш бяхте обвита в мъгла, а косите ви се развяваха от вятъра...

По гърба ми полазиха студени тръпки, които не бяха причинени от внезапното скриване на слънцето зад планината на прапрабаба ми Диъдри. Причината бе споменаването на нощницата и от описанието на жената от планината, както и от факта, че аз няхах нощница — винаги спях гола и никога не бях изкачвала планината по тъмно.

Нашата суеверна, чернокожа готвачка казва, че винаги, когато се появява духът на Диъдри, над Монкьор надвисва нещастие.

— Хей, хей, вие, какво ви стана?

Опитах се да се усмихна. В главата ми се въртеше мисълта за небрежно подхвърлената от Ройс забележка за жената от планината. Може би Селест е излязла на среднощна разходка. Но не биваше да се заблуждавам. Моята сестра нямаше навик да се разхожда късно. Освен това тя неведнъж бе казвала, че старата планина е обитавана от призраци.

— Аз... аз май се поуморих от ездата. Азалия вероятно вече ме търси и се тревожи за мен — видях, че той се усмихна леко, когато

споменах името на готвачката ни и аз си помислих, че съм изгубена. Тази усмивка ме накара окончателно да се влюбя в него. Аз също се усмихнах и допълних: — По-добре е вече да се прибирам.

Не исках да се разделяме. Зелените му очи ме гледаха внимателно, изпълнени с любопитство.

— Е, какво стана с онова прочуто южняшко гостоприемство? Не може ли да ви придружа до конюшните и да ви помогна да разседаете коня?

— Не, наистина не е необходимо — отметнах кичур коса от челото си. — Баща ми не обича да каня гости, когато те с майка ми отсъстват. Той е малко старомоден по тези въпроси.

Ройс хвана с ръката юздата ми точно когато щях да подкарам Гемблър.

— Няма нищо лошо в това, но ми се струва, че вече сте достатъчно голяма. Може ли да појздим заедно утре сутринта? В края на краищата аз съм ваш съсед.

Почувствах, че от тази усмивка всичко в мен изтръпна, и аз само успях да кимна в знак на съгласие.

— Обичате ли да яздите сутрин рано? Да кажем, в седем и половина, докато е хладно?

Аз кимнах. Родителите и сестра ми щяха да отсъстват още два дни. Баща ми нямаше как да разбере, че съм нарушила една от заповедите му — да не се срещам с непознати мъже, когато те отсъстват от къщи. Освен това какво лошо имаше да појзда с мъж, който беше наш съсед?

Усетих, че ме наблюдава, докато се отдалечавах към конюшните. Преди да вляза вътре се обърнах и му махнах с ръка. Тед Уилкинс, който се грижеше за конете ни, се занимаваше с Блу Бой, коня на Селест. Оставих го да ми помогне да разседлая Гемблър, въпреки че обикновено вършех това сама.

— Какво се е случило, Фейбъл? — попита той, като видя зачервеното ми лице.

Аз поклатих отрицателно глава, но знаех много добре, че нещо се беше случило, което не би могло да бъде излекувано от Азалия. Имах нещастieto да се влюбя от пръв поглед.

Всеки южняк ще ви каже, че сърцето на къщата е кухнята. Нашата кухня винаги беше център на оживена дейност — приготвяне на консерви, туршии или печене на вкусни ястия според сезона.

Точно тази вечер кухнята беше студена и нямаше никаква следа от прочутите готварски умения на Азалия. Намерих на печката само кана горещо кафе. Налях си една чаша и тъкмо добавях захарта и сметаната, когато чух зад гърба си гласа на Азалия. Едва не подскочих от стола.

— Много добре. Прибави към кафето и сладкиша, с който се тъпчеш, откакто родителите ти ги няма.

Едва не се задавих. След като преодолях първоначалната си изненада, аз погледнах старата негърка, която постоянно ме поучаваше.

— Азалия, така ме изплаши! Защо се криеш в тъмното? И къде е вечерята? Гладна съм, но не виждам нищо за ядене.

Тя взе чашата с кафе и я изля в мивката, а след това наля от черното кафе, без захар. Може би изглеждаше смешна с тънката розова мрежа около сивата си къса коса, но аз не се засмях. Лицето ѝ бе строго и намръщено както винаги, когато се готвеше да ме поучава. И този път знаех каква бе причината.

— Няма да получиш дори и една постна супа — Азалия си наля чаша кафе и седна до мен. — Погледни се! Само се погледни. Всеки път, когато те заминат, ставаш рано сутрин, изяждаш всичко, к'вото ти видят очите, след което съжаляваш за т'ва, вкисваш се и не се грижиш за лицето, косата и дрехите си. Виж само как си се докарала! Изглеждаш раздърпана като петел след борба.

— Азалия, защо ми се сърдиш? — бях силно изненадана и засегната. Тя винаги ме е защитавала. Дори Селест ревнуваше заради вниманието и грижите ѝ към мен. — Не мислех, че ще закъснея толкова, но излязох да поюздя и...

— Не ти се сърдя за т'ва, че си отишла да яздиш, нито за т'ва, че си закъсняла. Ядосана съм от доста неща, но не е заради теб — Азалия наля още две чаши кафе и извади смачкана кутия цигари, което означаваше, че предстои сериозен разговор. Взе една цигара и попита: — Знаеш ли, че те видях да се мотаеш наоколо с един мъж?

Да се мотая наоколо?

— Аз само проявих любезност към нашия съсед, Азалия. Ще ми дадеш ли една цигара? — взех цигарата, която беше запалила, и изчаках да извади една и за себе си. — Знаеш ли нещо за него?

Ако някой имаше сведения за него, това можеше да бъде само тя.

— Знам, че има нещо странно около него — тя изпусна дима от цигарата и ми намигна. Испитах задоволство при мисълта, че баща ми не би одобрил тази сцена в кухнята. — Той няма семейство. Жената, която му чисти, ми каза, че живее сам. В къщата почти няма мебели, няма снимки и други лични вещи. Тя каза, че си е купил от Брентуд дори прибори за бръснене и други такива работи.

Спомних си какво приятно ухание се разнасяше от Ройс Маккол. Вероятно си бе купил нов одеколон.

— Е, това все пак не е престъпление, нали? Може би е решил да подпомогне местната търговия — аз се пресегнах към сладкиша на масата, но Азалия бързо го отдръпна от мен.

— Има още нещо — не бях сигурна кое е първото, но бях почти уверена, че тя ще ми го обясни. — Ние трябва да направим нещо за теб. Мислих за това и вече е време.

— Време за какво? — попитах аз, като че ли не разбирах за какво става дума.

— Да те направим по-красива от сестра ти, макар че никой не вярва, че е възможно. Непрекъснато мисля за т'ва. Вината е отчасти моя, със сички тези сладкиши, които ти правя, щото никой... — замълча, но аз знаех какво иска да каже — никой не се интересуваше от мен. — Чувствам се виновна, че те оставям да се тъпчеш всеки уикенд, когато те изчезнат. Но това трябва да престане. Ще минем на диета, и то още отсега. Дори и не поглеждай към онези сладкиши.

Всеки би искал да има приятел като Азалия. Тази вечер в кухнята тя се залови с моето отслабване и моят живот пое в съвсем друга посока.

ГЛАВА ШЕСТА

Няколко месеца се срещах тайно с Ройс Маккол, преди промените в поведението ми да бъдат забелязани от членовете на семейството ми. Селест бе посветила изцяло вниманието си на подготовката за конкурса за мис Тенеси и за няколко второстепенни конкурса в университета в Кноксвил. Отбиваше се в Монкьор само през някой от уикендите.

При едно от тези случайни посещения, тя ме изненада с поканата да изляза с нея и няколко нейни приятели. Тогава бях във втори курс на колежа в Белмонт и едва се крепях да не бъда изхвърлена за слаб успех. Затова ми оставаше много малко свободно време, като изключим, разбира се, тайните ми срещи с Ройс Маккол.

— Хайде сестричке. Ще се отбием в едно от онези готини местенца, където пеят кънтри, а ти си падаш ужасно по него, нали?

Един от нейните приятели се взря в мен точно когато влизахме през прашната странична врата на „Дъсти Роудс“ — прочуто заведение в Нашвил, толкова старо, че вече никой не помнеше годините му.

— Хей, Фейбъл, та ти страхотно си отслабнала. Изглеждаш превъзходно.

Сестра ми не бе казала нито дума за новата ми елегантна фигура. Сега, когато си припомням онези дни с повече великодушие, отколкото тогава можех да си позволя, наистина допускам, че може би е възможно Селест въобще да не ме е забелязвала. Не беше нейна вината, че изцяло бе погълната от себе си — тя просто бе програмирана така.

Все пак запазих мил спомен за онази вечер. Първо, защото за пръв път излизах със сестра си и с новата си фигура, и второ, в паметта ми все още е запечатано изражението на лицето ѝ, когато се появи на подиума и изпях една от моите песни. Изглеждаше шокирана, или поне така ми се стори, от откритието, че не съм пълно бездарие.

„Дъсти Роудс“ е приятна кръчмичка във второразредните квартали на долен Нашвил, където бяха намерили признание голям

брой бъдещи звезди на кънтри музиката. Работата е там, че ако искаш да се проявиш, просто трябва да застанеш на подиума и да започнеш. Повечето от изпълнителите са аматьори и талантът им е по-скоро за пиене, отколкото за пеене. Понякога обаче има и даровити певци, които сега са прочути. Същото е валидно и за аранжорите, и за продуцентите.

В онази вечер представител на това ценно съсловие — агент на едно от най-известните звукозаписни студия от Мюзик Роуд — се намираще в кръчмата. Разбра се, аз и представа си нямах за тази особа, когато се покачих на подиума и се опитах да се направя на клоун със „С мен, самотнико, ще ти провърви.“ Тази песничка бях съчинила през една от онези нощи, когато витаех из синкавите облаци. Забелязах, че мъжът ме следеше с поглед след песента. Някой ме бе поканил да потанцуваме — някакъв тип, толкова натряскан, че не можеше да контролира ръцете си. Бях пийнала малко повече бира, но не толкова, че да започна да преплитам крака. Схванах, че цялата сценка се разиграва пред погледа на непознатия, който ме следеше от началото на вечерта. Отблъснах партньора си от подновеното ми телосложение и се запътих към дамската тоалетна. Когато излязох от там, моят обожател се беше облегал на стената. Изглежда, беше решил да прекара нощта в очакване. И всичко това заради мен.

Дотогава единственият мъж в живота ми беше Ройс Маккол, но това не означаваше, че останалите не съществуваха за мен. Имаше нещо в този непознат и когато ме прониза с погледа си, по гърба ми полазиха тръпки. Сякаш той знаеше, че някъде и някога между нас двамата ще се случи нещо — нещо много важно и за двама ни. Предчувствах го и аз.

В онази нощ се държах глупаво и надменно, може би за да му избия от главата всякаква мисъл да ме сваля. Но той не се и опитваше. И двамата го разбрахме добре.

— Знаеш ли, момичетата от моята маса вече прецениха, че си най-готиният тип тук тази вечер. Те мислят, че със загадъчните си черни очи и тази конска опашка приличаш на Стивън Сийгъл.

Той повдигна вежда и още повече заприлича на прочутия киноартист. Но после ме дари с една усмивка и сходството отлетя. С нея започна да разтапя ледената капсула, в която бях обвила сърцето си — но разбрах това по-късно. Доста по-късно. Твърде късно.

— Пуснал съм си дълга коса много преди той да се появи на екрана. Искаш ли да потанцуваме, но всъщност бих предпочел да чуя песента ти още веднъж. След като те видях там, на дансинга, може би съм длъжен да те предупредя да не се залавяш да танцуваш блус с непознати типове.

Внезапно проумях, че това е мъжът, когото търсех, мъж, който да ме респектира, а не някой от многото, които само се влачат от кръчма в кръчма.

— Благодаря. Не за съвета, а за великата идея за нова песен. Дай ми само пет минути и ще те даря с една песен, която ще си тананикаш дори и когато потеглиш оттук.

Казах го на шега, може би само съм искала да бъда забелязана в компанията на един привлекателен мъж, но когато нахвърлих стихчетата и мелодията, нахлули в главата ми по-бързо, отколкото можех да ги запиша, нещата се промениха.

Публиката по масите, изглежда, схвана това. Когато се появих отново на подиума, един кандидат за музикална слава, добре наквасен с джин, ми подаде китарата си. Собственикът на заведението, който навремето беше предоставял подиума си на звезди като Хенк Уилямс и Чет Аткинс, кръстоса ръце и изшътка на клиентелата да пази тишина. И когато започнах „Никога не танцувай блус с непознати“, погледнах право в очите мъжа, който ме бе вдъхновил за песента. Изпях я само за него. „Дъсти Роудс“ се превърна в моята „Казабланка“^[1]. Внезапно притихналата зала напрегнато следеше историята, която се разиграваше пред погледите им. Но не останаха безмълвни и омагьосани. След като свърших, аз се опитах сред разгорещените ръкопляскания и всеобщия тропот да си пробия път до мъжа в дъното на залата, но тълпата не ми позволи и се видях принудена да се отдръпна до моята маса, в компанията на Селест. И когато най-последно успях да се огледам, мъжът беше изчезнал. Обаче беше се сетил да ми остави визитната си картичка с едно простичко:

„Обади ми се“

Беше надраскано върху адреса на най-прочутото студио за звукозаписи в Мюзик Роу. Сега поне знаех името му. Имах и

доказателство, че се интересува от моето пеене. Харисън Джъд беше мениджър на една от най-известните звукозаписни компании за кънтри музика в цял Нашвил.

Това, което не знаех, беше дали той се интересуваше от мен или от моя талант. Но нямаше време да се замислям над тази загадка — на масата ме посрещнаха като новоизгряла звезда. Вече не бях хлапето, сестричката на Селест.

Наложи ми се да чуя от устата на сестра си една сълзлива изопачена версия на „Подкрепи своя мъж“, като опит отново да стане център на вниманието, но хич не ме бе грижа за това. Дори взех участие в някои от шегите. Натрапчивата мисъл, че тази нощ ще промени живота ми, не ме напускаше.

Мислех си и за Харисън Джъд — и не само за възможностите, които неговата известност на Мюзик Роу можеше да разкрие пред една новооткрита певица.

Ройс беше забелязал старанията ми по отношение на лицето и фигурата. Продължавахме да се срещаме както досега, сред храсталака около кроткото ручейче в края на имението Деверо. Докато Гемблър и Херикейн пасяха един до друг сред пролетните глухарчета, Ройс ме галеше по косата — бях я оставила да порасне и дори наскоро я бях накъдрила.

— Нещо си се променила. Май ще станеш прекалено известна, след като онзи приятел каза, че харесва песните ти.

— Не — засмях се аз. — Харисън Джъд наистина ме прослуша, но не мисля, че ще се прочуя. Селест е тази, на която ѝ е писано да стане известна — изместих се по тревистия бряг, за да се опитам да подмамя една нежна пеперуда да кацне на ръката ми. — Между впрочем другата седмица тя се отправя към Атлантик Сити. Татко е лъснал всички струни на арфата, а мама колко часа загуби да приведе в ред дрехите и на тримата — това вече и аз не бих могла да кажа.

Бих могла, но не желяех. Не желяех Ройс Маккол да разбере колко е смешно семейството ми в последните си усилия около финала на пожизнената кариера на сестричката ми.

Той замислено задъвка стъблото на едно глухарче, а после го затъкна зад ухото ми. Притегли ме към себе си и аз се разтреперих.

— Знаеш ли какво си мисля? — прошепна той, от което аз се разтреперих още повече. — Мисля, че ти си истинския талант в това

семейство. Освен това талантът ти не се ограничава само до пеенето.

Целуна ме по такъв начин, който никога нямаше да забравя. Но бях забравила напълно, че съм с мъж, когото родителите ми не познават и вероятно не биха одобрили. Когато ръцете му се заровиха в косата ми и устните му започнаха да милват лицето ми, почти щях да припадна от горещите вълни, които ме обливаха. Не можех дори да гъкна, защото устните му притискаха моите. Чух го само да промърморва нещо, надвесен над гърдите ми, когато свали блузата.

— Толкова си красива — прошепна той.

— Почти ме накара да повярвам в това — прошепнах в отговор.

Той се обърна на гръб и ме притегли върху гърдите си. Усетих как зърната на гърдите ми погалиха кожата му и потръпнах, въпреки стоплящите лъчи на априлското слънце.

— Трябва да имаш по-високо мнение за себе си, Фейбъл Деверо. Струва ми се, че никой от твоето семейство не те подкрепя.

Аз го целунах по върха на носа и очертах с пръст контура на брадата му. Ройс е бил на тридесет години, както узнах сега, и преди това е бил женен. Ако баща ми научеше това, щеше да се сдобие с още два довода срещу връзката ми с него.

— Защото в нашето семейство приказната принцеса винаги е била Селест. Татко постоянно си мисли, че тя е съвършена и възхитителна. Не изпитва необходимост от друга дъщеря, нито от син. Никога не е криел това, дори и от мама, още когато е била бременна с мен. Появила съм се по погрешка и за него аз съм само едно разочарование. Разочарованието обаче е взаимно. Двамата с него не можем да се търпим.

Ройс се заигра с една от моите къдрици и я използва да ми запуши устата.

— Не може сестра ти да е по-прекрасна от теб.

Аз все още се учудвам колко лесно е успявал този мъж да съчинява лъжите си и не мога да повярвам, че съм била толкова наивна.

Надигнах се от гърдите му.

— Ами, как ли не! Та ти никога дори не си виждал Селест. О, слушай какво ще ти кажа! Когато се срещнете, ще се убедиш, че никой не ми обръща внимание в нейно присъствие. Тя е умопомрачителна красавица — зарових пръсти в косата му. — Цветът на нейната коса е

като на твоята и стига почти до талията ѝ. Тя е наследила косата на прочутата ни прапрабаба Диъдри. Някога, когато родителите ми са заминали, ще те пусна да влезеш в къщата и да видиш портрета на Диъдри. Тя е била невероятна жена, можеш да ми повярваш.

— И сестра ти прилича на нея?

Тук трябваше да се спра и да се замисля. Много легенди за Диъдри се разправяха в нашето семейство, но никога не бях чувала някой да казва, че е възможно лекомислената ми сестра да прилича на прочутата ни прапрабаба.

— Не мисля. Хей, какво правиш?

— Мъча се да открия проклетия цип на джинсите ти.

— Недей, Ройс — страхувах се не толкова от него, колкото от чувствата си. — Ако татко ни завари тук, ще трябва да напусна Монкьор. Миналата вечер той ме изплаши до смърт. Попита ме дали съм се срещала с теб, дали съм посещавала къщата ти.

Ръцете на Ройс замръзнаха около талията ми.

— И какво му отговори?

— Казах, че сме се срещали случайно, просто като съседни, но, разбира се, не съм посещавала дома ти.

— Как ли ще свърши всичко това?

Долових колко е напрегнат и се зачудих каква ли може да е причината. Трябваше да се зачудя и за много други неща, но нали бях толкова млада и неуверена.

— Е, не — надявах се, че това, което се канех да кажа, няма да го подлуди. — Баща ми се опита да ме разубеди за връзката ми с теб. Каза, че няма да ми донесе много щастие. Накрая побесня и спомена, че е направил някакви проучвания относно „мистериозния ни съсед“.

Ройс остана за миг неподвижен като дълбока вода. После попита:

— И какво е научил?

— Той заяви, че било много странно, когато се оказало, че не се знае нищо за човек, който очевидно притежава достатъчно пари, за да може да стане наш съсед. Каза също, че е чувал за хора, които се опитват да завладеят рекета около конните залагания в Тенеси, и може би това е причината да се появиш тук.

Ройс се успокои и силно се засмя.

— Е, това наистина ми харесва — това, че той си мисли за мен като за член на престъпна банда и че не ме смята за някакъв дребен

мошеник, който се опитва с хитрост да проникне в затвореното ви общество.

Сега вече не можах да се сдържа да не му задам въпроса, който не ми даваше мира още от първата ни среща:

— Но наистина, с какво се занимаваш тук, Ройс?

Той се поколеба, но само за миг, преди да ме прегърне и звучно да ме разцелува.

— Точно в този момент се опитвам да се забавлявам с една млада жена, която има бъдеще в кьнтри музиката, ако правилно съм разбрал. „Ти си самотна“ не е ли попаднала вече в класациите?

— Все още е доста назад, но все пак не е съвсем на опашката. Харисън Джъд ми каза, че следващата ми песен ще се класира в списъка. В събота вечер.

— А аз мога да кажа, че бях сигурен в твоя успех. Но точно сега искам да науча нещо друго за теб, което не е свързано с пеенето.

Не можах да попреча на атаката му — аз я желаех повече дори и от самия него. Той лесно преодоля слабата ми съпротива, пък и аз нямах нищо против да загубя девствеността си с толкова привлекателен и неотразим мъж като Ройс Маккол. Освен това бях влюбена.

Тази вечер, на тревистия бряг край потока, аз се простих с невинността си. Ройс беше любовник, който с пламенните си целувки не остави нито едно кътче от тялото ми недокоснато. С всяка ласка и целувка желанието ми се усилваше и аз му се отдадох. Все някой ден трябваше да се случи, защо да не бъде с мъж като Ройс?

— Не мърдай — дрезгаво прошепна той, миг преди телата ни да се слепят. — Ще се опитам да не ти причиня много силна болка, но просто не мога да чакам повече.

Той беше доста едър. Когато проникна в мен, ме заболя силно, но така бях обхваната от страстта и радостта, че съм с мъж, който обсипваше с ласки цялото ми тяло, че скоро забравих за болката.

Той беше много внимателен и нежен и пресуши с устни сълзите, които неусетно за мен бяха облели страните ми.

— Извини ме, скъпа. Не исках да ти причиня болка.

Продължи да ме целува и да ми шепне онези чудесни думи, които всяка жена би искала да чуе в миг като този. След това ме любии още веднъж със страст, която ме накара да забравя мъката, че бях

изгубила девствеността си. Аз се сгуших в него и затворих очи точно когато слънцето залязваше зад планината на Диъдри.

— Не мога да повярвам на това, което ми казваш, Фейбъл. Ти няма да дойдеш с нас в Атлантик Сити, няма да бъдеш със семейството си през тази нощ, която е най-важната в живота на сестра ти? — възмути се баща ми, щом влезе в кухнята за закуска.

Яйцата с бекон, които Азалия бе приготвила, заседнаха на гърлото ми, когато той се нахвърли върху мен. Бе облечен за езда, тъй като рано всяка сутрин обичаше да язди любимия си кон Триплет, придружен от ирландските си сетери. Селест щеше да го придружи, но все още се приготвяше.

— Току-що ти обясних, татко. Когато се прибрах снощи...

— Между другото, къде си била? Майка ти ми каза, че не си се прибрала за вечеря, а аз не съм разбрал кога си се върнала вкъщи.

— Бях излязла. Вече съм голяма, за Бога.

— Не споменавай името божие напразно, Фейбъл. А сега ми обясни защо не можеш да дойдеш със семейството си на това пътуване, което може да се окаже най-важното събитие в живота на сестра ти?

Захвърлих ядосано салфетката.

— Опитвам се да ти обясня, по дяволите! И аз имам личен живот, макар че едва ли някой от вас го е забелязал! Обадиха ми се по телефона. Трябва да правя записи утре в десет сутринта. Харисън иска да приключим навреме за фестивала в Нашвил през юни. Той мисли, че една от новите ми песни може наистина да стане хит и той...

— Харисън?

— Харисън Джъд. Не си чувал за него и едва ли познаваш някого от Мюзик Роу, защото те не членуват в глупавите ти клубове и не посещават симфонични концерти... — станах и си налях още една чаша кафе, но разлях част от него върху лепената покривка на масата, когато сяха. Очите ми бяха зачервени от безсъние. Позвъняването на Харисън Джъд ме събуди още в осем часа и ме лиши от малкото време за сън, което ми бе останало след нощта с Ройс. Баща ми присви очи и ме изгледа. Чудех се какво ли щеше да каже, ако му тръснех новината, че по-малката му дъщеря е изгубила девствеността си преди

дванадесет часа. — Няма значение. Просто не мога да дойда. Селест няма да се разстрои от това, нито пък мама. Никога не са искали да бъда с тях. Както и ти.

— Значи си въобразяваш, че твоята мизерна кариера на кълтри певица е много по-важна от шанса на сестра ти да спечели най-прочутата титла в Америка?

Изгледах го право в очите с унищожителен поглед и казах с най-бавния, най-студения и най-жлъчен тон, на който бях способна:

— За мен е много по-важна. Между другото, не бих дала и две конски фъшкии за титлата, по която ти и Селест сте полудели.

Баща ми направи нещо, което не бе правил никога дотогава. Надигна се от стола, остави внимателно салфетката, заобиколи масата и се приближи към мен. Плесницата, която получих, отекна в голямата стая. Не знаех кой беше по-шокиран — баща ми, аз или Азалия, която точно тогава влезе с препечените филийки.

Когато бавно се надигнах от стола, без да отделям поглед от очите му, изпитах непреодолимо желание да се спра под портрета на Диъдри Деверо. Картината, рисувана от един от онези „пътуващи художници“, винаги ми изглеждаше по-жива от всичко останало в тази строга и студена стая.

— Видя ли какво се случи? — прошепнах аз на жената, която сякаш ни гледаше спокойно от вечността. — Баща ти е бил само един ирландски картоиграч, но се обзалагам, че никога не те е удрял и никога не се е отнасял с теб като мръсен...

Думите ми замряха, когато видях, че някой се появи на вратата.

— Как ви се струва? — попита Селест и се завъртя в грациозен пирует, като ни демонстрира роклята си, точно копие на онази от портрета. — Ще изпълня един малък номер — южнячка от миналия век, преди Гражданската война — сестра ми целуна баща ни и ме потупа по бузата на път към бюфета. — Добро утро, мили татко, Фейбъл, зачервена си. Наистина съжалявам, че не искаш да дойдеш с нас. Пресни ли са тези яйца, Азалия?

— Какво става с арфата ти?

— Какво искаш да кажеш? — отвърна Селест и отхапа изящно парче от филийката.

— Няма ли да свириш на арфата на конкурса? — искаше ми се да изкрещя, но вместо това въпросът ми прозвуча съвсем спокойно.

— О, да — тя захруска бекона, прекалено шумно според мен. — Това ще бъде част от моя номер — наша предшественичка, която свири и пее, за да развлича дамите. Мисля, че мога да използвам за тази цел песента „Бренди, ох!“, която тя изпълнявала. Така че ти трябва да ме научиш да я пея след закуска, Фейбъл.

Те се втрениха в мен, очаквайки отговора ми — баща ми с пресилена усмивка, Селест с филийка между красивите си устни, които все още предъвкваха шумно бекона, а аз стоях със зачервена от плесницата буза.

Погледнах към Диъдри и се засмях:

— Ти би ли разрешила да пеят песента ти? Ако разрешиш...

Селест се захили.

— Фейбъл, мисля, че си напълно откачила да говориш на този портрет. Татко, виждал ли си някога нещо подобно?

Но той не се усмихна.

— Сестра ти напоследък върши доста... необичайни неща — целуна я леко по бузата. — Репетирай песента си, тиквичке, а след това иди да допаковаш багажа си. Ще се видим по-късно.

Той нито ме удостои с поглед, нито ми продума, което беше добре дошло за мен.

Ако двете със Селест се разбирахме като истински сестри, колко много неща бихме могли да си споделяме! Мислех си за това, което се бе случило между мен и Ройс. Колко много се нуждаех от близък човек, на когото да разкажа за чувствата и мислите, които ме вълнуваха сега, когато вече бях истинска жена.

Но тя бе прекалено заета със собствените си чувства, за да мисли за мен, дори и да имах желанието да споделям с нея. Ние започнахме да репетираме песента, която искаше да изпълни на конкурса.

— Все пак какво означава този отсечен бял дъб? — попита сестра ми нетърпеливо, когато започнах да припявам с нея.

— Няма значение — отвърнах аз и започнахме отначало.

„Кафе израства върху отсечения бял дъб.

Река тече с бренди, ох...

*Избери си едното от двете
и то ще остане за теб,
сладко като сладкиш, ох!“*

Тя настрои арфата, за да изсвири мелодията, и започна да пее със сладникавото си пискливо сопрано.

— Мисля, че се получи. Прапрабаба ни Диъдри вероятно ще си запуши ушите, ако може да чуе как пея нейната любима приспивна песен — Селест взе китарата ми, дрънна няколко акорда и попита небрежно: — Все пак откъде си научила тази песен?

Погледнах я изненадано не заради въпроса ѝ, а защото не знаех отговора. Внезапно разбрах, че нямам представа откъде съм я научила. Селест ме погледна, както ме гледаше баща ми, когато казваше: „Е, тя наистина не знае какво прави“, така че се постарах да отговоря смислено:

— Предполагам, че съм я научила от Азалия. Нали знаеш, че тя винаги си тананика някакви негърски песнички. Още дедите ѝ са работили в тази плантация.

Сестра ми продължи да подрънква на китарата. Разбрах, че се опитва да налучка мелодията, която онази вечер бях изпяла в Дъсти Роудс.

— Значи ще правиш записи в някакво студио и затова не искаш да дойдеш с нас на конкурса.

Все още лениво подрънкваше на китарата, но аз знаех, че очаква отговора ми с интерес. Разбрах, че бе чула разправията по време на закуската. Почувствах се малко виновна от хапливата си забележка за най-голямата амбиция в живота ѝ да стане мис Америка.

— Съжалявам, че няма да присъствам — но всъщност съвсем не съжалявах, нито пък тя, и двете знаехме това. Сестра ми никога не се бе интересувала дали ще бъда с нея по време на пътуванията ѝ, които бях нарекла „Аз и само аз“. — Колкото до моите звукозаписи, те не са нищо особено. Харисън смята, че мога да се класирам с новата си песен на фестивала.

— На фестивала! — Селест изсумтя подигравателно, което ми показва какво мисли за кариерата ми като кънтри певица. — Ще пееш песента, която измисли вечерта в онази сучна кръчма?

Аз се засмях.

— Тогава бях пияна като пор. Предполагам, че винаги трябва да изпивам по няколко бири, за да получа вдъхновение.

— Мисля, че песента не беше лоша.

— Благодаря ти. Но утре няма да записвам тази песен. Харисън има друга предвид, която смята, че е по-подходяща за мен.

Когато му позвъних една седмица, след като ми бе оставил адреса си, той ме бе поканил на прослушване. След това нещата се ускориха. Харисън ми каза, че иска да пея на живо.

Следващият въпрос на сестра ми наистина ме изненада:

— Мислиш ли, че мога да използвам песента ти в съвременната част от моя номер? Забелязала съм, че състезателките, които обикновено печелят в конкурса за таланти, наистина излизат с нещо свое...

Аз я погледнах втренчено.

— Нима ми казваш, че искаш да изпееш моята песен и да я представиш като твоя?

— О, хайде, сестричке. Не го изкарвай като някакво голямо престъпление. Можеш да надраскаш и друга песен.

Сестра ми почти беше готова да ме моли на колене. Аз наистина изпитах съжаление към нея. Очакваше я най-важният конкурс, за който се бе готвила през целия си живот, и тя се страхуваше до смърт, че може да пропадне.

Какво толкова, по дяволите! Това беше само една глупава песен, която бях написала, за да направя впечатление на приятелите ѝ и на Харисън Джъд.

— Ще ти трябва китара. Ще изглежда смешно да пееш кьнтри песен с арфа.

Селест изпищя радостно и се хвърли да ме прегръща.

— Слушай какво имам предвид. В първата част на моя номер аз съм облечена като прапрабаба — дама от Юга и изпълнявам една старомодна балада. След това — изненада! Свалям старинните дрехи и правя фурор с твоята песен.

Трябваше да призная, че идеята беше добра. А Селест беше дяволски добра в тези работи. И Бог ми е свидетел, имаше достатъчно практика.

Седнах до нея и започнахме да изучаваме „Никога не танцувай блус с непознати“, дори ѝ показах и няколко нови хватки на китарата, които би могла да използва.

И ако тя не спечели короната, това не беше, защото бе имала дребнава сестра. Винаги съм се гордяла с това.

---

[1] Легендарен филм с Хъмфри Богарт и Ингрид Бергман — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Начинът, по който нашето семейство прие пропадането на Селест на конкурса — не беше успяла дори да влезе в челната десетка — не се поддава на описание. И аз съм израснала сред такива хора!

Двете с Азалия наблюдавахме финала на конкурса по телевизията, така че успяхме да забележим как Селест се нацупи и как баща ми стисна устни и наруга наум глупавите съдии и другите официални лица. Но не очаквахме радикалната промяна, която настъпи в Монкьор, когато се оказа, че на сестра ми не ѝ било съдено да стане коронованата принцеса на Америка.

Майка ми се оттегли в нейния свят на хапчета за отслабване и партии бридж, баща ми насочи вниманието си към своите расови коне, а Селест насочи своето към мен.

Не ми помогна, че постепенно се превръщах в знаменитост. Песента „Тя е чудесно момиче за едно барбекю“, чийто текст Харисън беше взел от един негов приятел, поета Клайд Еджъртън, за да направи запис с мен, се пускаше по радиото по десет пъти на ден. Сестра ми се скъсваше от подигравки по адрес на песента — напомняла ѝ на глупавата шапка с глупав етикет с цената на нея, подобно на старомодната Мини Пърл преди много години.

Това вече наистина можеше да ме вбеси. Сара Кенън, с псевдоним Мини Пърл, е една от най-фините, най-образованите дами в Нашвил и всеки, който я познаваше, я обожаваше безпрекословно. Казах го недвусмислено на сестра ми и добавих:

— Защо не вземеш да се гръмнеш? До смърт се уморих от лошите ти настроения и от маниера ти да принуждаваш всички наоколо да се чувстват нещастни.

Но нямах нерви да ѝ обяснявам, че всяка глупачка може да спечели безброй местни конкурси за красавици и да пропадне на финала. Ала това не ѝ дава право да упреква някого, който жъне успехи в бизнеса с кънтри музиката.

— И аз се уморих да те гледам как се правиш на благочестива. Много добре ми е известно, че се измъкваш навън всеки път, когато татко не те следи... — тя сложи край на това изречение с такива вулгарни думи, че не желая да ги повтарям тук.

— Млъкни, Селест! Просто млъкни.

— Защо да млъкна? Защото ти ми нареждаш? — доближи се до мен и просъска в лицето ми: — Само заради това, че си смъкнала няколко килограма и не си такава мърла, още не означава, че ще се превърнеш в красавицата и любимката на това семейство. Ако пожелаеш, и аз мога да извикам няколко приятелчета да съчиним някакви песнички и да спечелим почетно място в класациите — зелените й очи блеснаха заплашително. — А колкото до този мъж, с когото се чукаш, мога да го завъртя на пръста си ей така! — и тя щракна под носа ми с дългите си пръсти с яркочервен маникюр.

— Ако можеш да го завъртиш, значи той наистина не струва.

В действителност не мислех така. Тогава единствената ценност в живота ми беше Ройс Маккол и знаех, че ще умра, ако го загубя.

— Ще си поговорим пак сестричке, нали така? — устните й се изкривиха в презрителна усмивка, също както се усмихваше баща ми, и аз изтръпнах.

Мисля, че точно в този момент Селест реши с какво ще се забавлява това лято, за да забрави поражението си в конкурса за красавици.

Ако сте помислили, че съм се чувствала като нещастно малко сираче, то трябва да побързам да поправам това впечатление. Ние, южняците, се чувстваме много добре в драматична обстановка. Въпрос на темперамент. Няма значение колко презираме някого от близките си — ние сме безкрайно привързани към него. Може да се караме или дори да се мразим вътре в семейството, но ако се появи някой чужд и си позволи същото, ние всички заедно ще скочим срещу него. Веднъж някой ме запита защо южняците са такива хора и трябваше доста да се поизпотя, докато му обяснявам. Имам няколко теории. Едната обяснява факта, че понякога се караме, но винаги сме единни при отбрана, с горещия и влажен климат. Другата теория обяснява това, че изглеждаме смешни на жителите на другите области заради диалекта и

бавното ни предвижване с конските фургони, с времето, когато чужденците са се опитвали да ни нападнат, Фокнър описва моралния упадък на южняшката аристокрация, но мисля, че прекалява. Според мен Югът все още се лекува от войната и семейството е като превръзка за незарасналите рани.

Както и да е, омразата между мен и Селест се задълбочи доста преди началото на лятото. Тя беше доста зла, а аз бях наследила буйния нрав на прапрабаба си. Заслужава си да се помисли върху това разпределение на ролите — тя вече беше утвърдената красавица във фамилията, а аз правех първите си стъпки в шоубизнеса. Сестра ми наистина не можеше да понесе насочването на всеобщото внимание към мен. Всичко, което вършех или казвах, пораждаше саркастични коментари и вече си мислех, че ще полудея. Накрая се случи и това, от което се опасявах през цялото лято.

Ройс Маккол и сестра ми Селест бяха официално представени един на друг. Зная, че той от дълго време очакваше тази среща, но Селест въобще не го забелязваше, поне дотогава. Струва ми се, че „самозапалване“ е най-подходящата дума, за да се опише това, което се случи, когато го видях за пръв път, а той я огледа отблизо. Досега се беше ограничавал да я съзерцава само от значителни разстояния.

Сега вече си давам сметка, че Ройс навярно тайно ми се е надсмивал, когато съм се оплаквала от Селест и от нейната опърничавост. Какво перверзно възбуждане трябва да е изпитвал през цялото това време, докато е държал мен в прегръдките си, а мислено е прегръщал Селест. Като свързвам подробностите в една цялостна картина, откривам, че Ройс започна да ме люби много по-страстно, откакто започнахме да говорим за сестра ми.

Всичко това излезе наяве при едно скромно празненство край басейна, което баща ми организира за рождения ден на мама. Ройс зърна Селест, когато тя прекосяваше вътрешната градина, и ме заряза, без да се извини.

Видях главите им, допрели червеникавите си коси пред фонтана от шампанско, и сърцето ми замря. Изглеждаха като двойка викингски божества, готови да изгорят в пламъците и да оставят нас, останалите простосмъртни, да съзерцаваме тази сцена с отворени уста.

Сестра ми можеше да ти грабне сърцето — толкова бе прелестна в оскъдната си рокличка в кобалтовосиньо, едва удържаща трепкащите

й гърди. През цялото лято се бе грижила за тена си, бе преминала етапа на зачервената кожа с мехурите и беленето и сега се гордееше с греещата си като старо злато кожа, която великолепно контрастираше с бляскавите й очи и коси.

Ройс Маккол, трябва да призная, изглеждаше безупречно. Наистина той не беше поклонник на прекалените слънчеви бани, но тенът му на човек, работил цяло лято на открито, беше дори по-добър и от този на сестра ми. Появи се само по едни избелели джинси и най-обикновена каубойска риза. Онази вечер мъжкият му чар, винаги в излишък при него, се довършваше от „случайното“ облекло, подбрано така ловко, като че ли бе плод на търпеливото обмисляне на някой опитен дизайнер. Искаше ми се да удуша всички мъже, които ме канеха да танцувам. Винаги, когато погледнех през рамото на поредния си партньор и виждах двете червенкоси глави, допрени една до друга, сърцето ми замираше.

Когато тортата за рождения ден на мама бе разрязана и гостите изпяха „Честит рожден ден“, баща ми се приближи до мен.

— Не знам къде е сестра ти. Гостите помолиха да им попее, а аз не знам какво да им кажа.

— Отиде да покаже конюшните на един от нашите съседи — отвърнах аз. Бях видяла как Селест отведе Ройс и много добре си представях какво щеше да му покаже. — Защо аз да не изпея някоя песен?

Баща ми ме погледна одобрително. Имах чувството, че разбираше какво става.

— Искаш да кажеш, че си съгласна да изпееш една песен за бедния си стар баща и майка си? Би било чудесно.

Баща ми, след като и двете му дъщери го бяха разочаровали, се чувстваше като крал Лир. Двете със Селест бяхме в ролите на Риган и Гонерил, само дето липсваше Корделия.

— Днес е рожденият ден на мама — отвърнах тихо аз — и макар да не е кой знае какъв подарък, за мен ще бъде чест да пея за нея.

И така, аз пях за мама, докато мъжът, когото обичах, правеше Бог знае какво със сестра ми някъде там, в конюшните. Аз пеех, а душата ми плачеше. Разбрах защо хората казват, че кьнтри музиката е като вопъл на нараненото сърце.

Те се ожениха един месец по-късно в Лас Вегас и ни изпратиха телеграма от Сан Франциско, където прекарваха медения си месец. Азалия ми съобщи, че Ройс е освободил наетата от него къща. Жената, която чистеше, ѝ каза, че господарят ѝ купил голяма къща в Хендерсънвил Лейк, точно до къщата на Джони и Джоун Кеш. Поне така се говорело в града. Съкрушена, написах нова песен, за която Харисън ми каза, че е най-доброто, което съм създавала досега. „Остави ми любовта“ се задържа две седмици начело на класациите и аз станах много популярна. Азалия реши, че много съм отслабнала и всеки ден ми приготвяше пържени пилета.

Една вечер тя ме причака и започна да ме разпитва:

— Какво, за Бога, си мислиш, че прайш момиче? Не мож вечно да се прайш, че нищо не се е случило. Майка ти кат че ли полудява, баща ти не мож си намери място, а ето че сега и ти май не си на себе си. Кога мислиш да поговориш със сестра си и да се разберете? Не мога дъ спя и дъ гледъм как полудяваш.

— Азалия, аз не съм луда. Селест може би ми направи добро, като ме отърва от този мошеник. Сега мога да се посветя на моето призвание. Може би все пак ще излезе нещо от мен. А никакъв мъж не може да ми помогне за това. „Е, може би с изключение само на Харисън Джъд“ — помислих си аз.

Тя се хвана за последните ми думи.

— Не говори така за мъжете — укори ме строго Азалия. — Те не са кой знай к'ва стока, но ние се нуждаем от тях, а и те от нас, и на т'ва се крепи живота. Тоз мъж, дето се ожени за сестра ти, нещо не ми вдъхваше доверие, но за едно нещо съм сигурна. Тряба да си опрайш отношенията със Селест, и то много скоро. Подушвам, че иде буря.

Тя се кълне, че има пророческа дарба и винаги предусещала, когато предстои да се случи нещо лошо. Аз въздъхнах и посегнах към една от цигарите ѝ, но жената грабна кутията.

— Ти си певица и т'ва не е добро за гърлото ти. Обещай ми сега, че шъ съ опрайш със сестра си. Баща ти ми каза, че онез твои приятели, Дона и Остин, онова момче от летицето, организират празненство. Поканени сте и двете със сестра си. Не искам да се откажиш от таз покана.

— Тя ми отне мъжа, когото обичах, Азалия.

— Е, т'ва да не е краят на света? Да не би само той да се влюбвал в сестра ти? Много мъже праят кат него, но кръвта си е кръв и тя си остава твоя сестра.

— Понякога се съмнявам в това — мрачно заявих аз. — Сигурна ли си, че не съм осиновена?

* * *

Отидох на празненството на Дона и Остин. Ако младоженците се появяха, това щеше да бъде първата среща със сестра ми и нейния съпруг, шест месеца след като бяха избягали, за да се оженят. Дона, да бъде благословена, ме подготви за срещата със Селест.

— Фейбъл, не знам какво става, но нещо не е наред със сестра ти. Ние всички сме много разтревожени за нея.

Аз отпих от коктейла си и погледнах към дивите патици, които всяка пролет се връщаха на езерото.

— Тя не иска да се среща с никого от семейството, затова нищо не знам — свих рамене. — Може би е бременна.

Дона поклати глава.

— Не, има нещо друго. Мисля, че нещо не е наред с брака й. Всъщност ти познаваш ли добре този Ройс?

Аз се засмях, макар че не ми беше весело.

— Не толкова добре, колкото си мислех! Татко все още смята, че той е някакъв таен агент или нещо подобно. Какво е мнението на Остин? Той му беше съсед през всичките тези месеци.

— Ройс ни държеше на разстояние, както и всички останали. Това е първата покана, която двамата със Селест приемат. Купили са огромна, красива яхта и прекарват цялото си време в разходки по езерото... О, почакай, мисля, че това е тяхната яхта — Дона закри с ръка очите си от слънцето.

Аз се стегнах и се приготвих за първата си среща със сестра ми, откакто бе станала мисис Маккол.

Яхтата приближи до пристана. Селест вървеше по палубата и аз я видях. Ахнах от изненада.

— Дона, та тя съвсем се е стопила!

— Нали ти казах — прошепна тя, махна с ръка и весело се провикна към новодошлите: — Хей, къде се бавите! Остин изпи половината коктейли, докато ви чакахме.

Селест обърна лицето си към мястото, където стоях. Беше бледа, с хлътнали очи и тенът от лятото бе изчезнал. Тя ме видя и на лицето ѝ се изписа изненада... и още нещо. Може би срам? Не бях сигурна какво беше.

Ако мостчето бе спуснато, щях да се затичам към нея и да я прегърна, без значение какво се бе случило между нас. Нали все пак бяхме сестри и кръвта вода не става.

Ройс не се виждаше.

Но изведнъж тя се обърна, каза нещо и яхтата внезапно започна да се отдалечава навътре в езерото.

— Защо избяга от мен? — смаяно попитах Дона, която ни познаваше от деца.

Един от лоцманите се приближи към нас.

— Това вашата сестра ли беше? Какво я накара да избяга така? Хей, знаете ли, мисля, че някъде съм виждал този мъж с нея. Беше наемател...

— Грег познава всички — Дона разбираше, че аз все още не можех да се съвзема от бягството на Селест и се опитваше да отвлече вниманието ми. — Грег дели апартамента си в Ню Йорк с три красавици и се опитва да ни убеди, че съжителството им е платоническо, но ние знаем по-добре.

— Ти винаги изопачаваш отношенията ми с жените — отвърна той и ми протегна ръка.

— Къде сте виждали съпруга на сестра ми? — попитах внимателно след размяната на обичайните реплики.

— Не знам. Може би в „Ню Йорк Таймс“. Аз съм абониран за него и го чета подробно.

— Бяхте тук, когато пристигнаха — продължих аз, когато Дона заговори с някого. — Никога не сте виждали сестра ми, така че не може да знаете каква неопикуема промяна е настъпила в нея, нали? Как ви се стори тя?

Слънчевата усмивка на лоцмана помръкна.

— Никак не ми е приятно да ви го казвам, но мисля, че вашата сестра я заплашва истинска опасност.

— Кокаин? — прошепнах уплашено.

Нямах нужда от потвърждението му. Виждах достатъчно наркомани в Мюзик Роу, така че мога да ги разпознавам.

Но защо? Досега тя се бе интересувала само от конкурсите за красавици.

Може би ключът към загадката бе Ройс Маккол. Време беше да разбера що за човек е мъжът, който не само че бе забил клин между мен и сестра ми, но и я бе въвлякъл в мистериозни развлечения, които я подтикваша към самоунищожение.

Блуждаещият поглед на Селест ме преследваше и насън. Опитвах се да се свържа по телефона, но телефонният секретар винаги отговаряше, че е излязла и ще се обади, когато има възможност.

Но тя не се обади.

Аз дори отидох до огромната им къща от кафяв камък и кедрово дърво, дълго звъних на вратата, но никой не се появи. Тогава Дона ми предложи да се доближим до къщата от задната страна, с яхта по езерото. Но не можахме да отворим здраво залостената врата на оградата около къщата, предпазваща я от нежелани посетители.

Аз явно спадах към последната категория. Бях сигурна, че макар къщата да изглеждаше необитаема, Селест бе вътре и знаеше, че се опитвам да я видя. Баща ми прояви невероятно коравосърдечие, когато заговорих за нея. Той никога не ѝ прости, че го бе „изоставила“ и никога не прие Ройс като свой зет. Нито се примири с факта, че се бе омъжила против волята му.

— Тя си избра тази участ. И нека сега да се оправя сама. Дори не ни се е обадила, откакто взе това необмислено решение и се омъжи за човек, когото никой тук не познава. Очевидно този Ройс се е оженил за нея заради парите ѝ. Е, много скоро ще разбере, че богатството на Деверо няма да попадне в ръцете на мошеник от Севера.

Баща ми бе човек, който лесно се отказваше от обекта на своята привързаност. След като веднъж се бе убедил, че Селест няма да прослави семейството ни, той изстина към нея.

Мама също не бе по-добра, с тази разлика, че всеки път, когато споменавах името на сестра ми, тя избухваше в плач.

Напълно отчаяна, аз отидох при Харисън Джъд. Знаех, че има познати в полицията.

— Струва ми се, че ще полудея, Харисън. Мисля, че сестра ми е в опасност. Може би някой от познатите ти в полицията ще разбере дали съпругът ѝ не е замесен в търговия с наркотици или нещо незаконно?

Аз си спомних, че Грег, приятелят на Остин, бе казал, че е виждал някъде снимката на Ройс. Разказах на Харисън за това.

А сега нека ви разкажа за отношенията между мен и Харисън по времето на първите ми успехи в кълтри музиката. Ако тогава не бях влюбена в Ройс, може би щяхме да бъдем по-близки. Но той не допускаше да се смесва работата с личните отношения и тогава му бях благодарна за това. Все пак не съм жена, която може да има връзка едновременно с двама мъже, а и Ройс поглъщаше цялото ми време и енергия. Харисън Джъд знаеше това и се държеше резервирано.

Както ми каза по-късно, той е искал да бъда изцяло негова, без да ме дели с никого.

Винаги, когато бяхме заедно, между нас като че ли прехвърчаха електрически искри, ала и двамата успяхме да се овладеем. Но другите жени не бяха толкова въздържани. Всяко младо момиче, което идваше на прослушване в студиото, полудяваше по него. Той беше много любезен с тях, но ги държеше на разстояние. Понякога го наблюдавах и се учудвах как успяваше да запази дистанция между себе си и младите си обожателки. Може би, реших аз, това се дължи на вида му на професор от колеж — небрежен и леко разсеян, размъкнати дрехи и разчорлена коса.

Като че ли най-много в него ме привличаше походката му. Ходеше с изправени рамене и изпънато тяло, макар че беше много слаб. Щом го видех да крачи из студиото, го оприличавах на гъвкав котарак.

Може би причината да устои на момичетата, бе чудесната му дарба да се шегува. Харисън умее много добре да поставя нещата на мястото им и не прекалява в нищо. Той притежава и още една рядка дарба — да премахва напрежението в студиото. Ако някой от нас изпаднаше в сценична треска, той го поглеждаше напълно сериозно и

започваше да си мърда ушите. При тази гледка всеки започваше да се смее.

Никога не напълняваше, макар апетитът му да бе поразителен. Виждала съм го да поглъща цял пакет със сладкиши по време на запис. На незапознатите с култа към кънтри музиката, трябва да кажа, че тези сладкиши с ядки, карамел и шоколад, станаха част от рекламата на кънтри фестивала много преди той да се премести от прочутата зала Риман Аудиториум в долен Нашвил.

Харисън Джъд познаваше всички от бизнеса с кънтри музиката и навярно това беше причината да имам толкова бърз успех. Веднъж се е женил и ми каза, че „това му било стигало за цял живот“.

Любовните истории са често срещано явление в кънтри бизнеса, но мина доста време, преди Харисън да ме целуне. Когато отношенията ни се промениха, той ми призна, че му било доста трудно да поддържа чисто платонически отношения с мен, тъй като бил привлечен от мен още от самото начало. Но се научил да бъде търпелив и знаел, че ако ми даде достатъчно време, аз ще осъзная, че той е мъж тъкмо за мен.

След преживяването ми с Ройс Маккол, аз започнах да оценявам неговата деликатност.

Но да се върнем към загадката със сестра ми. Приятелят на Харисън от полицията ми се обади няколко дни, след като бях видяла Селест на яхтата им.

— Мис Деверо? Обажда се шериф Ланей Форд от Франклин. Имате ли възможност да дойдете при мен и да видите какво съм открил за този Маккол?

Само петнадесет минути ми бяха необходими, за да измина разстоянието от осемнадесет мили от къщата ни до Франклин. Стомахът ми се беше свил на топка от притеснение, преди още да съм видяла какво ще ми покаже шерифът.

Копието на страницата от „Ню Йорк Таймс“, което бе получил по факса, беше неясно и мъжът на снимката беше без брада, но аз веднага познах Ройс Маккол или този, който се криеше под това име. Не познавах хубавата брюнетка до него и според статията във вестника, бе негова съпруга.

— Това е той! — останах озадачена, когато прочетох статията, публикувана преди осем години. — Не разбирам. Това означава ли, че

Ройс Маккол е бил член на някаква банда или нещо подобно?

— Истинското му име е Брайсън Дейвис. В къщата, в която е живял под наем, открих старо седло и снех отпечатъци от пръстите му. Той е от Луизиана, но се е преместил в Ню Йорк — Форд посочи към снимката. — Бил е там вече пет години, когато това е станало.

Гледах втренчено снимката и крещящото заглавие с едри букви:

„МЛАДОЖЕНЕЦ ИЗЧЕЗВА ПО ВРЕМЕ НА МЕДЕНИЯ СИ МЕСЕЦ!“

Прочетох статията още веднъж, но не можех да повярвам на очите си.

Ланей Форд запали цигара и предложи една и на мен. Бях толкова шокирана, че приех, макар да бях спряла да пуша от няколко дни.

— Доста странна история, нали? Прилича на телевизионен криминален сериал, в който младоженецът води младоженката в елегантен италиански ресторант и след това изчезва.

— Съпругата му е казала, че е видяла двама мъже, които влезли в ресторанта и се оглеждали, като че ли търсят някого. Преди да го открият, той ги е видял и пребледнял като платно. След това ѝ дал пачка банкноти и ѝ казал да хване първия самолет и да се прибере при родителите си в Канзас. Щял да отиде при нея при първа възможност — и шерифът добави: — Но никога не се е появявал в Канзас.

Аз поклатих глава. Все още не можех да повярвам на думите му.

— И оттогава тя не го е виждала. Той излязъл през задния вход, а онези двамата го последвали. Тя се върнала в Учита. Знаете ли какво е станало с тази жена? Омъжила се за стар приятел, когото срещнала след седемгодишна раздяла. Имат дете. Тя помоли да ѝ съобщим, ако открием нещо за този тип, но имам чувството, че ще се радва, ако не открием нищо. Вече е уредила живота си и съм сигурен, че не би искала да се появи предишният ѝ съпруг.

— Разбирам я. А в полицията в Ню Йорк? Открили ли са нещо за Ройс-Брайсън?

— Да. Ето прочетете това. Той е изпълнявал секретни задачи за Бюрото за разследвания в Луизиана. През цялото време е бил в Ню Йорк. Някои от големите мошеници от Батън Руж са давали подкупи на висши служители и политици в Ню Йорк. Областният прокурор е бил на път да разкрие това престъпление. Но точно тогава изчезва най-важният свидетел — съпругът на сестра ви. Не са могли да го открият няколко месеца. Решили са, че е мъртъв, и са приключили със случая.

— Какво ще правим сега?

Той сви рамене.

— Да правим? Искате ли да подадете оплакване срещу него?

Аз леко се усмихнах.

— Не бих искала да възбудям следствие. И пет пари не давам за Ройс. Просто искам да помогна на сестра си.

Ланей Форд се замисли и аз разбрах, че се пита дали да ми каже още нещо.

— Има и още нещо, което трябва да ви кажа за сестра ви — почувствах, че стомахът ми отново се сви. — Хората от полицията в Хендерсънвил са доста притеснени. Смятат, че от доста време тя взема наркотици. Все още не са я хванали да ги купува, но вероятно скоро ще го направят. Мисля, че сестра ви доста е загазила.

— Знам — прошепнах съкрушено. — Какво да правя?

— Можете да поговорите с нея и да я предупредите, че се е забъркала с много опасни неща — Ланей Форд се наведе и понижи глас. — Ние така или иначе ще го открием. А защо мислите, че полицията в Луизиана няма да го търси? Както и тази в Ню Йорк?

Аз изтръпнах.

— Тя не желае дори да разговаря с мен по телефона. Мисля, че се страхува — в този момент се чувствах толкова нещастна, както никога досега в моя живот. И внезапно ме прониза ужасяваща мисъл. — Това ваше разследване няма ли да привлече вниманието на онези хора? — ако нещо се случеше със Селест, аз щях да бъда виновна!

Ланей ме погледна с разбиране.

— Момиче, не искам да ви плаша, но ако тази банда реши, много лесно може да открие съпруга на сестра ви. Това, което не съм ви казал, е, че шерифът в Хендерсънвил вече разследва една мистериозна експлозия пред къщата на Маккол миналата седмица. Изглежда, някой е монтирал взривно устройство в колата му. За щастие той е доста

предпазлив. Купил си е дистанционно управление за отключване и запалване на автомобила.

Аз ахнах толкова силно, че всички наоколо се втренчиха в мен.

— Значи вече са го открили! Сестра ми е в смъртна опасност! Не можете ли да направите нещо?

Той поклати глава.

— Полицаяте са предложили на зет ви да подаде оплакване. Но той е отказал. Заявил, че забелязал изтичане на бензин в колата и това навярно е причинило експлозията.

Излязох си толкова замаяна, че дори не си спомням дали му благодарих за помощта. Мислех само как да спася сестра си.

Чудех се дали да разкажа всичко на родителите си. Познавах добре баща си и знаех, че може да направи нещо, което само би усложнило положението на Селест. Освен това, ако разбереше, че взима наркотици, щеше съвсем да престане да се интересува от нея. Протестантският му морал не би му позволил да се примири с този факт. Със сестра ми знаехме това много добре. Сигурна съм, че това е било причината тя да скъса със семейството ни. Безсилието ме измъчваше. Не можех да спя, а когато най-после се унасях, сънувах Диъдри, само че това беше всъщност Селест и по някакъв начин — и аз самата. След една такава кошмарна нощ станах в зори, оседлах Гемблър и се изкачих на планината на Диъдри, за да посрещна изгрева. Когато се върнах вкъщи, Азалия вече ме чакаше в кухнята с кана горещо кафе. Тя ми наля една чаша и мрачно заяви:

— Миналата нощ отново видях сивата мъгла. Този път покриваше главата ми.

Веднъж тя ми бе казала, че е била потънала до колене в сивата тайнствена мъгла и на следващата седмица умря любимият ни кокер шпаньол.

Селест беше точно половин глава по-висока от Азалия.

— Не знам какво да правим, Азалия. Търсих я по телефона, писах ѝ няколко пъти, дори ходих до дома ѝ. Тя просто не желае да ме вижда — кафето сякаш заседна на гърлото ми. Взех една от цигарите ѝ, но тя не реагира, което показваше колко бе разстроена от тайнственото видение.

— Май трябва да помислиш и за себе си — Азалия ме изгледа критично. — Погледни се само. Косата ти е отвратителна, а очите ти са като две дупки.

Издухах дима от цигарата.

— Е, благодаря ти за съчувствието. И ти не изглеждаш по-добре тази сутрин.

Почувствах прилив на нежност към старата черна жена, която седеше срещу мен. Тя бе единственият човек на този свят, който ме бе обичал с цялото си безкористно сърце. Вече беше доста стара и уморена и аз се тревожех за нея.

Баща ми не ми обръщаше внимание, когато му напомнях, че Азалия не трябва да се преуморява толкова, но макар и неохотно, се съгласи да наеме още една прислужница.

— Сериозно ти казвам. Трябва да си намериш приятел. Не мож само да работиш, трябва да се забавляваш.

— Подходящият мъж само чака да му свирна — отвърнах аз.

Но тя бе права, че не се грижех за себе си. Очевидно не можех да направя нищо, затова трябваше да престана да се тревожа, а да се заема със собствения си живот.

Прекарах следобеда в козметичния салон в Брентуд. Там постигнаха чудеса с външността ми, но не и с душата ми.

Харисън се възхити от прическата и вида ми, когато се срещнахме следващата сутрин на закуска. Разказах му за посещението си при Ланей Форд и за неговите разкрития относно Ройс. Почувствах известно облекчение, че споделих тревогите си с някого. Това беше една незабравима утрин.

Бисквитите и шунката със сос с уиски в този бар бяха друга забележителност на Нашвил, освен кънтри музиката.

Точно тази сутрин се нуждаех от нещо, което да ме накара да забравя всичко.

Харисън беше привършил с аранжирането на песента ми „Тя е сервитьорка с божествени крака“ в стил Роджър Милър и ми каза, че една добра кънтри певица не трябва да пренебрегва традициите, като например закуските в бар като този. Той бе умен мъж и аз го слушах през цялото време, освен когато правеше номера с мърдането на ушите си.

ГЛАВА ОСМА

Когато се прибрах вкъщи, ме очакваше писмото, което накара сърцето ми да спре. Разпознах дребния почерк на Селест. Разкъсах плика с треперещи ръце.

Вътре имаше само два реда:

„Двамата с Ройс заминаваме.
Не казвай на никого.“

Дори не се беше подписала. Погледнах пощенското клеймо. Писмото беше пуснато в Хендерсънвил предишния ден.

Втурнах се към телефона, за да се обадя веднага на Дона, но се спрях още докато набирах номера ѝ. Селест ме беше помолила да не казвам на никого.

— Хей, слушай, реших да намина към теб. Ще си бъдеш ли вкъщи?

Дона ме увери, че ще ѝ бъде приятно да ме види.

— Ще обядваме край басейна.

— Не. Току-що се връщам от една от онези закуски в бара, от които линията ти може да отиде по дяволите. Само ще се отбия за малко.

Подкарах много бавно по пътя край езерото до къщата, в която живееше сестра ми. Както винаги вратите бяха здраво затворени, а кепенците спуснати. Пред външната врата беше добавен домофон. Опитах го, макар предварително да знаех, че няма да дочакам отговор. Така и стана.

Дона въобще не прояви любопитство, когато я помолих да ме вземе на разходката с яхтата им. Знаеше колко обичам да кръстосвам из езерото. Нито пък се зачуди защо настоявах да преминам бавно покрай къщата на Ройс и Селест. Но се учуди, когато наближихме към пристана пред къщата им.

— О, я виж, яхтата им не е тук! Толкова е забавно. Сутринта с Остин се поразходихме по езерото, но въобще не ги забелязахме — после забеляза нещо, което се бе изплъзнало от погледа ми. — Виж, няма го и ремаркетото към яхтата. Може би са изтеглили яхтата на буксир надолу до брега и са се запилели към океана.

— Може би.

Сивата мъгла на Азалия наистина се оказа пророческа. Не беше изминала и седмица от писмото на Селест, когато на вратата позвъни шерифът Ланей Форд. Още не беше влязъл и разбрах, че не ни носи добри вести.

— Мисис Деверо, сър, мис Фейбъл, току-що ни се обадиха от Хендерсънвил. Крайбрежната полиция от Кий Уест е изпратила факс до полицейския департамент на щата Тенеси — той се притесни от доста пространното встъпление и внезапно изрече: — Вашата дъщеря... тя е мъртва.

Майка ми издаде някакъв звук като ранено животно, а лицето на баща ми изведнъж преbledня. Аз изпаднах в шок и цялата се вцепених. Изслушах сковано подробностите, които ни описа шерифът, докато раменете му скръбно потръпваха.

— С яхта? Някъде отгатък Кий Уест? — баща ми се разгневи. Винаги ставаше нервен, когато бе смутен от нещо. — Какво са търсели чак там?

С Ланей Форд си разменихме многозначителни погледи.

— Очевидно, сър, тя и съпругът ѝ са се отправили към Бермудите или към някой от островите наоколо, когато яхтата се е взривила. Забелязали са ги от друга яхта, която се е случила наблизко — именно те са подали сигнала SOS. Но не е намерено нищо.

Припомних си за взривената кола на Ройс и изохках от ужас. Ланей Форд ме предупреди с един бърз, разтревожен поглед. Знаех, че той не искаше да разказва всичко на родителите ми. Може би криеше нещо и от мен. Но щях да мисля по-късно за това. В този миг сърцето ми се беше свило от болка. Не можех да се отърся от усещането за вина. Бях се провалила в опитите да помогна на сестра си и ето че сега тя бе мъртва. Заплаках и баща ми извика:

— Опитай се да бъдеш силна, поне заради майка си, Фейбъл — и се обърна към шерифа: — Навярно бреговата служба ще издири оцелелите.

— Мистър Деверо, шансът да оцелее някой при такава експлозия е почти равен на нула. Съжалявам, че трябва да ви обяснявам всичко това, но по-скоро може да откриете някой оживял в снежна лавина, отколкото там... — продължи мрачно: — Ако все пак някой е изхвърчал през борда от ударната вълна, акулите са го довършили...

Майка ми потръпна и изкрещя. Форд се навъси още повече.

— Ненавиждам служебните си задължения в мигове като този, но от Кий Уест са съобщили, че не могат да изпратят на семействата останките от телата на загиналите.

— Предполагам, че такива нещастни случаи подлежат на официално разследване. Какво мислят те за причината за експлозията?

Гневът на баща ми бе вледенил гласа му. Помислих, че споменаването на „останките от телата“ ще ни накара да осъзнаем реалността. Красавицата Селест — или каквото евентуално бе останало от нея — да бъде разкъсана от акулите! Картината беше ужасяваща.

— Както ви заявих, сър, след такава злополука почти нищо не остава за разследване. Открили са регистрационния номер на яхтата, записан в корабния регистър на Кий Уест. Оттам са открили адреса в Хендерсънвил.

Шерифът беше мъж на място. Когато се сбогуваше с нас, на лицето му беше изписано неподправено съчувствие.

Помолих да ме вземе в колата. Исках най-вече да си поговорим, но разговорът не беше за слуха на родителите ми.

— Какво мислят в полицията? Дали сестра ми и нейният съпруг са били убити? Ще може ли да се разкрие цялата история, мистър Ланей? Ще открият ли убийците?

— Вижте, не мога да се замесвам в това. Това е работа на колегите от Кий Уест или може би на щатската полиция от Маями, понеже е станало в техния район. Но мога да ви гарантирам, че ще открият нещо повече, отколкото ние знаехме допреди седмица. А дали ще го прикачат към някаква друга афера... — Ланей само поклати глава. — Няма начин. Доста трудничко можеш да притиснеш онези типове, дори ако разполагаш с живи свидетели.

Благодарих на шерифа за любезността му и се прибрах вкъщи. Потърсих Азалия: все някой трябваше да ѝ съобщи, че нейната сива мъгла наистина можеше да предсказва смъртта.

Панихидата за Ройс и Селест бе отслужена в семейния параклис в нашето имение. Двете с майка ми, както и приятелките на Селест, се разплакахме. Баща ми издържа стоически, без да пророни сълза. Чудех се за какво си мисли, докато гледаше фотографията на Селест — лъчезарно усмихната на една от ранните ѝ победи в поредицата от конкурси за красавици.

Знаех за какво мисля аз — че сестра ми изживя дните си напразно. Трябваше да бъде по-добра с нея, трябваше да ѝ помогна да си намери нещо по-смислено, отколкото да мисли само за тялото си. Яростта, с която се самообвинявах, се превишаваше само от яростта, която изпитвах към мъжа, който измами първо мен, а след това и сестра ми. Ройс Маккол беше истинският негодник в тази трагедия и никой не бе в състояние да ме разубеди. За него не пролях нито една сълза, само се заклек да изхвърля надгробната му плоча, когато един ден единственият собственик на Монкьор ще бъде аз.

Очевидно никой друг не заплака за съпруга на сестра ми. Не се появи нито един роднина на Ройс, което, разбира се, не ме изненада. Шерифът Форд ме уведоми след панихидата, че полицията от Кий Уест се опитала да открие най-близките му родственици, но без успех.

Намерили само адреса на първата му жена и ѝ изпратили съобщение за смъртта му. Спомних си, че Ланей ми беше казал за нежеланието ѝ да открият изчезналия ѝ бивш съпруг. Колко странно може би ще е било за нея да узнае, че Ройс Маккол наистина е мъртъв, след като тази жена от години не е била наясно жив ли е той, или не!

Харисън Джъд и някои от моите приятели от Мюзик Роу донесоха прекрасна фиданка от върба и я посадиха в гробището край параклиса, близо до символичните надгробни плочи на Селест и Ройс. Азалия ни изненада с песента „Невинната душа“, която ни изпя след панихидата. Това ме натъжи повече от всичко. Животът на сестра ми бе прекършен много преди тя да научи нещо за реалния живот. Това всъщност беше най-тъжното.

Баща ми съвсем се изолира след смъртта на Селест. На мен и на майка ми не ни оставаше нищо друго, освен да се постаряем по някакъв начин сами да се утешаваме. Положих всички усилия да я убедя, че трябва да си ляга всяка вечер, след като се нагълта с онези нейни хапчета, но не постигнах успех. Накрая се отказах от опитите си да се сближа с родителите си. Мама упорито се самоунищожаваше с помощта на валиума и водката, а татко напълно се бе отдал на конете. В края на краищата аз си имах свой собствен живот и кариера.

Кариерата ми като певица напредваше и ми предложиха да запиша албум. Но това не беше най-вълнуващото. Получих покана за най-доброто, на което можеше да се надява един изпълнител на кънтри музика — за пръв път щях да пея на сцената на фестивала, почти месец след смъртта на Селест. Моментът беше наистина подходящ, за да освободя съзнанието си от натрапчивите мисли за края на сестра ми.

Всеки, който е посещавал това прочуто шоу, ще ви каже, че по време на изпълненията на живо сцената наподобява зоологическа градина. Обикновено присъстваха около тридесет до петдесет човека, които се мотаеха около сцената, в гримьорните и зад кулисите, докато звездите пееха и свиреха на сцената. Хората от вокалните групи бърбяха и се закачаха с всеки, който се провираше покрай тях, докато солистът се потеше над инструмента си. Но когато настъпваше мигът да запеят, ръководени от някаква тайнствена синхронизация, те изведнъж събираха глави и изпяваха точно това, което се очакваше от тях. Един тип стоеше до пианото със списъка на участниците в ръка и раздаваше по едно копие на всички останали, феновете, които успяваха да се доберат до сцената, спираха всички, настояваха за автографи, пееха, приказваха и просто се пречкаха в краката на съставите, които се сменяха непрекъснато. Беше пълна бъркотия, но възбуждаща и дива. И въпреки всичко, нямаше никакви провали.

Прикачиха ме към програмата на Рой Екф. В задната стая, претъпкана с люлеещи се столове, аз изчаках реда си, нервна като котка. Рой, който бе много мил — всички в Нашвил го обичаха — ме хвана за ръката, накара ме да се надигна от стола и да хвърля поглед към залата. При вида на хората, наблъскани по скамейките, едва не припаднах. Но успях да си припомня моята „Подай ми ръка, любов

моя“ и още преди да запея, аз вече усетих, че ще стане хит, и започнах да се забавлявам.

И когато излязох да повтора песента на бис, се почувствах като опитна изпълнителка. Изправих се пред микрофона и казах, че ще изпълня песента на Клайд Еджъртън „Тя бе само едно момиче, поканено на барбекю“ в памет на сестра ми Селест, най-красивото момиче в цяла Америка. И дрезгавият ми нисък глас разклати гредите, подпиращи покрива. Един журналист после писа, че пеенето ми приличало на „тазгодишно уиски, което може да подлуди всекиго“.

Харисън ме придружи след концерта и през онази нощ ние може би щяхме да изпитаме онова, подобно на електричество привличане между телата и душите ни. Обаче в онази нощ бях така превъзбудена, че можех да се влюбя във всеки мъж, който ми попаднеше пред очите. А Харисън беше достатъчно интелигентен, за да схване това.

Той ме заведе у дома и се сбогува с обичайната целувка по бузата. Но аз забелязах, че остана замислен на верандата доста време, преди да се обърне и да си тръгне.

Никога няма да забравя онази нощ поради още една причина. Първата вече ви описах. Другата беше, че за пръв път видях жената от планината — духът на моята отдавна изчезнала прапрабаба Диъдри. Досетих се какво беше казала Азалия за появяването на духа ѝ, когато предстоеше да се случи нещо в Монкьор, и сърцето ми изтръпна. Може би нейната поява беше измислица на изтощения ми мозък, опитвах се да се успокоявам аз. Но усещах, че нещо ще стане, нещо, в което аз ще играя твърде съществена роля.

Странно, но родителите ми одобриха решението ми да потърся психоаналитик. Баща ми дори предложи да поеме разноските, като не пропусна да добави, че непременно трябва да взема и майка ми с мен.

Но тя отказа категорично и аз знаех причината — първата грижа на доктора щеше да бъде да я накара да спре валиума.

Доктор Велкоф беше, както вече ви го описах, фин, дребен човечец. През месеците, докато го посещавах, аз успях доста да се привържа към него. Престанах да мисля за кошмарните сънища и проблясващите светлини, които понякога ми се привиждаха, преди да ме посетят наистина загадъчните ми видения. След една година увереността ми укрепна. Разказах на доктора всичко, което можеше да

се каже за сестра ми и за нашите объркани взаимоотношения, за Ройс, за баща ми, за Харисън и за моята музика.

Когато отидох на поредния сеанс, една седмица след най-странното и най-продължителното ми преживяване, аз вече бях подготвена вътрешно да обсъждам всяка подробност и да се опитам да намеря някакво обяснение на загадката — защо всичко ми се струваше толкова реално.

— Доктор Велкоф, вие ми казахте за пациенти, които си въобразяват, че живеят в миналото. Но при мене всичко беше напълно различно! Всичко беше напълно реално! Аз наистина бях там!

— Разказвал ли съм ти за универсалната памет?

Понякога и доктор Велкоф забравя. И точно с това ми е симпатичен.

— Малко. Вие сте ми казвали, че всички ние имаме вродени знания за най-различни неща, за фамилни предания и преживяното от предшествениците ни. Казвали сте ми също, че низшите организми имат унаследени реакции.

— На лицето ти е изписана някаква мисъл, като че ли нещо е просветнало в съзнанието ти.

— Навярно е глупаво и налудничаво, но току-що си помислих нещо. Ако се връщам в миналото като Диъдри, възможно ли е и тя да се превъплъщава в мен?

Доктор Велкоф се замисли.

— Аз съм привърженик на теорията за генетичната памет. Учените откриха, че някои хромозоми и гени се предават от поколение в поколение, че притежават памет и че хората, които са ги унаследили, понякога действат по определен начин, защото тези гени са в кръвта им.

— Кога отново ще се върна в миналото? — аз бях дълбоко разтревожена за моята прапрабаба и какво би станало с нея, когато Андре се завърне в Монкьор и я завари там. Какво би станало, ако изхвърли нея, Шон и нероденото дете? Може би всичко това бе само в главата ми, но за мен тези хора бяха съвсем истински и аз се тревожех за тяхната съдба.

Миналото на Диъдри бе в паметта ми, но само донякъде. А сега аз страстно исках да узная бъдещето ѝ.

— Доктор Велкоф, бихте ли ми помогнали да се науча да контролирам тези пътешествия в миналото?

— Разбирам мисълта ти, млада госпожице, но това не ми харесва.

Аз стиснах възбудено ръката му.

— О, хайде, знаете, че ще бъде по-безопасно, ако ние контролираме тези пътешествия.

— Ти ме молиш да използвам хипноза, за да те върна назад. Не, Фейбъл, не мога да направя това. Точно сега съзнанието ти преминава през някакъв спонтанен процес, управляван от подсъзнанието ти. Ако манипулирам съзнанието ти чрез хипнозата, може би вече никога няма да бъдеш същата. Не знам точно какво става в съзнанието. Мога да събудя някои части от миналото, съхранено в паметта ти, които е по-добре да останат погребани завинаги.

Логиката в думите му охлади ентузиазма ми.

— Не бях помислила за това. Вие сте прав. Може би някой от моите предшественици е яздил с ордите на Чингиз хан или нещо подобно.

— По-добре да е бил с хана, отколкото с враговете му — доктор Велкоф бащински ме докосна по коляното. — По-добре е засега да оставим нещата така, както са си. Понякога си мисля, че някой бди над теб, за да не пострадаш от тези странни преживявания. Ако използваме модерни психологически процедури, връзката между твоя век и този на Диъдри може да се обърка.

Или да се скъса. Мисълта за тази възможност ме съсипа. Диъдри е обичала Андре толкова силно, че тази любов се е пренесла през годините в моето съзнание. Не можех да понеса мисълта, че тя никога отново няма да бъде в прегръдките на Андре. Може би преживявах живота ѝ отново, през някакво странно пречупване на времето, но любовта между Андре и Диъдри бе някак си извън мен.

Аз си имах своите сърдечни проблеми, типични за двадесетия век. И съвсем нямах нужда да прибавям към тях и проблеми от друга епоха.

Излязох и се отправих към колата си. Питях се дали хората, които минаваха покрай мен, знаеха, че тези улици имат богата история, която няма нищо общо с магазините за сувенири и бизнеса с кълтри музиката, така типични за сегашния Нашвил.

По пътя към къщи отново се замислих за думите на доктор Велкоф, че някой бди над мен. „Като ангел пазител“ — казах си аз. Беше чудесна мисъл, макар че и друг път съм си мислела за това. Когато бях малко момиче, имах чувството за нечие добронамерено присъствие, нещо като полъх от ангелско крило.

Всичко това ми подсказа идеята за нова песен, която ме завладя изцяло. Докато вървах към кухненската пристройка, вече си тананиках мелодията и съчинявах думите на песента „Върху ангелски крила“. Щом влязох в кухнята, долових аромата на прочутата супа от бамя на Азалия.

— Боже мой, толкова вкусно мирише, че ми се ще да изям всичко!

Негърката, която се беше надвесила над печката, се обърна и топло ми се усмихна. Тогава разбрах, че върху печката имаше пиле с кнедли и че черната готвачка не бе Азалия, а предшественичката й Пруди.

Бях се озовала в кухнята на Монкьор в миналия век и Диъдри беше толкова гладна, колкото всяка жена, която трябваше да „яде за двама“.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Есента на 1859 година

— Не ми изглеждате много добре тази сутрин, мис Дийди.

Прудри и нейният съпруг Руфъс бяха станали най-добрите приятели на Диъдри. Всъщност тя харесваше всичко в новия си живот — свежите зелени заоблени хълмове в околността, планината, издигаща се зад къщата, топлата кухня и още по-топлата дружелюбност на робите в Монкьор, чувството за принадлежност към имението и неговите обитатели, като че ли бе член на семейството. Сутрешното прилошаване бе започнало да преминава — вече бе навлязла във втория месец — и тя се чувстваше малко по-добре.

— Това пиле с кнедли ухае чудесно, Прудри. Мисля, че ще трябва да занеса малко на мис Аурелия. Тя изглеждаше твърде бледа тази сутрин, когато ѝ занесох кафето и сладкишите.

Диъдри се грижеше за господарката на Монкьор. Още от първата им среща бе решила, че Аурелия Деверо е истинска дама.

— Надявам се да не ѝ прилошее отново — отбеляза Прудри, като отсипа от чудесното варено във фина купа от китайски порцелан.

— От какво ѝ става лошо, Прудри? — Диъдри също се тревожеше за нея. Мис Аурелия беше толкова красива и мила дама, но доста слаба. През трите седмици, откакто Шон и Диъдри работеха в плантацията, тя бе виждала твърде често господарката им така отпаднала, че дори не можеше да стане сутринта от леглото. Жан-Пол Деверо ѝ бе обяснил, че освен за домакинството, тя ще трябва да поеме грижата и за съпругата му, което младата жена бе приела присърце.

Прудри поклати глава, извади тава с превъзходни бисквити от печката и ги нарязва ловко, поля ги с разбито масло и нареди няколко на подноса за Аурелия.

— Доктор Холинс каза, че е някаква болест на кръвта, но аз често си мисля дали нещо не е наред със сърцето ѝ. Когато мис Аурелия беше ухажвана от мистър Жан-Пол, тя беше креолска

красавица в Ню Орлийнз. Не мисля, че е напускала някога родното си място, преди да дойде в Тенеси.

Диъдри не можеше да си представи по-красиво място от Монкьор. Но когато Аурелия ѝ разказваше за родния си край, това не беше само място, което ѝ липсваше, но и най-цивилизованият град на Юга.

— Ню Орлеан е прелестен град — отвърна Диъдри, но веднага побърза да добави предпазливо. — Или поне така съм чувала. Дай ми тази табла, Пруди. И без това имаш много работа, аз ще я занеса. Аз съм млада и силна.

Диъдри съзнателно не използваше думи като „замъкна“ напоследък, защото бе решила да стане южнячка, колкото е възможно по-бързо, за разлика от Шон, който все още държеше на всичко ирландско.

— Доста си понапълняла, откакто пристигна.

Чернокожата готвачка ѝ смигна и младата жена се изчерви при мисълта, че Пруди сигурно вече се досещаше за нейната бременност.

— Това е заради твоите сладкиши — отвърна Диъдри, след като подреди букета цветя на подноса и прегъна отново салфетката, за да спечели време за отговора си. Пруди, като всички негри в Монкьор, можеше да чете, да пише и да смята. Негърката бе разбрала, че Диъдри Макфий е била бременна, преди да дойде в плантацията като младоженка.

— Господи, нима Шон вече си идва? По-добре да побързам да занеса подноса горе и да се върна, за да посрещна съпруга си.

Тя харесваше спалнята на Аурелия. Беше до стаята, в която Жан-Пол спеше, когато съпругата му не се чувстваше добре.

— Позволете ми да отворя леко прозореца, за да почувствате вятъра, който духа от планината.

Тя остави подноса върху красива масичка в стил Луи XVI. Аурелия беше обзавела къщата с елегантни френски мебели, но продължаваше да говори с копнеж за родната си къща в Ню Орлеан.

— Благодаря, скъпа. Миналата вечер казах на Жан-Пол, че не знам какво щяхме да правим без теб и Шон. Като че ли някой ангел ви доведе в Монкьор.

Диъдри изтръпна от странно усещане.

— Вие сте ангел — бързо отвърна тя. Понякога от някои думи я побиваха тръпки и ѝ се привиждаха странни образи, но изчезваха, преди да ги разбере. Бързо постави салфетката върху скута на Аурелия и седна на един от красивите френски столове. Наистина новата ѝ господарка приличаше на ангел. — А сега трябва да изядете всичко.

Лицето на Аурелия беше със сърцевидна форма, обградено с дълги тъмноруси къдрици, а големите ѝ кафяви очи се засенчваха от дълги, черни и извити мигли. Тя бе облечена с копринен пенъоар, гарниран с дантела, който подчертаваше безупречната ѝ гладка кожа с цвят на слонова кост. Летиция, черната прислужница, която бе дошла в Тенеси с господарката си, ѝ бе казала, че мис Аурелия никога не е излагала лицето си на слънчевите лъчи.

Диъдри беше чула да разказват, че господарката е била най-ухажваната красавица в Луизиана. Тя обичаше да слуша спомените за креолската култура и обичаи, за отминалите баловете и флиртове. Диъдри бе удивена от това, колко строго са били надзиравани младите момичета. Разказите за странните обичаи и баловете в Ню Орлеан, посещавани от млади красавици със смесена кръв, я очароваха. Веднъж, когато се чувстваше по-добре, жената и показа една от разкошните рокли на нейната младост.

— О, Диъдри, не бих могла да поема и една хапка повече. Изяж го ти, защото Пруди ще ми се скара.

— Ще вечерям по-късно с Шон. Той току-що се прибра, когато се качвах при вас — отвърна тя и взе пълния поднос. — Но Пруди няма да ви се скара. Само иска да бъдете щастлива и здрава, както и всички ние.

— Знам — въздъхна дълбоко Аурелия. — Бедният Жан-Пол го желае най-много. Той, милият, иска толкова силно да му бъде истинска съпруга! Защо не мога да бъда такава, Диъдри? Ето, ти си напуснала родината си, но не страдаш от това и си направила съпруга си щастлив — последва още една дълбока въздишка. — Толкова ми липсва Андре! Той винаги ме развеселява — тя се обърна към младата жена и лицето ѝ светна от щастие, както никога досега. — О, но ти не познаваш Андре, нали? Той е брат на Жан-Пол, но те са съвсем различни. Моят съпруг... — тънките пръсти на Аурелия стиснаха копринената завивка. — Моят съпруг е най-милият човек на света, но понякога е толкова... толкова мрачен. Андре се държи така, като че ли животът е празник.

Той е винаги толкова весел, толкова очарователен. Кара ме да си припомням радостта от детството, младостта, баловете.

Диъдри слушаше тихо оживеното ѝ бърборене и си мислеше за мъжа, който вълнуваше и двете жени. Питаше се какви ли са чувствата на господарката ѝ към него. Колко дълбоки бяха?

— Е, може би той ще се върне скоро, за да ви развесели отново. Между другото, вероятно новината, че Габриел ще си дойде в края на седмицата, ще ви ободри малко.

Аурелия се засмя.

— *О, Боже мой!* Това разглезено дете отново ще се появи. Скъпа моя, ще ми помогнеш ли да я забавляваме с нещо? Тя ме изтощава с безкрайната си енергия и с желанието си непрекъснато да бъде център на вниманието. Андре също я разглезва. Той стана неин настойник, когато беше още съвсем малка. Майка ѝ беше сестра на него и на Жан-Пол, но загина трагично със съпруга си и Андре стана за нея като истински баща.

Диъдри знаеше колко разглезена бе Габриел. Тя се надяваше, че косата ѝ е достатъчно пораснала и наедриялата ѝ фигура е доста различна, така че момичето няма да познае в нея хлапака от парахода по пътя за Нашвил.

— Ще направя всичко, което зависи от мен. Може би ще се заинтересува от някой млад мъж. Вече е във възраст, когато би трябвало да има ухажори.

Аурелия отново се засмя.

— Всеки млад мъж в областта ще загуби ума си по Габриел, но тя трудно ще си избере някого...! Мила моя, навярно вече бедният Шон се чуди къде си. Сигурно и той се нуждае от присъствието ти така, както и аз. Аз може би наистина прекалявам, като те обсебвам изцяло.

Младата жена я прегърна, преди да вземе подноса.

— Приятен ми е всеки миг, който прекарвам с вас. Аз произхождам от доста бедно семейство, както вече ви казах, макар че моята майка беше от благороднически род. Чувствам ви като майка, макар че сте твърде млада.

— Аз съм поласкана! Скъпа, бъди така любезна и надникни в кабинета на съпруга ми. Кажи му да престане да се занимава с онези книжа и да дойде при мен — Аурелия оправи косата си и приглади

дантелата на пенъоара си. — Той отделя прекалено много време на тези сметки и прекалено малко за себе си.

Аурелия чувстваше вина, че толкова много бе говорила за Андре, а към съпруга си бе отправяла само критики.

— Ще му кажа, че искате да го видите — отвърна Диъдри с усмивка. Тя знаеше, че Жан-Пол обожаваше жена си, но плантацията му създаваше доста грижи. Напоследък се говореше за несигурното положение на робовладелците от Юга и за надигащото се недоволство от кандидата за президент — Абрахам Линкълн. Жан-Пол беше споделил, че бе предоставил повече пари, отколкото можеше да си позволи, за да подпомогне кампанията на Джон Брекърридж, кандидата на Демократическата партия от Юга, и се страхуваше, че тези пари са загубени.

Младата жена не разбираше нищо от политика, но усещаше, че за Юга настъпват лоши времена и че не ставаше въпрос само за робството.

— Мистър Деверо? Вашата съпруга ме изпрати да ви предам, че е самотна и би желала да бъде посетена от очарователен джентълмен — тя се усмихна при вида на разрошената коса на мъжа, дълбоко замислен зад бюрото си в полутъмния кабинет. — О, съжалявам, сър, не исках да ви безпокоя!

— Не ти ме безпокоиш, Диъдри, а тези цифри — Жан-Пол прекара пръсти през косата си и се надигна да я посрещне. Радваше се на изисканите маниери, с които мъжете южняци се отнасяха към жените — дори и към една ирландска емигрантка, която бе само прислужница. — Мога да се закълна, че в днешно време става все по-трудно да се спечелят пари. Но стига за това. Седни за малко.

Младата жена се отпусна в едно кресло близо до бюрото му.

— Благодаря ви. Мога ли да ви помогна с нещо в сметките? Майка ми ме е научила как да водя сметките в домакинството.

— Може би ще можеш. Но мисля, че ще имам нужда от друга помощ, не само от уменията ти да водиш сметки, ако страната поеме по пътя, по който, изглежда, се е насочила. Ще трябва да ни научиш как да оцеляваме в оскъдица, както вие, ирландците, успявате. Страхувам се, че за Юга настъпват трудни времена.

Диъдри се усмихна.

— Ако заделите някой участък от земята за отглеждане на картофи, аз ви обещавам, че ще се изхранват всички в плантацията, независимо от запасите в килерите. Имам доста опит в отглеждането на картофи. И могат да се сготвят в кухнята по най-различни начини, един от друг по-вкусни — тя се опомни и побърза да се поправи. — Е, може и да не са чак толкова вкусни, но винаги ще нахранят човека.

Жан-Пол се засмя. Тя се зарадва, като видя, че бръчките по челото му се отпуснаха.

— Ох, Диъдри, ти наистина си чудесен човек. И съпругата ми, и аз сме на едно мнение за теб. Надявам се, че тук си щастлива.

— Никога не съм била по-щастлива, мистър Деверо. А сега да ви донеса ли чаша порто преди вечеря?

— Кажете на Пруди да ми налее чаша уиски. Но може би ще бъде по-добре, ако поканиш съпруга си да изпие по едно питие с мен преди вечеря и да си поговорим за новия кон — той я погледна с извиняващ поглед. — О, прощавай, но ти, разбира се, предпочиташ да се занимава само с теб!

Диъдри се засмя и отвърна открито:

— Нищо не е в състояние да заинтересува Шон така, както новия кон! Но ми се струва, че можем да се споразумеем. Вие ще се отбиете за малко при красивата си съпруга, а аз ще сложа на Шон да вечеря. Започнете ли вие двамата с разговорите за конете, нищо не може да ви спре!

Жан-Пол я изгледа притеснено. През последните дни обсъждаше работите в плантацията много повече с Шон и дори с Диъдри, отколкото със съпругата си и това го караше да се чувства виновен. Но тя винаги се отегчаваше от разговорите за конете, а темата за финансовите затруднения само я плашеше.

— Кажете на Пруди да ми донесе вечерята в стаята на жена ми. И предай на Шон, че бих искал да си поговорим, след като Аурелия си легне.

— Да, сър. А сега да ви донеса ли чашата с уиски?

Жан-Пол кимна.

— И може би една чашка шери за жена ми — той затвори книгата. — Ние ще трябва да купим от онова долнопробно уиски, което Лем Джо Бартоу продава, защото всичко поскъпва.

Диъдри бе ходила на покупки във Франклин с Прудри и Руфъс. Дватама негри ѝ бяха показали старата занемарена ферма, в която живееше местният нелегален производител на уиски.

— Аз не бих пила от него, ако бях на ваше място, мистър Деверо. Убедих се, че човек може да се отрови и дори да умре, като видях как го варят.

Жан-Пол се засмя отново, потупа я по рамото и се упъти към спалнята на жена си.

— Ти си една умна малка дама!

Диъдри привърши работата си и отиде в малката къщичка зад кухнята. Това беше техният дом. Съпругът ѝ се беше излегнал на леглото и тя го целуна нежно.

— Тежък ден ли имаше, мили мой?

— А? О, да! И все още не е свършил. Една от кобилите сигурно ще се ожреби тази нощ и аз трябва да бъда в обора.

Тя му предаде поканата на Жан-Пол и той веднага стана, облече панталоните си, обу ботушите си и набързо погълна вечерята.

— Помислих си — започна плахо тя, — че двамата може да отидем тази нощ на планината, да погледаме луната и звездите и да си поговорим. Напоследък не ни оставаше време за това.

Шон я погледна с неприкрито желание.

— Да поговорим? Или да направим това? — той я притисна към себе си и започна да разкопчава роклята ѝ.

— Шон, не е това, което... — думите ѝ бяха прекъснати от пламенните му целувки и той я събори на леглото. Тя извърна лице, затвори очи и търпеливо изчака, докато страстта му бе задоволена и съпругът ѝ се изтърколи от нея.

— Ето — обяви гордо Шон — нали това искаше?

Младата жена го изчака да се приготви, за да отиде при Жан-Пол. След това изми лицето и тялото си със студена вода, като търкаше кожата, докато се зачерви. Непрекъснато си казваше: „Все пак той е добър човек. Само защото сватбената ти нощ не бе такава, каквато си я бе представяла и той не те бе любил така, както би искала, все още не означава, че е лош мъж. Много е работлив и внимателен с теб, разбира се, и с всеки и е добър съпруг. Ти не трябва да мислиш за друг. Не трябва мислиш, Диъдри О’Ший Макфий!“ Тя се изкачи на планината.

Гледаше луната и звездите съвсем сама и когато чу тъжните звуци на бухалите, почувства как се слива с всичко наоколо.

Диъдри пазеше в тайна бременността си, но знаеше, че скоро ще започне да ѝ личи и Шон щеше да се обиди, ако разбереше последен.

Той прекарваше все повече време с любимите си коне, а неговата съпруга използваше всяка свободна минута, за да се изкачи на любимата си планина. Дори Жан-Пол и Аурелия се шегуваха, че е заприличала на планинска коза.

— Казвам ти, момиче, че сигурно в жилите ти тече планинска кръв — каза ѝ веднъж господарят.

— Така е. В тази част на Ирландия, в която съм родена, планините достигат почти до морето. Толкова е красиво! — силна болка по родината прониза сърцето ѝ. Но тя си спомни, че мизерията бе прокудила близките ѝ от там. — Всъщност моята планина тук е също толкова красива, колкото и планините в родината ми. Аз обичам белия дъб, изправен като страж — горд и самотен. Написах малка песен, докато седях под него днес следобед.

— О, Дийди, моля те, изпей ни я! — всички бяха насядали в салона. Аурелия се чувстваше по-добре и се бе присъединила към тях.

— Но кой ще ми акомпанира?

— Аурелия ще ти акомпанира на пианото. Тя свири много добре.

Аурелия плесна радостно с ръце.

— Имам по-добро предложение. Майка ми беше много музикална и когато била в Испания, купила една китара. Мога малко да свиря на нея.

Жан-Пол отиде да донесе китарата от пристройката. Диъдри изпита някакво странно усещане, което не можеше да си обясни, и кожата ѝ настръхна.

— Ще ме научите ли да свиря на нея?

— Разбира се — каза жената и нетърпеливо посегна към инструмента, който съпругът ѝ вече бе донесъл. — О, колко е разстроена! — оплака се тя след няколко акорда.

Диъдри наблюдаваше хипнотизирана как господарката ѝ изтръгна първите ритмични звуци от китарата. Пръстите ѝ неволно затанцуваха по облегалката на креслото в такт с музиката.

— Мога ли и аз да опитам? — помоли тя, когато Аурелия приключи с настройката.

Тя се засмя.

— Нали каза, че искаш да взимаш уроци! Но, да, разбира се, опитай, ако желаеш. Веднъж те чух как свириш на пианото ми. Имаш музикален слух.

Това беше най-странното. В момента, в който взе китарата в ръце, главата ѝ се изпълни с мелодии, дори и със стихове, чието значение не можеше да разбере. Почти като насън тя започна да си тананика песента, която бе съчинила, когато отриваше от земята делвите, напълнени с праскови, преди да се захване с варенето на бренди. Това бренди беше нейната изненада за празненството, което Жан-Пол искаше да даде в чест на Габриел.

*„Кафе израства върху отсечения бял дъб.
Река тече с бренди, ох...
Избери си едното от двете
и то ще остане за теб,
сладко като сладкиш, ох!“*

Жан-Пол и Аурелия останаха изненадани от великолепно то ѝ изпълнение.

— Невероятно — промълви господарката. — Как го направи?

— Аз... аз не съм сигурна. Както ви казах, предполагам, че съм наследила музикалния слух на майка ми.

— Много ми хареса тази песен. Имаш ли и други?

Диъдри знаеше, че не трябва да им разкрива странните композиции, които пронизаха съзнанието ѝ, когато за пръв път се бе докоснала до китарата.

— Не, но си спомням няколко ирландски балади. Майка ми ме бе научила да ги пея. И още една, която зная от баща си, но майка ми никога не ми позволяваше да я изпълнявам пред публика.

Очарована, Аурелия се засмя.

— Ние не сме „публика“. Няма значение, изпей ни първо онази, която си научила от баща си.

Баладата беше доста неприлична, но явно помогна повече за възстановяването на господарката, отколкото сиропите на доктор Холинс.

Когато малобройната, но весела компания се разпръсна, Жан-Пол откри Диъдри в кухнята, заета със задачата да намери подходящо място за брендите.

— Не бях виждал съпругата си толкова радостна от последното посещение на брат ми. Благодаря ти, Диъдри, ти си като слънчев лъч в тази къща, която твърде дълго беше потънала в меланхолия, защото аз се бях отдал само на грижите си за плантацията и за всичко, което става в Юга.

Диъдри неволно бе дочула откъслеци от разгорещените спорове между Жан-Пол и неговите приятели относно събитията от 16 октомври, които бяха развълнували цялата страна.

— Наистина ли мислите, че мистър Джон Браун ще бъде обесен като предател за това, което е извършил в Харпър Фери?

Младата ирландка не беше отрасла сред роби и понякога тайно я спохождаха мисли, които обаче ѝ се струваха вероломни спрямо господаря ѝ и неговата съпруга — хората, които се отнасяха толкова добре с нея. Шон ѝ бе забранил да говори за това. И тя бе останала насаме с тъжните си мисли за ирландците, които работеха по-усърдно, но живеяха по-оскъдно от негрите в Монкьор.

— Ако не го обесят, то тогава за Юга не остава нищо друго, освен да се отдели, както вече се обсъжда това в някои щати. Това е смешно, Дийди. Федералните войски са заловили този проклет аболиционист. Срещу нас няма да се надигне целият Север. Защо, кажи ми, пеят те в Ню Йорк в захлас тази песен „Искам да съм в Диксиленд“. Това ми напомня за... Ще ти продиктувам думите на тази песен, и щом си толкова добра певица, мисля, че трябва да ги научиш, за да са готови за празненството.

— Ще го направя с радост, мистър Деверо.

Както повечето южняци, Жан-Пол не желаше да разисква с жени сериозните теми. Но Диъдри не се чувстваше обидена, защото мислите ѝ по този въпрос бяха доста объркани. Макар да знаеше отлично колко добре се отнасяше господарят към негрите в Монкьор и как го обичаха те, тя беше уверена, че обърканите ѝ понятия не бяха подходящи за обсъждане с мистър Деверо.

Габриел пристигна с огромен багаж и веднага настъпи суматоха. Жизнерадостните ѝ подвиквания само засилваха напрежението. Най-после настъпи онзи миг, от който Диъдри се страхуваше — Габриел обиколи всички стаи и шумно обяви промените, които желаше да бъдат извършени, при това незабавно.

— Не се притеснявай — засмя се Жан-Пол, когато влезе в кухнята и видя как се мъчеше да помогне на Пруди при печенето на седемпластовия шоколадов кейк, поръчан от племенницата му заедно с останалите ѝ любими ястия още за първата вечеря след пристигането ѝ. — Тя е като ураган. Ще утихне след първия пристъп на бурята. Обича да язди и аз получих обещанието на Шон, че постоянно ще има готов един отпочинал и оседлан кон.

Габриел избухна в момента, когато зададе въпроса защо не са огладени и окачени в гардероба дрехите ѝ.

Диъдри пристъпи напред и тихо отвърна:

— Ще бъда радостна да направя това за вас, мис Деверо. Желаете ли да облечете някаква по-специална рокля за първата ви вечеря у дома?

На хубавото лице на девойката се изписа краткотрайно объркване. Но като видя, че макар Диъдри да бе красива, бе облечена като прислужница и не можеше да ѝ съперничи, тя реши да бъде любезна.

— Това е много любезно от твоя страна... Диъдри, нали така се казваш? Твоят съпруг ми говори за теб, докато ми показваше новите коне. Бих искала да облека довечера роклята от тъмно моаре. Косата ти е много хубава, направо е възхитителна. Може би покрай другите си задължения ще намериш време и за моята прическа?

Появи се Жан-Пол.

— Ти сама ще се погрижиш за тоалета си тази вечер, скъпа. Диъдри е доста заета с леля ти.

Габриел се намуси, но замълча и се съгласи с Жан-Пол, който имаше неоспорим авторитет в плантацията. Младата жена остана много доволна от това. Нямаше никакво желание да стане лична прислужница на тази надменна млада дама.

Като приключи със задълженията си в кухнята, тя се качи горе да помогне на Габриел за роклята и прическата, както ѝ беше обещала. Докато вчесваше черните ѝ гъсти коси, девойката я наблюдаваше в огледалото.

— Ти наистина си много хубава — промълви накрая тя. — Не че те критикувам, но би трябвало да се откажеш от сладкишите и пайовете на Прудри.

Диъдри разбра, че девойката бе забелязала наедриялата ѝ талия и бюст, и се опита да прибере корема си.

— Понякога е доста трудно да се откажеш от тях, сигурна съм, че това ти е добре известно.

— Нима! — Габриел започна да си играе с една къдрица, която фризьорката ѝ бе оставила да пада свободно по шията ѝ. — Прическата ми стана много хубава. Съпругът ти е симпатичен, макар че на него конете явно му харесват повече, отколкото аз. Той все още говори като чужденец, за разлика от теб. И двамата ли сте от една и съща страна?

— Да, но, изглежда, съм изгубила ирландския си акцент при общуването с членовете на семейството ти. Харесва ми как говорят хората тук и въобще не съжалявам, че съм изгубила стария си говор. Шон е доста мълчалив — засмя се Диъдри. — Той винаги ме упреква, че говоря прекалено много.

— Този мъж е тъкмо за теб. Когато ще реша да се омъжа, ще си намеря някой като чичо Андре, който ще говори не по-малко от мен и ще харесва повече жените, отколкото конете. Ох!

Диъдри, без да иска, бе дръпнала по-силно косата на момичето, но не изпита разкаяние. Можеше да ѝ прости забележката за Андре, тъй като Габриел не знаеше за случилото се между нея и чичо ѝ, но не и думите за явното пренебрежение на Шон към съпругата му.

— Съжалявам. Мисля, че вече си готова.

Наистина момичето изглеждаше красиво.

Младата жена почувства лека болка при мисълта за обикновената рокля, с която щеше да бъде довечера, но тя все пак не беше Деверо и никога нямаше да бъде.

Тази мисъл също ѝ причини болка.

След вечерята, на която Диъдри присъстваше заедно с цялото семейство, нейното бренди от праскови бе поднесено на Жан-Пол за дегустиране. Той дълго време и с наслада мириса корковата запушалка на гарафата и след това наля внимателно малко от него във фина чаша за коняк.

— Хмм, чудесен букет. Ах!

Първата глътка предизвика порой от комплименти по адрес на Диъдри, която стоеше изчервена и радостна от признателността му към нейния скромнен подарък.

— Аз помагах при варенето на ръжено уиски у дома, в Ирландия. Никога не съм правила алкохол от праскови, но понеже наоколо не расте ръж...

— Местните хора използват пшеница, Диъдри — каза той, допи чашата си и си наля още. — Може би и ти трябва да опиташ да правиш уиски. Кой знае, току-виж се оказало, че твоето уиски стане по-добро от това на Лем Джо Бартоу. Ще кажа на Руфъс да ти помогне да заложите няколко варела. Може да ти пратя и още хора.

Габриел с изящен жест изтри следите от шоколад по устните си и възкликна подигравателно:

— Уиски! Не мога да повярвам, че в това семейство се обсъжда въпросът за варене на уиски.

Жан-Пол тихо отвърна:

— Плантацията изпитва финансови затруднения, Габи. Струва ми се, че трябва да ти напомня — през последните няколко години стабилността и разрастването на промишлеността на Юга ти дадоха възможност да живееш охолно и в безделие в онзи луксозен пансион за дами. А освен това трябва да добавя и още нещо. Ще ти бъда благодарен, ако започнеш да се отнасяш към Диъдри като към член на нашето семейство — тя вече е такава за мен, за леля ти и за всички останали в Монкьор.

Габриел изгледа Диъдри не особено сърдечно, но думите ѝ прозвучаха учтиво, за да не разсърди чичо си.

— Съжалявам, ако съм те засегнала, Дийди. Младата жена знаеше, че тя нарочно използва галеното ѝ име, за да я ядоса.

— Приемам извиненията ти, Габи — отвърна Диъдри най-любезно, наслаждавайки се на потръпването, с което другото момиче

прие обръщението. — Сигурна съм, че ще станем приятелки. Освен това сме почти на една и съща възраст.

Но имаше други различия между тях и това се четеше в очите на Габриел, докато бавно оглеждаше обикновената тъмносиня рокля от мериносова вълна на младата жена.

— Убедена съм, че имаш право. И нека в знак на приятелството ни отсега нататък да ме наричаш Габриел.

Диъдри се усмихна мило.

— Съгласна съм. Това е толкова хубаво име, че не бива да бъде съкращавано до обикновеното Габи. И аз ще ти бъда задължена, ако и ти се обръщаш към мен с името, което ми е избрала майка ми.

Смехът на Жан-Пол прекъсна размяната на реплики между двете млади жени.

— Шон, нека двамата с теб да напуснем този кокошарник, преди да се разхвърчи перушина. Трябва да помислим какво да направим за отоплението на конюшните през зимата. Миналата година една от най-добрите ни кобили хвана пневмония и едва не я изгубихме.

Двамата мъже Диъдри още не бяха излезли от стаята, когато се втурна Руфъс.

— Мистър Деверо, яздих кат бесен през целия път от Нашвил дотук, за да ви кажа, че има голямо наводнение в Къмбърланд.

— По-спокойно, Руфъс. Какво е станало с параходите? И те ли са пострадали?

Руфъс се поуспокои и изпи до дъно една чаша с ледена вода, която му донесе Пруди.

— Никой не знае колко парахода са заседнали. Има загинали хора. Не можах да разбера нищо за мистър Андре. Въобще не знаят на кой параход е бил.

Аурелия пребледня и едва не припадна.

— Помогни ѝ да се качи горе, Диъдри — нареди Жан-Пол. В очите му видя онази болка, която Диъдри знаеше, че няма нищо общо с вестта за вероятната гибел на брат му в наводнението. — Не се измъчвай, скъпа моя. Също и ти, Габриел. Познавате Андре. Той ще оцелее и ще ни се обади много скоро. Сигурен съм в това.

Диъдри помогна на господарката да легне, като ѝ обеща да я събуди, ако през нощта някой им съобщи още новини. Тя смеси малко от брeндитo с мляко и това окончателно приспа Аурелия.

За самата нея нощта се оказа доста по-дълга. Когато се прибра в стаята си и намери Шон в леглото, тя си помисли, че е заспал, но се излъга. Той бе толкова възбуден от случилото се, че веднага посегна към Диъдри, преди още тя да облече нощницата си.

— Чу ли какво каза той — че сме част от семейството и така нататък? Дийди, тук ние намерихме своя дом, и то завинаги. Тази вечер беше много красива, сърце мое, почти като Габриел с нейните скъпи дрехи.

Така се беше увлякла в мислите си за Андре, че не обърна внимание на комплиментите на съпруга си, макар че отдавна не беше удостоявана с такова внимание от него.

— Все пак ние не сме истински членове на семейството, Шон. Трябва да имаме своя къща, макар и да не бъде толкова хубава като тяхната. Струва ми се, че щом сме заговорили на семейни теми, трябва да ти съобщя една добра новина.

Той беше започнал с целувките и с разкопчаването.

— Добра новина, че мистър Деверо ни харесва и двамата и ние може да останем задълго тук.

— Ще имаме дете, Шон — Диъдри усети как той отначало замръзна на място, но после я притисна толкова силно, че тя не можа да си поеме дъх.

— Вярно ли е това, което ми каза? — извика той, вдигна я на ръце и започна да я целува, докато тя се смееше.

— Виждам, че си щастлив от новината, че ще ставаш баща — подразни го тя.

— Щастлив? Мисля, че няма нищо друго на този свят, което да ме направи по-щастлив. Освен може би новата кобила, която ще се ожреби напролет.

— И ние ще имаме нашето дете следващата пролет — укори го Диъдри, леко засегната, че той я бе сравнил с кобилата.

— Да, ще имаме — отвърна Шон и широко се засмя. Той погледна наедрелите й гърди, които се разкриха, когато разтвори нощницата й. Устата му жадно се притисна към едната от тях и започна да я смуче. — Само ще ти напомня, че докато бебето не се е появило, те все още са мои.

Младата жена се опита да го отблъсне.

— Шон, бъди внимателен!

Съпругът ѝ бе започнал неизменния си любовен ритуал, който винаги свършваше с удоволствие за него и с тихи сълзи за нея.

— Искам да покажа на моята съпруга колко съм горд с нея и с детето, което тя носи от мен — прошепна той. — Сигурно след време няма да може да се любим. Но все още е рано и аз си искам малката, хубава женичка.

— Доктор Холинс каза, че може би ще има усложнения — Диъдри неусетно изрече тази лъжа. — Той препоръча... хм... да живеем отделно няколко седмици, поне докато се уверим, че всичко е наред.

Съпругът ѝ веднага се отдръпна.

— О, съжалявам, любима моя! Не искам да нараня нито теб, нито бебето.

Диъдри се почувства виновна.

— Шон, ти си толкова добър съпруг! Ще бъдеш чудесен баща, сигурна съм в това.

Тя го целуна и духна лампата до леглото. Дълго след като съпругът ѝ заспа, тя си мислеше за мъжа, който бе истинският баща на детето, което носеше под сърцето си. Какво ще стане, ако той наистина е загинал? Е, независимо от всичко, тя никога не би му казала истината.

А какво щеше да стане, ако не е загинал? Страхът и възбудата от мисълта за срещата с Андре Деверо в Монкьор не ѝ позволиха дълго време да заспи.

* * *

Новината за бременността на Диъдри зарадва всички обитатели на Монкьор, с изключение на Габриел, която заяви, че в никакъв случай не би развалила своята фигура заради някакво бебе, преди да изпита всички удоволствия от живота.

Радостта на Аурелия беше примесена с тъгата, причинена отчасти от безпокойството за Андре, както и от разочарованието ѝ, че никога няма да има свои деца.

— Ох, Диъдри, толкова се радвам за теб! Трябва да останеш тук и да ни позволиш да ти помогнем в отглеждането на детето. Винаги

съм мечтала да държа едно малко сладко бебе в ръцете си. Сега ще мога поне да споделя майчинската ти радост, защото на мен не ми е съдено да я изпитам.

Младата жена се запита какво би казала Аурелия, ако знаеше, че детето, което очакваше, съвсем не беше от Шон, а от Андре. Тя се помоли горещо господарката ѝ никога да не узнае истината и се закле още веднъж да запази тайната си.

— За мен ще бъде чест, ако вие и Жан-Пол му станете кръстници.

Аурелия бе толкова щастлива от поканата, че дори малко си поплака. Сутринта мина в избиране на имена за бебето. Най-накрая решиха да го кръстят Томас Шон, ако е момче, или Маргарет Ерин, ако е момиче.

Прудри започна да глези прекалено много Диъдри. Караше я да пие гъсто мляко, току-що издоено от кравите в Монкьор. Освен това ѝ забрани да върши тежка работа в кухнята.

Съдбата на Андре оставаше мъчително неизвестна за всички обитатели на голямата красива къща, докато една сутрин не долетя от верандата ликуващият вик на Габриел:

— Чичо Андре пристигна! Чуйте всички, чичо Андре пристигна!

Диъдри беше в кухнята, за да помага на Прудри при подреждането на подносите със свински бут и зеленчуци, когато дочу вика. Сърцето ѝ заби толкова бързо, че очакваше да припадне всеки миг.

— Прудри, ще изляза за малко, да не смущавам радостта на семейството. Моля те, предай им моите извинения.

— Добре ли си? — чернокожата готвачка веднага разбра, че челото на младата ирландка е пламнало. — Да не ти е станало много топло тук, в кухнята? Това не е хубаво за бебето.

— Ще се прибера в моята стая и ще полегна — промърмори Диъдри, когато чу поздравите, с които Жан-Пол посрещна брат си, и се олюля, когато Андре му отвърна. — Моля те, не вдигай излишна тревога. Ще се оправя.

— Ами хубаво ще е да се справиш, че довечера много хора ще имаме за вечеря — старата негърка беше видяла доста и не можеше лесно да бъде излъгана. — Сигурна ли си, че си наред? Мога да повикам мъжа ти, да те заведе при доктор Холинс.

— Само ми стана много горещо от печката — Диъдри за миг си представи как те двамата с Шон грабват багажа си и напускат Монкьор, преди Андре да е разбрал за нейното присъствие. — Не се тревожи за мен. Само съжалявам, че те оставям сама в най-усилната работа.

— Е, не остана чак толкоз за вършене. След минута Габриел надникна през вратата на кухнята. Лицето ѝ беше дори още по-зачервено от това на Диъдри.

— Чичо Андре иска да опита твоите бисквити, но заедно с нейното уиски, Пруди. И каза още, че ще бъде по-добре да се приготвиш за прегръдките му, когато се отбие в кухнята да провери ястията — девойката се обърна към Диъдри. — Няма ли да дойдеш да приветстваш чичо ми Андре?

— Не, не се чувствам добре. Май ще трябва да отида да легна — думите на Диъдри прозвучаха съвсем убедително.

— Е, както искаш. Не мисля, че чичо Андре би се зарадвал твърде много, като те зърне. Той е много придирчив — Габриел посегна към подноса с дребни бисквити, които Пруди беше оставила за чая. — Не е ли истинско чудо? — попита весело тя. — Чичо Андре каза, че параходът се разминал с най-лошото при наводнението за двадесет минути и че той бил вече в пълна безопасност на връщане. Купил ми е няколко много красиви неща от Ню Орлеан. И един огромен чувал със сладки картофи от Джорджия за теб, Пруди.

Диъдри се измъкна от кухнята и остави другите две жени оживено да разговарят за Андре и подаръците му.

Чудеше се какво ще прави, когато Андре я открие сред прислугата в Монкьор.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Диъдри знаеше, че бе въпрос само на време да се появи отново в голямата къща, но непрекъснато отлагаше под предлог, че е неразположена.

Шон беше този, който я подтикваше да заеме мястото си отново в домакинството.

— Диъдри, ще се чувстваш по-добре, ако се занимаваш с нещо. Мис Аурелия непрекъснато пита за теб. Каза, че ако не присъстваш довечера на празненството в чест на мистър Андре, тя лично ще дойде, за да те измъкне оттук.

— Шон, нямам какво да облека за такова празненство.

— Тя каза, че може би ще се извиниш с липса на дрехи и затова е изпратила Летиция да ти донесе няколко рокли, за да ги пробваш. Нареди ми още да ти предам, че ако не харесаш нито една от нейните рокли, да ги върна и да взема други от гардероба ѝ, докато най-последно си избереш нещо подходящо — Шон отвори чантата, която носеше, и с гордост показа на съпругата си лъскав костюм, който бе получил от Жан-Пол. — Виждаш ли? Не си единствената, която ще бъде издокарана на празника.

Когато Летиция донесе роклите, Диъдри помоли съпруга си да излезе от стаята.

— Ще помоля Летиция да ми помогне. Мъжете само пречат, когато жените се обличат.

Чернокожата прислужница поклати глава, когато Диъдри облече първата рокля.

— Не, тоз цвят не ти подхожда, миз Диъдри. И е много къса. Миз Релия, ам'че тя никога не е имала таквиз високи гърди кат твоите, дори и когат бе по-пълна.

Тя се засмя, докато сменяше роклята.

— Аурелия може сега да е доста отслабнала, но все още е хубава. О, виж тази, Летиция! Толкова ми харесва.

Младата жена се завъртя из стаята. Чувстваше се като принцеса от приказките. Тази рокля ѝ подходдаше великолепно — и по кройка, и по цвят. Нейният оттенък на бляскав бронз подчертаваше прекрасната ѝ коса. Младата ирландка направи три пируета пред огледалото, изненадана от вида си. Разкошната линия на роклята прикриваше не чак толкова тънката ѝ талия и откриваше предимствата ѝ на жена с едри гърди и гладки рамене. Внезапно на лицето ѝ се изписа разочарование.

— О, Летиция, не мога да облека тази рокля!

Тя се бе обърнала да провери как изглежда в гръб и бе видяла трапчинката на рамото си. Не искаше Андре да я види още с първия си поглед!

Летиция бе помагала при избора на тоалет на много дами и знаеше какво да прави.

— Миз Дийди, ако не облечете таз рокля довечера, шъ кажъ на миз Релия, че сте болна. И знаете, че тя веч няма да ви продума — негърката грабна останалите рокли и бързо излезе от стаята. Но на вратата се обърна и дяволито се ухили. — Никога досега не съм виждала трапчинка на това място. И се обзалагам, че тя сигурно подлудява мистър Шон.

Диъдри печално се замисли, докато се къпеше, и сапунената вода обливаше раменете ѝ. Шон досега не бе забелязал нейната забавна малка трапчинка. И навярно никога не би му хрумнало да полее тази трапчинка с шампанско и да го попие с устните си. Уплашена от мислите си, тя побърза да приключи с къпането. Щеше да ѝ трябва още един час за прическата.

Косата ѝ беше доста пораснала — разстилаше се върху раменете ѝ. Диъдри реши да експериментира и изтегли нагоре червените си къдрици и започна да ги обръща на всички страни. Накрая постигна формата, която харесваше, и която хармонираше с линията на деколтето. Сега се нуждаеше само от някакво украшение.

— Дали да взема някое от онези медно кафяви цветя, които Пруди отглежда на верандата до кухнята — промърмори тя, — и да накича косата си с тях, а може и да добавя една от ония ленти, които ми даде Аурелия, за да привързвам косата си отзад...

Когато Шон влезе, за да се преоблече, възкликна:

— О, Диъдри, сладка моя, толкова си красива!

Той я прегърна, като внимаваше да не разроши къдриците, цветята и лентите, вплетени в сложна прическа. — Гордея се с теб. Мистър Андре не забрави да ме попита кога ще му покажа съпругата си — даже спомена, че по-рано е познавал една Диъдри в Нашвил. Оттогава никога не бил срещал жена като нея...

Сърцето на Диъдри изстина.

— Някой вече спомена ли му нещо за мен?

— О, да. Обсипаха те с похвали. Е, поне повечето от тях — тя знаеше, че Габриел не би я похвалила пред чичо си. — Като те гледам, мога да се обзаложа, че ще забрави за другата Диъдри!

„Надявам се да стане точно така“ — помисли си нервно Диъдри и помоли Шон да почисти поцинкованата вана в задната стая. Той облече подарения от Жан-Пол костюм, в който изглеждаше много добре. Най-после те бяха готови за вечерта, от която младата ирландка толкова се страхуваше и едновременно с това нетърпеливо очакваше.

— Боже мой, Диъдри, как можеш да бъдеш толкова красива! — Аурелия прегърна младата жена още при влизането ѝ в празнично украсения салон. Господарката на Монкьор беше с красива бална рокля от Ню Орлеан, пристегнатата, за да прилепне плътно към крехката ѝ фигура. — Не е ли чудесно, че Андре се прибра у дома? Между впрочем, той няма търпение да се запознае с теб. Непрекъснато ни задава въпроса къде е тази невероятна жена, за която е слушал толкова много. Аз не му казах, че очакваш дете, но съм сигурна, че е достатъчно да хвърли само един поглед.

Вечерята бе великолепна, многобройните ястия — превъзходни. Пруди беше приготвила печен свински бут с мед и желирано месо от пуйка, гарнирани със зеленчуци и плодове. Масата се огъваше от тежестта на разнообразните лакомства, скъпи за всеки южняк, любител на изисканата храна.

Аурелия представи Диъдри на някои съседи, с които семейство Деверо бяха по-близки. Сега всички оживено коментираха вестите от другите щати. Младата жена се заинтересува особено от новината за новооткритите златни залежи, привлекли хиляди златотърсачи в Колорадо.

— Ето по това, например, баща ми би се запалил — сподели тя с господарката, след като изслуша оживения спор за златните залежи в Канзас. — Обзалагам се, че е отишъл там.

През цялото време, докато разговаряше със съседите, не престана да мисли за срещата е Андре. Измъчена от нетърпението си, тя най-после се пристраши и запита Аурелия за него.

— О, Андре сега трябва да е при конете, сигурна съм в това. Той не обича да се застоява в къщата, освен ако трябва да седне на масата. Не виждам също нито твоя съпруг, нито Жан-Пол, затова си мисля, че и тримата са в конюшните. Ще ни попееш ли тази вечер, скъпа? Жан-Пол каза, че си репетирала новата песен, за която говорихме. О, какво удоволствие ще бъде за мен!

Диъдри видя, че Габриел вече е застанала до пианото, усмихна се и ѝ махна с ръка. Момичето се загледа с отворена уста в красавицата, застанала пред нея, и се обърна към своя кавалер, раздразнена от това, че младият мъж също се беше загледал в Диъдри.

— Аурелия, аз наистина мисля, че тази вечер трябва да бъде посветена само на Андре и да съсредоточим вниманието си само върху него. Аз всъщност не съм член на семейството и се опасявам, че Габриел ще бъде недоволна от това, че вие с Жан-Пол ме третирате като роднина.

— О, глупости! Ще се отнасям с теб както намеря за добре, същото важи и за Жан-Пол. Ах! Ето и скъпият ми зет! Да не си посмяла да избягаш. Умирам от желание да ви запозная. Скъпи! Андре! Ела тук, мили мой!

Диъдри извърна глава, докато не чу познатия глас почти до ухото си.

— Аурелия, новите коне на Жан-Пол са несравними. Кълна се, че всички коне в щата ще изглеждат като сакати в сравнение с новата кобила. Шон я изкара да я огледаме как стъпва и мога да се обзаложа, че... — Андре внезапно млъкна, когато Диъдри се обърна и двамата се оказаха лице в лице.

Като насън тя видя очите му и забеляза удивлението, което се изписа за миг на лицето му. Той бързо прикри изненадата си и запази пълно спокойствие, докато Аурелия ги представи един на друг, дори си позволи някаква невинна забележка, която разсмя снаха му. Но очите му говореха на Диъдри това, което ѝ говореше и нейното сърце.

Тя се опита да се отдръпне, защото знаеше, че ако остане в салона, той ще обсеби напълно вниманието ѝ. Все още не можеше да остане с Андре насаме, засега това беше невъзможно. Може би никога нямаше да има такъв случай.

— Аурелия, зная, че ти и твоят зет толкова отдавна не сте разговаряли, и чужд човек като мен само ще ви досажда. Ще провера дали Пруди не се нуждае от помощта ми за сервирането на десерта.

Ръката му обхвана нейната като стоманени клещи. Така прозвуча и гласът му, макар че той произнесе думите много тихо:

— Моята снаха ще се съгласи с мен, сигурен съм в това, че в нейната кухня всичко е в идеален ред. Струва ми се, че сред околните има поне осмина, които ще се втурнат да помагат на Пруди при най-леката подкана — Андре отпи бавно от чашата си с уиски, без да откъсва поглед от лицето на Диъдри. — Срещал съм веднъж в Нашвил жена на име Диъдри. Когато я потърсих отново, тя беше изчезнала безследно.

— О, Андре, вие познавате жените във всеки град по реката! — възкликна Аурелия, засмя се и размаха ветрилото си. — Нашата Дийди не е от онази категория жени, които имаш предвид. Тя е омъжена дама, очаква първата си рожба през пролетта. Ооо! Трябва да ви оставя, Диъдри, скъпа. Колко неделикатно от моя страна!

Диъдри не намери сили да погледне Андре в очите, само разбра по внезапната му въздишка, че е бил изненадан от последните думи на снаха си.

— О? — той се вгледа напрегнато в лицето ѝ, за да открие някакъв признак на бременността — вече бе разбрал, че тя не желаше да се говори за това. — Вашият съпруг ми съобщи, че сте се оженили малко преди да пристигнете в Монкьор. Навярно не сте си губили много от времето си, за да си създадете потомство, така ли е?

Аурелия възкликна с престорено възмущение и го удари с ветрилото си по ръката.

— Андре! Как си позволяваш такава неделикатност! Забрави ли маниерите си? Диъдри, скъпа, трябва да простиш на моя скъп зет! Той прекарва доста време по онази река и скита твърде много, далеч от цивилизованото общество. Ако можеш да видиш как живее на онези параходи, в които толкова е влюбен... — тя многозначително завъртя очи.

— О, да, сигурен съм, че Диъдри би се зарадвала да види някой път моята скромна каюта, в която съм принуден да приемам гостите си по реката.

Младата жена се изчерви, като си припомни къпането в каютата му. Освен това бе сигурна, че точно за това си мислеше и Андре в този миг.

— Не мисля, че това ще се случи някога — произнесе тя най-накрая. — Аурелия, аз наистина се извинявам, но все още не се чувствам добре. Ако вие и мистър Деверо ме извините...

— Всички тук очакват да изпееш някоя песен, скъпа — спря я Аурелия. — Не можеш да си тръгнеш сега. Всеки от нас иска да те чуе.

— Не, не може да си тръгнете сега — Андре се присъедини към снаха си и ръката още по-силно се впи в китката на Диъдри, насочи я към пианото и групата около него в дъното на салона. Когато Аурелия се отдалечи, той ѝ прошепна:

— Кълна се, че ще им разкажа всичко, ако само се опиташ да ме избягваш. Има за какво да си поговорим. Ще се срещнем на планината тази вечер, когато всички заспят.

— Не мога...!

Мъжът процеди през зъби:

— Заклевам се, Диъдри. Ако не дойдеш, ще събера всички утре на закуска, включително и съпруга ти, и ще им разкажа всичко, което зная за теб. Всичко!

Тя усещаше ръката му дълго след като той я остави да отиде до пианото. Мястото от допира на пръстите му пламтеше като жигосано от дявола.

— Браво! Браво!

Отзвучаха последните звуци от „Диксиленд“ и Диъдри се озова в центъра на ентузиазираната публика, възхитена от новата песен, събуждаща патриотични чувства у всички присъстващи. След това тя изпя няколко ирландски балади, но не и онези неприлични песни, които беше научила от Райли О’Ший. Накрая Аурелия се смили и я замести до пианото. Младата жена реши, че вече може да си отдъхне. Обаче Андре не я остави дори и за миг. Докато слушаше игривата френска песен на Аурелия, Диъдри чувстваше погледа му, макар че беше с гръб към него. Шон въобще не ѝ помагаше. Тази вечер той изпи

повече от обичайното и се измъкна да си легне след влажната целувка, която лепна на бузата на съпругата си.

Андре не пропусна да забележи това. Тя почувства как се изчервява, когато той я изгледа многозначително. Всичко това ѝ подсказваше, че вече нищо не може да осуети срещата им. Нещастното ѝ сърце се разкъсваше между страха и копнежа, но знаеше, че Андре няма да се колебае да я унижи, ако не отиде на срещата.

Диъдри нямаше на кого да разчита в опитите си да се спаси от тази мъчителна, но бленувана среща. Когато влезе в стаята, за да се преоблече, Шон беше заспал дълбоко и хъркаше. И докато обличаше скромната мериносова рокля, тя изгледа спящия си съпруг и набързо прошепна първата молитва, за която се сети.

Нощта също не беше на нейна страна — необикновено ясна и студена. Луната ярко осветяваше всичко наоколо, като че ли надзираваше настъпването на есента. Диъдри чу звуците на нейните стари приятели, бухалите, които я посрещаха с въпроса си „Хууу“^[1], докато тя изкачваше стръмнината. Колко добре познаваше тя отговора на този въпрос!

— Андре?

Той я чакаше вече под белия дъб.

— Не бях сигурен, че ще дойдеш.

— Ти не ми даде възможност за избор — Диъдри се загърна с шала си и го изгледа предизвикателно. — Нямаше право да ме заставяш да приема тази среща. Не ти дължа нищо.

— Имам пълното право — той пристъпи към нея и я хвана за лакътя, принуди я да го погледне в очите и свали шала от раменете ѝ. — Ти ме разиграваше, и то не един път, накара ме да се почувствам нещастен, когато те оставих и повече не можах да те видя, а сега се перчиш сред моето семейство, обвързана с друг мъж, при това бременна от него. Какво, по дяволите, очакваш от мен? Наивният ми брат може да си въобразява, че е дал подслон на някаква светица. А какъв е този твой съпруг? Изглежда доста симпатичен момък. Но мъжът ти знае ли, че си била едно от момичетата на мадам Джулия, готова да се отдава на всеки, който си плати?

— Аз срещнах Шон... след това. Моля те, не го намесвай. Не искам да го наранявам.

Андре яростно я раздруса.

— А какво ще кажеш за мен? Аз не съм ли наранен? Мислиш ли, че можех да те захвърля след онази божествена нощ, без да се върна и да те освободя от онзи ад? Макар и да ми заяви, че си харесвала тази професия и си имала намерение да се занимаваш завинаги с нея, не бих те оставил там дори и една минута, ако Джулия не ме беше изхвърлила.

— Не забелязвам да си сложил край на живота си — отвърна Диъдри с напрегнат глас. Толкова мъчително беше за нея да чуе всичко това след ужасните съмнения по адрес на Андре, които я бяха връхлетели, когато отмина онази незабравима нощ. — Дори Лилиан спомена, че ти никога не си се връщал там.

— Проклетият параход беше заседнал нагоре по реката и не успях да се върна в Нашвил, дяволите да го вземат! Но когато най-после отидох при Джулия, момичетата не пожелаха да ми кажат къде си. Джулия не беше там, но очевидно ги беше заплашила нищо да не ми казват за теб. Накрая успях да изкопча от Пеган, че Лилиан работи в заведението на мадам Джъстин. Веднага отидох там, защото си помислих, че може би ще те намеря при мадам Джъстин.

Андре потръпна при спомена за думите на Лилиан. Бе му казала, че е изпитвала съчувствие към „тежката участ“ на Диъдри. Андре бе почувствал, че тя криеше нещо от него за съдбата на другото момиче.

— Мадам Джулия вече нямаше власт над нея — беше заявила Лилиан, когато Андре се срещна с нея в червено-синия салон на мадам Джъстин. — Диъдри се държеше като малка мръсница всеки път, когато някой от нашите клиенти харесаше друго момиче, а не нея. Започна да се държи като кралица на красотата и даже не оставяше на мадам Джулия нейния дял от парите. Накрая другите момичета заявиха на съдържателката, че ако Диъдри не се махне, те ще напуснат — Лилиан бе свила разголените си рамене, увлечена в лъжите си. — Е, разбира се, мадам нямаше друг избор. Знаеш какво става в такова място, когато едно момиче започне да си въобразява, че е нещо повече от останалите. Тя си показва ноктите и нашите клиенти започнаха да търсят по-спокойно местенце за своите удоволствия. Накрая мадам

Джулия я отпрати някъде на изток. Нямам представа къде е, но съм сигурна, че не е нещо кой знае какво.

Тогава Андре бе повярвал на думите ѝ, но любопитството му не бе задоволено изцяло.

— А ти защо напусна мадам Джулия? Тя винаги е казвала, че си едно от най-добрите ѝ момичета.

Лилиан бе изтръпнала от спомена за неизпратеното писмо, което бе скрила в скрина с бельото си. Ако мадам Джулия някога откриеше истината, щеше да бъде по-добре, ако бъде по-далеч от гнева ѝ.

— Хм! Никога не съм мислила да остана завинаги в тази професия, особено да работя за някой друг. Мадам Джъстин ми плаща по-добре. Спестявам и някой ден ще открия собствено заведение — тя го бе погледнала съблазнително. — Но междувременно, ти можеш да се насладиш на моята компания на новото място. Уверявам те, че ще бъдеш приятно изненадан...

Андре трепна и се върна в настоящето. Беше доволен, че може да застане пред Диъдри, без да бъде измъчван от спомените за съблазнителния чар на Лилиан.

— Предполагам, че животът в публичния дом не ти е допаднал особено. Както и да е, това е последното място, където съм очаквал да те открия. След всички часове, изпълнени с тревога по теб, те намирам, и то къде? В Монкьор, в моя роден дом — омъжена, бременна и едва ли не станала член на моето семейство.

Диъдри понечи да се защити, но се отказа. Нямахме смисъл да му обяснява. Андре не би ѝ повярвал след всички тези лъжи, застанали между тях — да не говорим за лъжите на Лилиан.

— Тогава защо настояваше да се срещнем?

Андре въздъхна дълбоко.

— Защото не можах да те забравя нито за миг.

Той потръпна и отново въздъхна.

— Аз се върнах, за да те открия, за да те убедя да се откажеш от тази проклетата професия. Дори бях готов да платя на мадам Джулия колкото поиска за нещо като зестра или нещо подобно, но теб те нямаше. Нямаше те, дявол да го вземе! И никой не ми каза нищо за теб, нито Джулия, нито останалите. Накрая Лилиан ми каза, че си отишла в друг публичен дом, някъде надалеч извън Нашвил.

Диъдри настръхна от тази безочлива лъжа и понечи да му признае всичко, но отново стисна устни, отчаяна от мисълта, че няма да ѝ повярва. Не и след всички лъжи, които тя самата му бе наговорила.

Андре пое дълбоко въздух.

— Когато отново видях онази трапчинка на рамото ти, кълна ти се, едва се удържах да не те взема в обятията си още там, в салона.

— Аз съм омъжена — отвърна младата жена, макар да разбираше, че тези думи нямат нищо общо с истинските ѝ чувства. — Ще имам дете.

Той я разтърси за раменете и отново извика ядосано.

— Това е единствената причина, която ме възпира да те грабна в прегръдките си и да те любя така, както съм мечтал от първата ни нощ. Не знам какво се случи между нас, Диъдри, но съм дяволски уверен в едно — ние няма да останем разделени. Съпруг, дете, каквото и да е — между нас има нещо, което един ден, рано или късно, ще ни събере завинаги.

— Андре, ти ме принуждаваш да предприема отчаяни мерки. Аз ще... аз ще поговоря с Шон да отидем някъде другаде, да си намерим друг дом.

Но още докато го казваше, тя знаеше, че съпругът ѝ никога няма да се съгласи да напусне Монкьор, освен ако научеше цялата истина.

— Жан-Пол се нуждае от Шон, а както разбрах, и Аурелия не може да живее без сладката си компаньонка. Не бягай отново, Диъдри. Зная, че това е твоят начин да намираш изход от всяко положение, но няма да позволя да нараниш семейството ми само, защото не искаш да приемеш това, което съществува между нас.

— Никога няма да има нещо между нас двамата. Никога! — младата жена се обви още по-плътно в шала си. Не искаше да признае това, което изпитваше в сърцето си. — Онази нощ никога повече няма да се повтори! Никога!

Ръцете му нежно я докоснаха и тя отново почувства предателските тръпки.

— Можеш ли да ме погледнеш в очите и да кажеш, че аз не означавам нищо за теб, Диъдри? Можеш ли?

— Моля те, Андре, не ме измъчвай повече. Имай милост към мен... — едва успя да промълви тя.

Той видя как лицето ѝ, обляно от лунната светлина, се извърна към неговото и не можа да устои на изкушението да я вземе в прегръдките си, както не можеше да пропусне някоя печелеща карта в покера.

— Диъдри — прошепна той и я притисна силно към себе си. Устните му докоснаха благоуханната ѝ коса. — Диъдри, любов моя. Ако можеше само да узнаеш каква мъка беше за мен да мисля, че си там, в онзи дом, да си представям как други мъже притежават красивото ти тяло, а сега те виждам омъжена, очакваща дете от друг мъж...

Устните им се срещнаха. Тя почувства как ръцете му се заровиха в косата ѝ и бе обхваната от непреодолима страст.

— Андре — прошепна тя, — не трябва...

Той я погледна в очите и въздъхна:

— Още една целувка, кълна ти се, няма да поискам нищо повече, макар че толкова те желая — той нежно докосна устните ѝ и ги погали леко с език. Сладостни тръпки я обзеха. — Кажи, че ме желаяш, Диъдри, толкова силно, колкото и аз. Кажи ми, че не си забравила онази нощ.

Тя се опита да се съпротивлява, но накрая се предаде и прошепна:

— Да, да.

— Тогавя бих искал да останеш тази нощ с мен. А сега бъди откровена и ми кажи: имаше ли друг мъж, докато беше при мадам Джулия, с когото да си се чувствала така, както онази нощ с мен?

Диъдри поклати глава. Искаше да изкрещи, че той жестоко се лъже и че тя никога не е била едно от момичетата на мадам Джулия, но знаеше, че не може да го убеди.

— Не преди да се появи Шон.

Андре изведнъж отпусна ръцете си от нея.

— Искаш да ми припомниш, че сега принадлежиш на друг мъж, нали? — в гласа му се прокрадна друга нотка. — Значи Шон те е открил при Джулия?

— Не! Той не разбра какво се вършеше там. С Шон се запознахме при съвсем други обстоятелства. Ние... ние се влюбихме от пръв поглед — лъжата като че ли заседна на гърлото ѝ.

— Какво би направил той, ако беше узнал истината? — гласът му беше хладен, като на непознат.

Диъдри почувства как в нея се надига гняв.

— Моят съпруг е добър човек. Сигурна съм, че ще ми повярва, ако му кажа истината — че всъщност никога не съм работила за мадам Джулия, че всичко беше случайно.

Андре се усмихна студено.

— Може би трябва да поканя Шон на покер. Той ми изглежда достатъчно наивен, за да повярва на всеки блъф.

Диъдри изпита желание да го удари.

— Съпругът ми има много по-важна работа, отколкото да си губи времето с картите.

Впиха поглед един в друг. И двамата се чувстваха нещастни, но не можеха да направят нищо.

— Е, аз държа козовете, Диъдри, а сега ме изслушай. Виждам, че си успяла да спечелиш цялото ми семейство и в това няма нищо лошо, освен ако не ги наскърбиш. Затова запомни, ако Жан-Пол се увлече по теб и това причини страдания на Аурелия, ще трябва да се разправяш с мен.

Диъдри гневно избухна:

— Как можа да кажеш тези ужасни думи! Те винаги са били толкова добри към мен и аз ги обичам, като че ли винаги са били моето семейство.

— Чудесно! Ще успокоя Габриел. Тя се страхуваше, че ще се опиташ да спечелиш благоволенieto на брат ми и неговата съпруга, но аз и напомних, че сега Монкьор въобще не е печелившо имение, а дори и да беше...

Този път Диъдри не можа да се сдържи. Силната плесница прозвуча оглушително в нощната тишина.

— Как посмя да си помислиш, че се стремя към парите на Деверо! Как можа!

Андре се хвана за бузата.

— Виждам, че не си загубила темперамента си. Лилиан ми спомена, че именно заради него си била истинска атракция за клиентите.

— Това е лъжа! — гневът на младата жена бе насочен не толкова към Лилиан, а към него, загдето бе повярвал на лъжите ѝ. — Моля те,

върви си. Повече не желая да говоря с теб.

— Значи ти ми заповядваш в собственото ми имение — Андре насмешливо повдигна вежди. — Изглеждаш като истинска господарка. Забелязвам, че дори говориш с южняшки акцент. А тази вечер бе облякла една от роклите на снаха ми, нали?

— Аурелия е много добра и внимателна с мен. Ако намекваш, че се опитвам да заема мястото ѝ, грешиш. Никога няма да заема мястото ѝ, нито до съпруга ѝ, нито ще стана господарка на плантацията — дори и да го желяех, а аз не го желая.

Андре отново повдигна вежди.

— Дано е така. Само не забравяй, че този път държа всички карти в ръцете си и ако се опиташ да ме измамиш, ще те накажа жестоко.

— Ще го запомня — отвърна студено Диъдри. — А сега, моля те, върви си. Не искам да ни видят заедно.

— Ще можеш ли да намериш сама пътя в тъмнината?

Тя се усмихна тъжно.

— Познавам всяка педя от моята... тази планина.

Тя изчака, докато той изчезна от погледа ѝ в ясната прохладна нощ. Вятърът, долитащ от планината, сякаш го издуха безмилостно. Наплиска пламналото си лице с вода от извора и изтри следите от целувките на Андре. После отпи жадно от студената вода. Внезапно помисли колко усамотено и спокойно е мястото. Изправи се, забравила за Андре, обзета от възбуждащата мисъл за ползата, която можеше да извлече, ако в нейното уиски се влее несравнимата по вкус и чистота планинска вода.

— Така ще се зарадва Жан-Пол!

Но се сети, че нейният ентузиазъм да спаси Монкьор от дълговете ще се изтълкува от Андре като пореден опит да завладее плантацията.

— По дяволите! Да Върви по дяволите! — изкрещя тя. — И проклетата Лилиан, тази малка змия! Ще напиша писмо на мадам Джулия и ще ѝ кажа какво ми е причинила тази змия!

Преди да си легне, Диъдри отвори прозореца и видя Андре на верандата. Цигарата му просветваше в мрака като светулка.

— Добре. Той също не може да заспи — каза си тя със задоволство.

Тя легна в леглото до Шон и отмести тежката му ръка, за да може да диша. Дълго чака зората.

Диъдри не можеше да повярва на ушите си, когато занесе подноса със закуската при Аурелия на горния етаж и тя ѝ каза, че Андре е заминал посред нощ.

— Толкова съм му ядосана! Да си тръгне, без да каже поне дума или да беше поне малко любезен и да попита Жан-Пол, дали не се нуждае от помощ за следващия месец — Аурелия отпи от кафето. — Бедният Жан-Пол, изглежда доста изтощен. С тези политически страсти, които се надигат в цялата страна, едва ли има някой, който да не говори за смърт и опустошение — тя прегърна коленете си и се усмихна мило. — Но стига за това. Как ти се стори Андре? Не е ли най-опасният и най-чаровният мъж, когото си срещала в живота си? Забелязах как те гледаше. Кълна ти се, ако Шон беше там, би трябвало да побеснее от ревност — Аурелия притвори очи, защото не искаше Диъдри да долови сериозността, която се скриваше зад шегите ѝ.

Младата жена смутено се изкашля. Надяваше се господарката да не е чула как Андре я уговаряше да се срещнат.

— Той е... много красив. Не можах да говоря много с него, но ми се видя изцяло... посветен на семейството ви — следващите думи Диъдри подбра внимателно, защото знаеше какво очаква да чуе от нея другата жена. — Особено на вас. Когато започнахме разговора, той ми каза, че одобрява изискването на Жан-Пол да се старая да правя за теб всичко, което е по силите ми.

Аурелия трепна, когато разбра, че нейният зет е споменал името ѝ с топлота.

— И непременно ще го направиш, скъпа! — Аурелия притисна Диъдри към себе си. — А сега, какви са плановете ти за този прекрасен ден? Пруди спомена, че повече няма да те натоварва с кухненска работа, тъй като бременността ти напредва — тя се засмя. — Знаеш, разбира се, че никога няма да се осмеля да оспорвам преценките на Пруди. И така, с какво искаш да се занимаваш през тези месеци, докато очакваш детето?

Диъдри възбудено отвърна:

— Възнамерявам да се заема с производството на уиски. Вашият съпруг ме подкрепя напълно и аз съм убедена, че ще остане доволен.

— Ах, Дийди, ти си толкова предприемчива, за разлика от всички останали жени от Юга, надменни и бездействащи. Нима можеш да си представиш Джармън, която беше тук снощи, да се захване с подобна идея!

И двете се засмяха. Накрая Диъдри замислено добави:

— Щом се заломя с производството и продажбата на уиски, репутацията ми доста ще пострада. Но все пак аз не съм като вас и Габриел аристократка от Юга, родена и отраснала тук.

— И като сестрите Джармън — шеговито добави Аурелия и повдигна носа си с пръст, иронизирайки двете дами, които гледаха отвисоко на всичко и на всички.

— И сестрите Джармън — съгласи се Диъдри с намръщено лице, което накара господарката да се засмее още по-силно. — Сега ще се опитам да поговоря с Жан-Пол, преди да е отишъл на езда. Трябва да решим откъде ще вземаме ечемика и кленовата захар, необходима за уискито. Вероятно ще се наложи да използваме и ръж — така се подобрява вкусът на уискито, приготвяно от пшеница и ечемик.

— О, ти си толкова умна и аз ти се възхищавам!

* * *

Жан-Пол беше много въодушевен от идеята на Диъдри казаните за варенето на уиски да бъдат горе в планината. Той я поздрави за хрумването ѝ да се използва планинската вода направо от потока.

— Руфъс ще бъде на твое разположение заедно с още работници, ако имаш нужда. Има един майстор на казани в Холи Геп, който може да изработи необходимите съдове за отлежаване. Той е много добър и в изработването на други съоръжения, които могат да ти потрябват при дестилирането. Само ми кажи от какво се нуждаеш. Този майстор все още ми дължи пари за една кобила, която купи от мен.

Диъдри поиска да му благодари, но той махна с ръка.

— Аз съм този, който трябва да ти благодари. Най-доброто качество, според мен, в човека е предаността. Напоследък навсякъде се говори, че трябва да останем верни на Юга, и аз съм напълно съгласен

с това. Но мисля, че някои от нас трябва доста да си помислят, защото лоялността към Америка може да струва доста скъпо на Юга — той тъжно поклати глава. — Не ми харесва как се развиват събитията. Но Аурелия все ме упреква, че съм песимист, че винаги виждам само отрицателната страна на събитията. Хареса ли ти празненството снощи?

— Да, хареса ми, благодаря ви. Съжалявам, че брат ви е заминал неочаквано — Диъдри почувства, че трябва да каже нещо за Андре.

Жан-Пол сякаш се смути за миг, а после се засмя:

— О, брат ми е голям скитник, винаги си е бил такъв. Никак не прилича на мен, както сигурно вече съпругата ми ти е споменала. Андре обича картите и красивите жени. Но съм уверен, че ако се наложи, непременно ще се върне. Той е по-фанатичен привърженик за каузата на Юга дори и от мен. А като заговорихме за това, искам да ти кажа, че всички са харесали песните ти. Дори някои подхвърлиха идеята, че се нуждаем от маршова песен за Юга, нещо като „Диксиленд“.

— И аз мисля така — отвърна искрено тя. После се извини и отиде да намери Руфъс.

Ако щеше да се захваща с варенето на уиски в планината, трябваше да побърза, докато все още можеше да се изкачва дотам.

Шон бе недоволен от новото занимание на съпругата си и не скри това от нея.

— Не само че е неприлично моята съпруга да вари уиски, но и всички наоколо говорят само за това.

— Шон, ти се занимаваш с конете по цял ден и едва ли ще имаш време за мен. Това поне ще ми запълва дните сега, когато не работя в кухнята.

Едва се сдържа да не го упрекне за прекаленото му усърдие пред Габриел и прекалените грижи за любимия ѝ кон. Точно сега не искаше да се кара с мъжа си. Откакто разбра, че тя ще се занимава с варенето на уиски, той непрекъснато беше намусен.

— Чух хората да говорят, че Монкьор започва бизнес с уиски, дори са го нарекли „Уискито на жената от планината“, и макар че досега не съм ти го казвал, тая работа никак не ми харесва. Веднъж,

когато се отбих в магазина на Доналд Бул в Шелбайвил, всички ми се присмяха и се почувствах като пълен глупак, чиято жена се е заловила да вари уиски.

Диъдри също бе дочула за злословията на някои жени по неин адрес.

— Съжалявам, Шон. По този начин ние можем да помогнем на Жан-Пол и не трябва да обръщаме внимание на лицемерите наоколо.

— Някой каза, че Лем Джо Бартоу е вбесен от това, че се месиш в неговата търговия. На ръст е дребен, но злобата му е много голяма. Той е опасен мъж, Диъдри, и аз не искам дори да си помисля какво би могъл да ти причини. Лем Джо е много потаен и подъл. Говори се, че преди време е убил един-двама конкуренти.

— Убил е много хора — гневно извика Диъдри — с долнопробното си уиски. Един Бог знае какво слага в него! Не се страхувам от мистър Бартоу и ако ти си мъж на място, също не би се страхувал.

Веднага съжали за думите си. Шон не понасяше да му противоречи. Тя бе разбрала, че е неуверен в себе си, и не искаше да го наранява. Всичко, от което се нуждаеше, беше само да получи подкрепата на съпруга си, независимо какво говореха хората за нея. А освен това се опасяваше, че и той, като всички останали, ще бъде на мнение, че тази работа не е подходяща за една съпруга и бъдеща майка.

Варенето на уиски не е нещо, от което трябваше да се срамува, напомни си Диъдри. Нейното семейство бе известно в Ирландия с малцовото си уиски. Малко бяха тези, които правеха такова качествено питие. Семейството на майка ѝ се отнасяше с пренебрежение към нея, защото се бе омъжила за човек от по-ниско потекло. Но Диъдри знаеше, че семейството им успяваше да преживява благодарение уискито на баща ѝ и през най-гладните години.

Местният свещеник бе заклеил яростно варенето на уиски, дори бе нарекъл казана „изобретение на дявола“. Но Диъдри и баща ѝ знаеха, че само така ще се спасят от глада, отнел живота на около два милиона ирландци. Но почти всички пари Райли О’Ший пропиляваше на покер.

Тя никога нямаше да забрави вечерта, когато баща ѝ се завърна след едноседмично отсъствие. Бе я оставил да се занимава с варенето

на уиски и с грижите за болната си майка и другите деца, докато той бе отишъл в града да продаде готовото уиски, за да събере пари за заминаването в Америка.

Майка ѝ беше доста зле, а и другите две деца не бяха съвсем здрави. Диъдри бе най-силната от тях, макар че едва не изпадна в истерия, когато баща ѝ обърна празните си джобове.

През онази нощ мъжете, които баща ѝ бе обвинил в измама на карти, запалиха казаните на О'Ший. Докато Диъдри и баща ѝ се опитваха да угасят огъня, малката им къщичка бе обхваната от пламъците. Майка ѝ и другите две деца загинаха в пожара.

Диъдри и баща ѝ заминаха за Ню Орлеан, за да започнат нов живот. Билетите купиха с парите от продажбата на остатъците от варелите с уиски, заровени в полето.

Щом уточни с Жан-Пол всичко по-важно и инструктира помощника си Руфъс, Диъдри се залови да вари уиски.

Двамата варяха пшеницата в огромен казан, смляна малко по-едро от брашното на Пруди в кухнята. Около казана ставаше доста горещо дори и в хладните есенни дни и когато кипенето започваше, Диъдри оставяше дежурството на Руфъс. След охлаждането тя добавяше ръж за подобряване на вкуса и за увеличаване на скорбялата в кашата. После насипваше ечемичения малц и сместа се прехвърляше във ферментатора, конструиран за нея от Карл Тутен. Слагаше дрожди и предварително филтруван дестилат. Сега вече можеше да започва основната ферментация.

Диъдри се зарадва, когато Жан-Пол успя да достави кленова захар с отлично качество. Захарта беше складирана недалеч от казаните. Тя възнамеряваше да я подсуши и да я използва за подобряване вкуса на уискито при окончателната дестилация. В Ирландия използваха друг вид захар, но според нея тази щеше да подобри вкуса на уискито.

Точно преди да дестилира ферментиралата каша в казана, също изработен за нея от Карл, тя нареди на Руфъс да се подготви за най-важната операция. После слезе до къщата уморена, но щастлива.

Животът в Монкьор продължаваше с обичайния си ход, само Жан-Пол изглеждаше необикновено радостен от успехите в

спиртоварството.

— Дийди, не зная как успяваш да се справяш с тази доста трудна дейност — каза ѝ той един ден, когато проверяваха книгата със сметките. — Ти наистина ни удивляваш — толкова млада, а вече толкова опитна в производството на уиски.

Тя беше още по-радостна, защото осъзнаваше, че допринася за забогатяването на плантацията. Двамата с Шон получиха привилегии, на които никога не се бе надявала. Бяха смятани за членове на семейството и живееха в охолство, макар че между тях двамата далеч не всичко беше наред.

Диъдри често си мислеше, че Шон я подозираше повече, отколкото показваше. Той никога не споменаваше името на Андре, но тя бе забелязала, че винаги настръхваше дори само при споменаването на името му.

Диъдри и Руфъс се трудеха неуморно в спиртоварната. Надяваха се да продават пшениченото уиски през пролетта. Нощ след нощ те следяха връщането на казаните и поддържаха необходимата температура. Често разговаряха за мечтата си Монкьор да се превърне в център на спиртоварното производство, от значение за целия щат, а защо не и за всички щати. Тогава Тенеси ще заблести на картата. Ако само можеха да открият някаква съвършена рецепта, с която тяхното „Уиски от планината“ да изпревари по вкус всички останали.

Младата жена се изморяваше толкова много, че понякога си лягаше с дрехите, дори и с ботушите — понякога съвсем изцапани от катеренето по планината.

Шон често прекарваше нощите в конюшната. В една такава нощ Диъдри се събуди от кошмарен сън, в който бе видяла Монкьор в пламъци. Но това не беше кошмар, а реалност. Но не гореше къщата сред плантацията, а спиртоварната на планината. Тя се завтече задъхана нагоре, но се препъна на стръмнината. Руфъс я улови. Започна диво да крещи, когато видя плодовете на техния непосилен труд, обвити в гъст дим.

— Ох, Руфъс, всичко изгоря! Нашата спиртоварна изгоря! Сигурно сме оставили въглищата много близко...

— Миз Дийди, ний нищо не сме направили, някой друг го е сторил. Пъхнали са запалена главня, сигур тъй е било. Инак нищо не е станало. Аз сам проверих огньовете, преди да отида да си легна при

Прудри — той също изкрещя, стисна я за рамото и се разтрепери. — Виж туй! Цялата планина пламна кат втория кръг на ада!

Диъдри си спомни как семейството ѝ беше загинало в пламъци в Ирландия и сълзи обляха страните ѝ. Само че този път не можеше да упрекне баща си. Събра сили и се отскубна от ръцете на Руфъс.

— Може би още не е късно, Руфъс, може би още не е късно.

Двамата заедно се втурнаха към пожара. С помощта на останалите негри те се опитваха да спасят казаните и оборудването, но кленовата захар вече беше унищожена от огъня.

— О, Руфъс, погледни! Огънят стигна до въглищата! — Диъдри се отпусна на земята и заплака.

Двамата с Руфъс останаха там до зори, докато загаснаха и последните пламъци. Шон не можа да я убеди да се прибере. Накрая се върна без нея.

— Това е бил онзи проклетник Лем Джо — каза негрът, докато изтриваше саждите от лицето ѝ. — Прудри каза, че го е видяла да се отдалечава бързо на коня си, когато е започнало да дими.

— Е, все пак не успя да унищожи най-важното — упорито отвърна Диъдри, като разместваше въглените. — Руфъс, погледни!

Негрът се приближи.

— Всичко се рони, миз Макфий.

— Да, но какво би станало, ако ги смелим още по-фино. Сигурна съм, че Карл ще ни послужи с мелачката за костено брашно. И след това да ги пресоваме така, че уискито да може да се процеди през тях. Помисли си какъв вкус ще има — тя взе шепа от въглените и ги помириса. — Само ги помириши, Руфъс, ще стане, сигурна съм в това.

— Всички варели са овъглени от пламъка — отвърна той с широка усмивка. — Същност моят дядо правеше уискито си точно така — обгаряше бурето отвътре. Извличаше целия вкус на зърното. Миз Макфий, вярвам, че си попаднала на нещо.

— Знам, че е така — отвърна ликуващо Диъдри и затанцува с чернокожия мъж в изблик на радост.

Тя знаеше, че ако Шон я види отнякъде как танцува с един стар негр, ще побеснее, но не я беше грижа за това. Мислеше само, че ще успее. Един ден Монкбор ще бъде известен с най-голямата и най-хубава фабрика за уиски в целия Юг и това щеше да бъде нейно дело.

А какво би казал надменният Андре Деверо за това?

---

[1] Този вик „Хууу“ на английски звучи точно като въпроса „Кой“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Маргарет Ерин Макфий се роди на четвърти март 1860 година.

Раждането на първото дете на Диъдри бе чудесен повод за семейство Деверо да се разсеят от мрачните мисли, породени от отцепването на южните щати. Напоследък в Монкьор се тревожеха за съдбата на Юга. Отвориха първото буренце с уиски на Диъдри. Макар че на лицето ѝ все още личаха тревогите от трудното раждане, Пруди радостно бе обявила: „Прекрасно малко момиченце“. Диъдри бе казала, че бебето се е родило преждевременно и никой не се съмняваше в това, тъй като то тежеше малко над два килограма.

— Тя е кат малка мушица, но е най-хубавото дете, коет съм виждала — твърдеше слугинята.

Радостта на Шон бе огромна, а господарката си поплака от щастие. Дори Габриел се развълнува, когато Аурелия ѝ каза, че Диъдри иска те двете да бъдат кръстници на детето ѝ.

Жан-Пол вдигна първата чаша с уиски и като се възхити на цвета му, каза:

— Не знам за какво да пия първо — за новороденото момиченце, за това питие, което, според Руфъс, скоро ще измести всички останали или за отделянето на Юга, ако Линкълн спечели.

Шон вдигна своята чаша.

— Мисля да прием и за трите — изпи чашата на един дъх и очите му се разшириха. — О, хиляди ирландски дяволи! По-добре е да прием за всичко поотделно, а след това още за каквото ни хрумне.

Господарят отпи от чашата си и кимна.

— Съгласен съм с теб, Шон. Тази нощ съпругата ти роди една малка дъщеричка, но мисля, че е дала също нещо и на страната. Не си спомням да съм вкусвал по-добро уиски от това — той се обърна към останалите: — Имах доста притеснения и съмнения около нашето уиски, но сега ще ви призная, че резултатите са чудесни. Аурелия, трябва да го опиташ.

— Вие, мъжете, можете да продължавате да пиете уискито на Диъдри, но аз отивам да видя нея и бебето. Шон, мисля, че тя очаква и бащата.

Ако младата майка беше в стаята, сигурно щеше да се усмихне печално на иронията в думите на Аурелия.

Шон се смути и остави чашата си.

— Тъкмо се канех да отида при нея. Честно казано, малко се плаша от бебетата.

— Е, сега не трябва да се плашиш, защото това е твоето бебе — успокоително го потупа тя по ръката.

Шон разтърси Пруди, която бе отишла да си полегне, уморена от тежкото раждане.

— Бързо, събуди се! Дийди гори цялата и бълнува, като че ли е полудяла! Ела, бързо, мисля, че умира.

Треската на Диъдри се усили през нощта, въпреки студените разтривки, които Пруди ѝ правеше. Жан-Пол бе изпратил един от работниците си за лекар, но всички се тревожеха, че той няма да дойде навреме, за да спаси младата майка.

— Коя е тази Джулия, за която тя бълнува? — попита той Шон.

— Това е жената в Нашвил, при която Диъдри живееше. Може да се каже, че тя ни събра.

Жан-Пол сложи ръка на рамото му.

— Шон, в момента не можеш да ѝ помогнеш и мисля, че тя трябва да види тази Джулия. Това може да ѝ помогне да се съвземе. Защо не отидеш в Нашвил? Може би ще я откриеш и ще я доведеш със себе си.

Шон като че ли прие предложението му с облекчение.

— Защо направи това Жан-Пол? — Аурелия бе сърдита на съпруга си. — Той трябва да бъде тук, при съпругата си.

— Момчето е разстроено и е по-добре да върши нещо. А освен това тази Джулия е единственият близък човек на Диъдри, освен нас и мисля, че посещението ѝ ще помогне на бедното момиче да се съвземе — той нежно прегърна съпругата си. — Ти не можеш да се грижиш за Диъдри, скъпа — погледни се, цялата трепериш и си пребледняла. А

Прудри трябва да се грижи за бебето. Мисля, че ще бъде добре за всички, ако Шон намери тази жена и я доведе в Монкьор.

— Просто се тревожа за Диъдри, Жан-Пол — Аурелия се разплака отново. — Тя е толкова отпаднала от треската. Бих искала Андре да е тук. Той сигурно би знаел какво да се направи.

Тя не забеляза мъката, изписана върху лицето на съпруга ѝ.

— Андре е с картоиграчите в Чери Крийк на лов за злато. Едва ли ще напусне Колорадо, за да дойде в Тенеси, докато там има карти и пари — отвърна Жан-Пол. В гласа му се усещаше повече примирение, отколкото огорчение.

— Сигурен ли си? — чу се глас откъм вратата.

Аурелия се обърна, видя Андре и извика:

— О, толкова се радвам, че си тук! — тя се спусна към него и го прегърна. — Ние сме отчаяни. Горката Диъдри...

Тя посочи към леглото. Прудри тъкмо слагаше мокри кърпи върху челото на Диъдри.

— Знам. Срегнах Шон, когато отиваше в Нашвил. Той ми каза за бебето. Как е тя?

— Все още има треска и е в безсъзнание. Срегна ли доктор Холинс?

— Да, скоро ще е тук — Андре погледна към притихналата жена в леглото и не забеляза проникателния поглед на брат си. — Шон каза, че малкото момиченце е много красиво. Нали ще мога да я видя?

Приблужи до леглото и докосна малката ръчичка, чийто пръстчета стиснаха пръста му.

— Да, наистина е красива.

— Андре, просто не мога да повярвам, че си тук! — възкликна Аурелия. — Ние мислехме, че си в Колорадо.

— Моята страна е в опасност. Мисля, че мястото ми е тук — той се обърна към брат си: — Жан-Пол, знам, че нещата в щата Тенеси все още не са решени, но има слухове за отцепването на някои части на Юга и съм разтревожен. Какво мислиш за всичко това?

— Този път е по-различно от времето, когато Южна Каролина се отдели от останалите щати. Мисля, че целият Юг ще се отцепи.

— Това няма да е добре за страната, Жан-Пол, и ти го знаеш.

— Да, знам го, но сме притиснати до стената. Известно ти е, че така наречените индустриалци от Изтока използват децата и евтината

работна ръка на заселниците. Това не е по-добро от робството. Но те наричат себе си индустриалци, а нас — чудовища. Но робството не е единственият повод за разногласията. Благоденствието и развитието на Юга не се харесва на голяма част от хората на Север.

— Знам, че за всички нас настъпват трудни времена. А, ето го и доктор Холинс — Андре отново погледна към жената в леглото и спящото бебе. — По-добре да излезем, Жан-Пол. Имам нужда да пийна нещо. Писмото, което нося на Диъдри от баща ѝ, ще почака до утре — брат му го погледна учудено и той бързо продължи: — Срегнах се с Райли О’Ший в Чери Крийк и се заговорихме. Разбрах, че ѝ е баща — той се усмихна, като си припомни смущението на Райли О’Ший, когато отново се бяха срещнали. Но ирландецът бе предложил да си плати дълга, бе задал хиляди въпроси за Диъдри и бе предал писмо за нея.

— Изглежда, че тя не е съвсем сама на този свят, както си мислехме. Хайде да пийнем малко уиски. Мисля, че всички се нуждаем от това. Аурелия, ела с нас. Трябва да си починеш. Сигурен съм, че Пруди ще ни извика, ако има нужда. Диъдри ще се оправи, а сега и доктор Холинс е тук. Хайде, скъпа.

Треската на младата майка достигна до критичната си точка. Тя стенеше и се мяташе неспокойно в леглото. Андре бе излязъл на терасата, пушеше цигара след цигара и гледаше с безпокойство към нейната къща.

„По дяволите, защо дойдох тук? — питаше се той. — Страната е в опасност, а всичко, което трябваше да направя, е да си гледам картите и да стоя по-далеч от Монкбор.“ Забеляза Пруди, която излезе от къщата, и разтревожено се спусна към нея.

— Как е тя?

— Може би ще се оправи — негърката изглеждаше изтощена и уморена от нощното бдение край Диъдри. — Тя бълнува странни неща, мистър Андре, много странни. Няколко пъти споменава името ти. Направил ли си ѝ нещо, мистър Андре? — черните очи на Пруди го изгледаха изпитателно, както някога, когато бе малко момче, и го хващаше да върши нещо нередно.

— Мога ли да я видя? Тя в съзнание ли е? — боеше се, че слугинята може да открие тайната. Тя щеше жив да го одере.

Пруди го изгледа подозрително.

— Не съм сигурна, че можеш. Ти не си й съпруг.

— Пруди, кълна ти се, че не съм направил нищо лошо — той повече от всичко искаше да види Диъдри и да се убеди, че е добре. — Нося писмо от баща й. Знам, че това ще я накара да се почувства по-добре.

— Тя все още е много слаба, така че внимавай.

Андре целуна черната жена по бузите.

— Ще внимавам, обещавам ти. Защо не отидеш в къщата да пийнеш едно кафе? Тъкмо го правеха, когато излязох. Можеш да донесеш и една чаша на мен. В това време аз ще се видя с Диъдри и ще й разкажа за баща й.

— Добре. Но да не си посмял да я разстройваш. Тя преживя много. И наглеждай бебето. Трябва да ме извикаш, когато се събуди.

Очите на Диъдри едва се отвориха, когато той прошепна името й.

— Андре? — говореше с мъка и бе доста отпаднала.

— Шшт. Всичко е наред. Ще се оправяш. Просто исках да те видя и да се убедя, че вече си по-добре.

— Какво правиш тук? Бебето? Моето бебе... — жената се опита да се надигне, но бе твърде слаба и се отпусна изнемощяло на възглавницата.

— Бебето ти е добре. Много е красива, също като теб.

Диъдри отново отвори очи и се огледа.

— Шон... къде е съпругът ми?

— Той отиде да доведе Джулия. Ти си искала да я видиш. Жан-Пол реши, че ще е по-добре тя да е тук, докато се съвземеш.

Диъдри се задъха:

— О, не! Шон ще разбере за... — очите й се разшириха от страх. — Той не знае нищо за нея и за нейната професия. О, Боже, Андре, трябва да го спреш!

— Шшт — Андре отмести влажната коса от челото й. — Джулия вече не работи. Сега тя е много уважавана дама на средна възраст, която живее във внушителна къща на „Второ Авеню“. А сега искаш ли да ти кажа нещо за баща ти?

— За баща ми?

— Нося ти писмо от него. Срегнахме се в Чери Крийк — младият мъж се засмя. — Много се изненада, като ме видя. Но щом го

уверих, че няма да го одера жив, си поговорихме доста — най-вече за теб. Той много се разкайваше, загдето те е изоставил.

Диъдри въздъхна.

— И така той пак се е захванал със стария си начин на живот — с картите и всичко останало.

— Не, не е точно така. Открил е малко злато — не много, но достатъчно, за да живее. Дори искаше да ми върне парите, които ми дължи — Андре вдигна ръка, преди тя да каже нещо. — Знам, Джулия ми плати твоя дълг. Не му взех доларите. Но когато му казах, че си омъжена и очакваш дете, той настоя да ти изпрати малко пари. Ще ги оставя тук, в шкафа — Андре извади плика и го постави в едно чекмедже. После се върна до леглото.

— Защо си толкова внимателен с мен? — попита с недоверие тя. — При последната ни среща ти се държеше с мен, като че ли ме мразиш.

— Никога не съм те мразил, Диъдри, колкото и да съм се опитвал. Когато си тръгнах оттук, отидох да потърся Джулия. Беше затворила къщата си на „Второ авеню“ и бе заминала при сестра си във Филадельфия. Принудих я да ми каже къде си отишла, след като си я напуснала. Съобщи ми, че Лилиан е излъгала за онова... че си работила на Изток. Каза ми още, че никога не си работила като проститутка, освен онази единствена нощ, че никога не си имала други клиенти и че си била при нея, докато си срещнала Шон и си се омъжила за него — Андре притисна малката ѝ ръка до устните си. — О, Диъдри, в сърцето си винаги съм знаел, че ти не си била проститутка! Само ако му се бях доверявал повече!

— И сърцето може да те излъже — отвърна дрезгаво Диъдри. — Моето ме е лъгало през цялото време...

— Това означава ли, че те е излъгало за мен? За това, което наистина чувстваш към Шон? Диъдри, надявам се на Бога, че ако твоят съпруг узнае всичко — за онази къща, на Джулия, аз...

Диъдри отдръпна ръката си.

— Шон не знае нищо за професията на Джулия. Толкова съм виновна, че не му казах истината. Но как мога да му разкрия, че съм работила като проститутка в публичен дом, макар и само една нощ?

Откъм вратата се чу силно възклицание и двамата стреснато се извърнаха към нея.

— Шон! — извика младата жена. Видът му я хвърли в отчаяние. Очите му бяха разширени от ужас и отвращение и устните му изрекоха думите, които сложиха край на брака им.

— Не мога да повярвам — ти се представяше за невинно ирландско момиче, което иска да има добър мъж и да живее почтено. А сега откривам, че си ме мамила от самото начало. И вие! — Шон се нахвърли върху жената, която бе влязла след него. — Вие, мисис Постън, уважаваната дама! Не мога да повярвам, че направихте всичко това с мен, вие и Диъдри. Аз исках само добра съпруга, която да работи с мен, и с която да споделям всичко, жена, която ще ми роди деца и ще ѝ помагам да ги отгледаме.

— Шон — думите ѝ едва се чуваха. — Шон, моля те, повярвай ми! Аз само се грижех за градината, помагах в кухнята. Кълна ти се! Попитай Джулия, никога не съм била едно от нейните момичета, освен един път, когато... когато... — очите ѝ умолително се насочиха към Андре. — Беше един-единствен път — прошепна тя. — Само една-единствена нощ.

— И защо трябва да ти вярвам? Нима мога да вярвам на теб и на мадам Джулия? Аз дори не знам дали това дете е мое. Ти казваш това, но как бих могъл да вярвам на думите на една мръсница, че аз съм бащата?

Андре се приближи към него и изрече със застрашително тих глас:

— Вижте, мистър Макфий, Диъдри Ви обясни, че не е била проститутка, и мисля, че трябва да ѝ вярвате или, по дяволите, махнете се от нейния живот и от Монкър!

Шон го изгледа свирепо.

— Какво общо имате вие, дявол да го вземе, с всичко това? Аз работя за Жан-Пол. Той ме е наел, а не вие!

— Просто чух какво казахте на съпругата си. Тя прекара тежка нощ и не бива да я разстройвате.

Шон погледна към двете жени, които се бяха прегърнали.

— Само се погледни. Сигурно си се присмивала зад гърба, ми като на влюбен селяндур, оженил се с радост за едно момиче, което е мислел за чисто и невинно — приближи се до детската люлка и погледна към спящото дете. — Не знам чия дъщеря е, но да бъде проклет, ако стана баща на това копеле, това дете на уличница!

Диъдри зарови лице в гърдите на Джулия.

Андре бавно се приближи към Шон, стиснал юмруци.

— Ако смятате да се държите по този начин, няма защо да губите време, дявол да ви вземе! Най-добре е веднага да напуснете тази плантация!

— Казах ви вече, че работя за Жан-Пол, а не за вас. Имам договор с брат ви, за да се грижа за конете му през следващите две години — той изгледа съпругата си с каменно лице. — Ти все още си моя съпруга и официално това момиченце е моя дъщеря. Казвам го пред свидетели. Аз съм почтен мъж. Ще продължа да бъда твой съпруг и баща на Ерин, но само за пред хората, докато събера достатъчно пари, за да се махна оттук. Междувременно, не е нужно да разказваш всичко на Жан-Пол и мис Аурелия. Те винаги са били добри към мен и аз искам да довърша работата, която съм започнал тук в Монкьор.

— А къде ще живееш? — попита Джулия.

— Има стая до конюшната. Мисля, че ще се чувствам добре там — отново се обърна към Диъдри. — Мога ли да оставя нещата си тук? Не бих искал да се усъмнят, че между нас нещо не е наред — след това погледна Андре: — Мога ли да разчитам на вас, че няма да кажете нищо на брат си?

— Не знам как ще се отрази всичко на Диъдри и на дъщеря й, но ще направя това, за което ме молите. Съгласен съм с вас, че не е нужно Жан-Пол и Аурелия да узнаят. Особено снаха ми. Тя не е много добре със здравето.

— Нито пък тази млада жена, която току-що е родила и едва не умря от родилна треска! — гневно възкликна Джулия, покри раменете на Диъдри с одеяло и сложи ръка на челото й. — А това невинно дете има нужда да бъде нахранено. Така че най-добре ще бъде да се махнете оттук и да си гледате вашата работа. Аз ще се погрижа за моята скъпа Диъдри и нейното бебе и ако чуя още една лоша дума за нея от теб, Шон, ще си имаш работа с мен.

Диъдри едва се усмихна.

— Джулия, бих искала да останеш тук завинаги — после допълни: — Джулия, бих искала да видиш моето малко момиченце. Нали е красива?

— Много е красива, прилича на майка си — тя затвори вратата след двамата мъже и взе Ерин от люлката. — Искам само това малко

ангелче да има истински баща — подаде бебето на майката и се загледа как то лакомо и шумно засука. — Знаеш ли, Андре никога не е получавал моето писмо. Мисля, че Лилиан го е намерила и го е скрила.

— Не си му казала, че Ерин е негово дете, нали? — тя беше сигурна, че според Андре бебето е от Шон, независимо от това, какво бе казал съпругът ѝ.

— Не, това не е моя работа, поне засега — Джулия наблегна на „засега“. — Но наистина се изкушавам да му кажа, особено като видях как се държи Шон. Това момче много се е променило.

— Шон вече не е момче, Джулия. Той се промени, когато започна да разбира, че аз не го обичам и никога не съм го обичала.

— Е, ти все пак му беше добра съпруга и не беше нужно точно сега да проявява ирландския си темперамент — тя нежно загука на бебето, което продължаваше да суче и не се интересуваше от драмата на родителите си. — Ти, скъпо детенце, нищо не знаеш. Майка ти се намира на кръстопът. Ако каже истината на Андре сега, ще стане голям скандал, още повече, че е омъжена за друг. А ако не му каже и Шон напусне семейството си, също няма да ѝ е леко. Мисля, че Андре би бил много добър баща.

Диъдри се засмя. Чувстваше се много по-добре и се радваше на присъствието на Джулия в Монкьор.

— Не съм толкова сигурна! Понякога ми напомня за собствения ми баща — тя разказа на Джулия за срещата между Райли О'Ший и Андре в Колорадо. — Можеш ли да повярваш, той ми е изпратил парите, които дължеше на Андре. Там са, в онова чекмедже. Джулия, моля те, вземи ги. Ти плати моя дълг към Андре и парите са твои.

Но тя отказа категорично и добави, че оставя парите за малката Ерин. После настоя младата майка да поспи, докато те с Пруди се грижат за бебето.

— Наистина премина през много трудни изпитания, скъпа моя. Почини си и не се тревожи за нищо. Трябва да оздравееш и да укрепнеш. Аз ще остана тук толкова дълго, колкото имаш нужда от мен.

Джулия се върна в Нашвил, когато малката Ерин стана на осем месеца. Пруди и Летиция я глезеха много. Те бяха непрекъснато с

бебето на Диъдри и не ѝ позволяваха да прави почти нищо.

Съпрузите се държаха любезно един с друг и привидно отношенията им бяха нормални. Никой, освен Андре, който бе останал в Монкьор, за да помага на Жан-Пол в управлението на плантацията, не знаеше, че те повече не бяха истински съпруг и съпруга.

Изборите, определени за ноември, бързо приближаваха. Уискито на Диъдри се търсеше из целия Юг. Тя и Руфъс прекарваха по-голяма част от времето си в превозването на буретата до Шелбайвил.

Когато минаваха с каруцата, хората се спираха, гледаха ги и казваха: „Ето това е уискито на жената от планината.“ Диъдри бе облечена в груб костюм за езда — риза от еленова кожа с ресни, ботуши и черна кожена шапка.

Тя бе в магазина на Доналд Бъл, където се събираха много хора, за да си поговорят и поклюкарстват, когато научи, че Абрахам Линкълн е избран за президент на Съединените щати. Говореше се, че Югът ще си избере свой президент, щом се реши южните щати да се отцепят от съюза.

— Вече имаме за президент един републиканец, който защитава черните — каза ѝ Доналд, докато разтоварваше буретата с уиски. — Казват, че е спечелил четиридесет процента от гласовете на онези кучи синове. Югът няма друг избор. Трябва да напусне съюза и да поеме по свой собствен път.

Възрастните мъже, които седяха наоколо, закимаха одобрително.

— Чух, че в Чарлстън свалили знамето, като оповестили избирането му. Те първи се отделиха и всички южни щати трябва да ги последват.

Диъдри подкара към къщи празната каруца, но сърцето ѝ бе изпълнено с тревога.

— Руфъс, безпокоя се за Монкьор. Ако избухне война, а всички говорят, че това ще стане, Жан-Пол ще бъде първият, който ще отиде да се бие, а също и Шон, и Андре. Как ще се оправяме сами?

Старият негър поклати тъжно глава.

— И аз не знам, миз Дийди. И аз не знам. Миз Дийди, вижте, там стои каруца с някакви хора и са ни препречили пътя.

Тя взе камшика, когато видя мъжете, излегнали се в раздрънканата каруца на Бартоу.

— Не казвай нищо, Руфъс. Аз ще говоря — жената разпозна Лем Джо Бартоу в центъра на групата. Всички мъже бяха пияни, без съмнение, от долнопробното му уиски. — Е, Бартоу — извика тя, — махни се от пътя! Ти, презряно жалко джудже — добави тихо.

— О, това е кралицата на уискито в Тенеси! — изрева подигравателно Бартоу. — Е, ние искаме да ти кажем, че не сме щастливи, защото онова копеле във Вашингтон стана президент, и ще му дадем да се разбере.

— А аз искам да ви кажа, че трябва да се прибера вкъщи и ако не се махнете от пътя ми, ще мина през вас!

— Е, май не ти се говори с нас. Предпочиташ да говориш с този негър, дето е до теб, а? Имаш ли от уискито си в каруцата? Бихме искали да го опитаме.

Камшикът на Диъдри изсвистя над конете на Бартоу. Животните се подплашиха и препуснаха през полето, а мъжете изпопадаха на земята. Мъжът скочи на крака, но Диъдри вече бе потеглила, без да обръща внимание на проклятията зад гърба си.

— Боже, миз Дийди, ти си най-смелата бяла жена, която съм виждал! — възкликна Руфъс и я изгледа с истинско възхищение. — Но мисля също, че успяхте да си спечелите един истински враг.

— Лем е само един страхлив подлец, който говори много, когато е пиян — отвърна тя, но бе сигурна, че той е прав.

* * *

Сред неразборията след избора на Линкълн за президент и мрачните разговори за отцепването на Юга, се зароди една нова любовна история. Аурелия изпадна във възторг от факта, че Габриел бе завъртяла главата на Чарлз, изключително подходяща партия за женитба, наследник на Барксдейл, стара плантация, която граничеше с Монкьор.

— Просто не мога да повярвам, че момичето най-после реши да се омъжи за един от тези млади мъже, които непрекъснато я ухажват. Не мога да повярвам, че това дете прие предложението на най-подходящия ерген в щата. Винаги съм мислела, че е доста безразсъдна и ще избяга от къщи с някой картоиграч като Андре или ще пристане

на някой ратай. Диъдри, трябва да ми помогнеш да организираме празненството. Всички са толкова разтревожени за съдбата на Юга, че това може да се превърне в едно от радостните събития на годината. Ще забравим за тревогите. Да организираме празненство, на което всички ще бъдат щастливи, щастливи, щастливи!

Насрочиха празненството за двадесет и трети декември, в навечерието на Коледа, и решиха да поканят всички от няколко мили наоколо. Джулия обеща да дойде за празненството и да донесе на Диъдри рецепта за последното местно питие — джулеп.

Андре се появи и откри Диъдри да полива саксиите с джоджен, който отглеждаше грижливо в лятната градина.

— Казаха ми, че си тук — каза той, докато влизаше в градината. Тя бе превърнала навеса в оранжерия за своите специални билки. — От доста време не сме оставали насаме. Всеки път, когато си дойда вкъщи, ти ме избягваш — той затвори плътно вратата. — Но този път няма да избягаш от мен.

Жената остана спокойна.

— Имам много неща, които трябва да върша... — опита се да се измъкне покрай него, но той я хвана за ръката.

— Тези неща ще почакаат. Но... аз не мога, Диъдри. Наблюдавах те как се преструваш, че всичко с брака ти е наред. Ти и твоето малко момиченце заслужавате много повече. Искам да се разведеш с него.

Изгледа го ужасена.

— Аз никога не мога да направя това!

— А защо не? Всъщност живееш като разведена. Не мисля, че страстна жена като теб може да продължава да живее с такъв фалшив брак. Шон също заслужава нещо по-добро.

— Ние се държим добре един към друг. Той е внимателен с Ерин и прекарва доста време с нея. Шон е добър човек. Той ще направи всичко, което е необходимо за нас.

Андре я притегли към себе си.

— А ти как се чувстваш — прошепна той, — жена, толкова красива и страстна, която е родена да бъде обичана? Как минават нощите ти, Диъдри? Знам, че си самотна, знам също колко много можеш да дадеш на един мъж... Нима ти не искаш да бъдеш обичана?

— Андре, моля те, не говори така — тя почувства, че тялото ѝ е готово да я предаде, и разбра, че и той го е доловил. — Измъчваш ме с

този разговор.

— Точно това искам да разбереш — колко много се измъчваш всеки ден, като държиш да запазиш този фиктивен брак — зашепна й страстно. Ръцете му започнаха бавно да я обгръщат. — Откога не си се любила с мъж, Диъдри? Помниш ли онази нощ, помниш ли как те накарах да се отдадеш на чувствата си, помниш ли как ние... — думите му я накараха да изтръпне, а горещият му дъх я изгаряше.

— Не мога, Андре — промълви тя и го отблъсна. — Не трябва да правиш това с мен. Това... не е... това не е честно. Когато бях с теб през онази нощ, аз не бях омъжена. Но сега съм. Моля те, не забравяй това! Не мога да оставя Шон просто така. Не мога!

— Нима искаш да прекараш остатъка от живота си по този начин, Диъдри? Не вярвам. Ти си твърде жизнена, истинска, страстна жена. Жената от планината не би трябвало да се страхува да направи това, което желае.

Тя взе купата с джоджена.

— Трябва да се прибирам. Габриел те търсеше. Мисля, че искаше да те попита дали да обяви годежа си утре вечер.

Андре въздъхна дълбоко.

— Не искаш да говорим за нас двамата, нали? По-късно ще се видя с Габриел. Не съм ти казал всичко. Аз съм търпелив мъж. Ще дойде ден, когато ще бъдем само двамата — ти и аз. Обещавам ти.

Всички по-известни семейства от Нашвил до Шелбайвил бяха на празненството на Габриел Деверо през онази вечер на двадесет и трети декември 1860 година. Всички щяха да запазят спомена за това празненство през трудните времена, които приближаваха.

Къщата бе празнично украсена и бе много красива. Диъдри и Пруди бяха нарязали зелени клонки и листа от оранжерията и бяха украсили с тях стаите. Навсякъде горяха свещи. Празничната трапеза бе отрупана с традиционните за Юга вкусни ястия. Във великолепната кристална купа за пунш на Аурелия проблясваха кубчета лед. В специални сребърни чаши, които майката на Аурелия бе донесла от Англия, бе налята новата напитка джулеп. Тя бе много горда от факта, че за пръв път на неин прием се сервираха непознати и екзотични напитки.

— Това е уискито на Диъдри, приготвено по рецепта на Джулия — отговаряше на всеки, който я молеше да ѝ разкрие тайната на питието.

Когато Габриел и нейният годеник, когото Диъдри бе харесала много, се озоваха в центъра на стаята, придружени от Андре, наоколо избухнаха радостни ръкопляскания. Всички се радваха на предстоящата сватба.

— Чудесна млада двойка — прошепна съседът на Диъдри. — Моля се само наистина да не избухне война, както се говори навсякъде. Този млад мъж сигурно ще бъде един от първите, които ще отидат да воюват.

Това беше един от близнаците на Лансфорд, Регланд, който също наскоро се бе оженил. Думите му помрачиха радостта ѝ. Тя се огледа наоколо. Помисли си за Андре, Жан-Пол и Шон, които също ще трябва да се бият.

— Много от нашите приятели ще участват във войната — отвърна тихо.

— Но ако има война, южняците здравата ще натупат тези янки.

Диъдри не можа да отговори. Наоколо се надигнаха възбудени гласове, когато в стаята влезе Джек Тарвер, току-що пристигнал от Шелбайвил. Той вдигна ръка и всички притихнаха в очакване на думите му.

— Започна се. Всички знаехме, че ще стане така, откакто избрах онзи проклет черен републиканец в Белия дом. Току-що научих последните новини от моята братовчедка, която пристигна миналата вечер от Бюфорт. Южна Каролина се е отцепила, а Мисисипи и Флорида скоро ще я последват.

В стаята се надигна шумна глъчка. Всички се питаха какво ще направи Тенеси. Жан-Пол обикаляше из стаята и подкрепяше тези, които също искаха отцепването на Тенеси от съюза.

— Не можем да изоставим Южна Каролина сама — казваше на всеки, който го слушаше. — Хората от Тенеси не могат да тръгнат против събратята си и не могат да се съюзят с федералните войски на Линкълн.

Напитката на Диъдри се лееше щедро след ентузиазма, завладял всички. Имаше много тостове за тяхната сестра Южна Каролина, която всички смятаха, че трябва да последват.

— Показахме им на онези копелета какво представляваме! — извика някой до Диъдри. — Показахме им, че не сме глупаци.

Габриел се приближи до Диъдри и каза раздразнително:

— Всички забравиха защо са дошли на това празненство. Защо мъжете се вълнуват толкова много от политика и война? Дори и Чарлз! Веднага след обявяването на годежа се впусна да разговаря с някого как не можел да чака и ръцете го сърбели да вземе мускета си.

— Може би няма да се наложи, Габриел — успокои я Диъдри. — Моля се да няма война, но ако все пак има, ние трябва да бъдем силни и да се грижим за леля ти. Не знам как ще се чувства Аурелия, ако Жан-Пол и Андре отидат да се бият.

— А какво ще стане с мен? Ще се омъжа следващия месец и ако скоро избухне война, сигурно ще стана вдовица след шест месеца.

— Не говори такива неща! Мисли само за Чарлз и за това, колко сте щастливи двамата.

Диъдри се замисли за Андре. Как ли щеше да го понесе, ако нещо се случеше с него? Непрекъснато мислеше за него, като гледаше Ерин, която растеше и от ден на ден все повече започваше да прилича на баща си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Краят на 1988 година

— Скъпа, ако не занесеш този джулеп в трапезарията, той ще се вкисне и никой няма да иска да го пие. Супата от бамя също ще изстине, а аз не искам вечерята да се съсипе заради твоите „сънища наяве“.

Взех подноса от Азалия и се втренчих в сребърните чаши, които майка ми пазеше от деня на сватбата си. Беше ги извадила тази вечер за ежегодното празненство по случай дербито в Кентъки.

— Азалия — попитах уплашено, тъй като не знаех какво съм правила през времето, когато влязох в кухнята и бях в света на Диъдри, — от колко време съм тук? Искам да кажа, откакто се върнах от града?

— Скъпа, ти си тук от двадесет минути, но ми се струва, че беше на Марс, щото през цялото време стоеше неподвижно. Няколко пъти те молих да нарежеш хляба, но ти не се помръдна и като че ли сънуваше, както често ти се случва напоследък — тя се приближи до печката и отново разбърка супата. — А сега занеси таблата, щото баща ти ще се чуди к'во е станало.

Двадесет минути. Всичко, което бях преживяла в света на Диъдри, бе отнело само двадесет минути? Имах чувството, че доктор Велкоф едва ли ще остане доволен от въпросите ми по този повод.

Родителите ми бяха в трапезарията и очакваха обичайните коктейли преди вечеря. Бяха поканили друг подходящ кандидат за женитба. Това правеха, откакто Селест умря.

— Фейбъл, това е Кейт Монкрийф. Сигурно си спомняш, че се запознахме с неговото семейство по време на празненството в Шелбайвил през август.

Подадох ръка на хубавия млад мъж и се усмигнах. В края на краищата не беше виновен, че моите родители търсеха подходяща партия за непокорната си дъщеря.

— Разбира се, че си спомням. Здравей, Кейт. Мисля, че бяхме съученички с по-малката ти сестра — подадох му чаша с джулеп, взех

една за себе си и занесох и на баща си, който изглеждаше доволен от държанието ми.

— Слушал съм ваши песни — започна ентусиазирано моят ухажор. — Вие наистина сте много известна.

— О, вие харесвате кънтри музика? — аз го изгледах със съмнение. Вероятно беше от хората, които едва ли бяха слушали повече от една кънтри песен.

— Е, аз не харесвам прекалено силното свирене на китара, но харесвам добрата музика, независимо от какъв стил е.

Ние си поговорихме, докато стана време за вечерята, и аз се улових, че очаквам да видя около масата Диъдри, Аурелия и останалите членове на семейство Деверо, вместо нашите гости.

След вечерята аз се извиних и оставих баща си и Кейт, увлечени в спор за политиката. Качих се в стаята и се замислих за моето ново пренасяне в миналото.

Андре Деверо владееше голяма част от мислите ми. Как бе успял да спечели Диъдри, въпреки толкова много пречки? Какво се бе случило в Монкьор след заминаването на Шон на война (знаех, че е отишъл). Взех китарата и изсвирих една от ирландските балади, които си спомнях. Усетих, че в главата ми нахлуват нови песни. Преди да заспя, ми се стори, че чух ръкопляскането и възторжените викове на Аурелия: „Изпей още, Дийди, изпей още!“ Живеех в два свята и желанието ми да опозная отдавна отминалия свят нарастваше.

* * *

Толкова странни неща ми се бяха случили, че аз не се изненадах от последвалите необикновени видения, които имах през следващите две седмици. Живеех обичайния си живот — посещавах училището в Белмонт, имах няколко обществени ангажимента, яздих Гемблър и посещавах звукозаписното студио. Подготовката за представянето ми на фестивала изискваше цялото ми внимание и аз се опитвах да дам максималното от себе си.

Първото видение ме споходи по време на пътуването ми до Хендерсънвил, за да прибера вещите на сестра ми от къщата, където бяха живели с Ройс. Тъй като никой не предяви претенции за

имуществото му, трябваше нашето семейство да се заеме с тези въпроси. Тази задача се падна на мен, тъй като никой от семейството ми не желаше да има нещо общо с това.

Изпитах особено чувство, кълна се в това, когато влязох в къщата, в която никога не съм била преди това. Имах усещането, че виждам сестра си навсякъде. Във всяка стая имаше нейни снимки и ми се струваше, че бях попаднала в някое светилище на кралица на красотата. Виждах усмихнатото ѝ лице наоколо — в кухнята и дори в банята.

Никъде нямаше снимки на Ройс, освен сватбената им снимка. Погледнах я и казах:

— Ти, проклети куче сине, не знам какво си направил със сестра ми, но знам добре какво направи с мен.

В отговор той като че ли ми се ухили. Взех снимката и я хвърлих в кошчето за отпадъци. После си казах: „Не трябва да правиш това. От Ланей Форд разбрах, че те може би не разполагат с негови снимки.“ Извадих снимката и я сложих в един кашон, който бях донесла за вещите на Селест.

Леглото в спалнята беше от онези, които продаваха специално за меден месец в Лас Вегас, с копринени завеси и възглавнички със сърцевидна форма. Навсякъде имаше огледала. Погледнах се в едно от тях и се усмигнах тъжно, като си припомних моето легло на тревистия бряг, където за пръв път бях с Ройс. Дори не исках да мисля какво са правили двамата на това легло.

Не ми отне много време да опаковам вещите на Селест. Като че ли нямаше много нейни дрехи, а малкото, които събрах, пхнах в една чанта. Щях да ги дам на Армията на спасението. Вещите на Ройс опаковах отделно, за да ги дам на Харисън да ги занесе в Мисията на „Юнион Стрийт“.

Отидох в банята и усетих любимия парфюм на Селест. Погледнах дали няма дезодорант, но не открих. Почувствах, че ме побиват тръпки. „По-добре да се махам от тук“ — казах си аз.

Веднъж Азалия ми бе казала, че усетила миризмата на брат си в стаята му няколко седмици след смъртта му.

— Миришеше на терпентин и на неговия любим тютюн. Никой не ми повярва, когато им разказах за това, но аз го усетих. Не бих го сбъркала — твърдеше жената.

Аз побързах да изляза.

В този момент чух, че се затваря външната врата. Замръзнах. Ако някой бе излязъл и бе затворил входната врата? Внимателно, на пръсти се спуснах по стълбите.

Нямаше никой. Огледах се наоколо. Нямаше никой. Излязох и заключих всички врати.

По средата на пътя се сетих, че си бях тръгнала без кашоните с вещите на Селест. „По дяволите — помислих си аз, — не ми се иска да се връщам там!“ Продължих да карам. Успокоих се и си казах, че сигурно съм голяма глупачка. Нищо не можеше да ми се случи в онази къща. Ако Селест обитаваше това място, то вероятно беше дух, а духовете не можеха да нараняват.

Обърнах колата и подкарах обратно към къщата.

Тогави ми се случи второто странно нещо. Вече държах ключа в ръката си и се канех да отключи вратата, когато един глас ми каза: „Не се връщай там. Не се занимавай с тези неща!“

Аз се сепнах, а ключът се изплъзна от ръката ми и падна в бодливите храсти. Търсих го около десетина минути, но не го намерих. Тогави си помислих: „Е, предполагам, че това решава въпроса. Онези кашони ще почакаат.“ Качих се в колата и този път не се върнах обратно. Не съм от хората, които вярват в духове, но не съм и глупава. Мога да разбере, когато един странен глас в главата ми повелява: „Спри!“

Бях записала моята нова песен и с нетърпение очаквах дали ще се хареса. Сякаш усещах, че този ден в студиото ще се случи нещо особено. Когато песента ми свърши и техниците започнаха да ръкопляскаат, аз вече знаех, че съм постигнала нещо изключително. Така беше и когато Патси Клайн записа „Сладки сънища“, и когато Лорета изпя „Дъщерята на въглекопача“, и когато Тами Уайнет изля сърцето си в „Стой до твоя човек“.

Изпях последната нота от „Уискито на жената от планината“ и техникът ми направи знак. Когато излязох от кабината за записи, бе настъпила оглушителна тишина, но миг след това избухнаха ръкоплясканията. Моят най-строг критик — соло китаристът на акомпаниращата група Уоли Прайвът, който участваше във

фестивалите, откакто се помня, ме погледна и кимна. Това беше най-големият комплимент, който някога беше правил на певец.

Харисън се приближи и мълчаливо ме прегърна — това беше неговият израз на одобрение.

— Имам още работа в студиото, но ще вечеряме заедно. Не приемам извинения.

По време на вечерята той ми каза, че ще бъде номинирана за наградите „Грами“ в две категории — за най-добра песен и за най-добър албум. И точно там, в най-елегантния ресторант на Нашвил, аз нададох победоносен вик. Тъй като управителят и шефът на салона познаваха мен и моята музика, не обърнаха внимание на невъзпитаното ми държание и ни позволиха да довършим вечерята.

Докато чакахме кафето и десерта, ми се стори, че Харисън мисли за нещо друго, не само за наградите „Грами“. Той ме гледаше така, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Хайде, Харисън! — оставих чашата си на масата и се опитах да не обръщам внимание на шума от съседната маса, където имаха коледно празненство. — Кажи какво има! Нещо се върти в главата ти през цялото време, кажи ми какво е то.

Сега, когато Ройс Маккол си беше отишъл завинаги от моя живот, аз се вгледах в Харисън Джъд и си казах, че не съм му обръщала достатъчно внимание. Реших, че е дяволски привлекателен в необичайния за него тъмен костюм и с подходяща вратовръзка. Почувствах, че изтръпвам, но това едва ли имаше нещо общо с работата ни.

Но Харисън беше горд мъж, твърде горд, за да се възползва от факта, че бях имала нещастна любов. Знаех това и уважавах чувствата му.

— Наистина има, Фейбъл Деверо. Знаеш, че не съм любопитен. Никога не съм се бъркал в твоя личен живот, нито пък съм ти задавал въпроси, когато ти се влюби в онзи червенокос каубой, който не беше за теб.

— Въздържал си се досега и сега си решил да ми зададеш всички въпроси, така ли? — аз го хванах за ръката. — Извинявай, че те прекъснах. Продължавай. Прав си за Ройс, но това е минало. Какво има? Някакви клюки ли си чул в Мюзик Роу?

— Само добри неща. Хората в нашия бизнес те харесват, наистина те харесват. Не, не съм чул никакви клюки за теб. Просто имам наистина някакви странни усещания за песента, която изпя.

— „Уискито на жената от планината“. Наистина ли ти хареса?

— Това е най-добрата песен, която съм чувал, откакто Кристофърсън и Били Джо изпяха първите си балади — отвърна тържествено той. — Но не става дума за това. Знаем, че песента ще стане голям хит и ще те направи много популярна през следващите години, но има нещо повече от това.

Аз се наведох към него и прошепнах:

— Тогава защо не ми кажеш какво е то?

Харисън остави чашата си и ме погледна с помръкнал поглед.

— Е, добре, ще ти кажа. Фейбъл, ти не си написала тази песен, освен може би името си върху нея. Аз те познавам, познавам твоя стил, твоя ритъм, начина, по който свързваш думите и музикалната тема. Този, който е написал тази песен, е дяволски добър. Ти също си дяволски добра, но не си написала „Уискито на жената от планината“ и аз съм сигурен в това, така както съм сигурен, че седя сега на тази маса, тук, срещу теб.

Сгънах салфетката си и бавно отвърнах:

— Нима се опитваш да ми кажеш, че аз съм откраднала някаква си въшлива песен и се опитвам да я пробутам за моя? Това ли намекваш?

Той ме погледна нещастно.

— Виж, аз знам, че Градът на музиката^[1] е много привлекателен за младите момчета и момичета от планината и много от тях искат да станат известни певци. Те ще направят всичко, за да се пеят песните им. Това, което искам да ти кажа е, че ако ти си се съгласила да изпееш песента на някой младеж от планината и да я представиш за своя, е голяма грешка. Не става въпрос за морал — моралът е между теб и твоята съвест — а от юридическа гледна точка — Харисън ме изгледа твърдо. — Разбираш ли, че ако ние пуснем плочи с тази песен и тя се превърне в голям хит, а аз не се съмнявам в това, истинският автор може да се появи и да ни причини големи неприятности. Нямаш представа колко големи могат да бъдат. Разбираш ли?

Аз останах мълчалива, като се питах дали да се доверя на Харисън и да му кажа истината. Той бе здравомислещ мъж и дали

щеше да ми повярва, ако му кажех, че песента зазвуча изведнъж в главата ми една сутрин, когато се разхождах из планината?

Реших, че мога да му се доверя. Освен това той беше добър слушател.

— Харисън, наистина трябва да ти кажа всичко за „Уискито на жената от планината“. Може би ще ти бъде трудно да повярваш, но...

Когато свърших, Харисън Джъд ме изгледа продължително.

— Не ми се подиграваш нали? Казваш, че песента се е появила в главата ти от някаква жена, която е живяла по време на Гражданската война? Че имаш връзка с личността на тази Диъдри и знаеш всичко, което е чувствала и за което е мислила?

— Не всичко. Но нейните песни са винаги с мен. „Уискито на жената от планината“ е песен за живота ѝ. Не знам откъде е дошла, тя просто дойде.

Харисън дълго ме гледа.

— Свързано ли е всичко това по някакъв начин със смъртта на сестра ти?

— Да, мисля, че е свързано. И доктор Велкоф смята така — погледнах го, за да видя как ще реагира, когато му споменах за психиатъра. Той не попита нищо — навярно реши, че съм започнала да посещавам психиатъра, за да мога да се справя с прекалено бързия си успех или нещо подобно.

— Ройс успя ли да те въвлече в своя бизнес? — попита внимателно Харисън.

— Не — отпих глътка от студеното кафе и почувствах, че искам веднага да си тръгна. — Хайде да ставаме, Харисън, твърде много се застояхме.

— Добре, ще си тръгнем, но все още не съм свършил с теб — остави няколко банкноти на масата. — Искам да ми разкажеш повече за миналото си.

Когато бяхме вече в колата, аз се опитах да му обясня:

— Казах ти всичко, Харисън. Не разбирам какво става с мен, моят психиатър също не разбира, но кълна ти се, че аз наистина преживявам неща, които са станали преди повече от сто години. Хайде, давай, кажи ми, че съм полудяла! Понякога и аз мисля така.

— Не вярвам, че си полудяла, но ми се струва, че имаш прекалено богато въображение. Слушай, насъбра ти се доста със

сестра ти. Тя винаги е мислела, че е нещо повече от теб, а след това ти отне и приятеля. Прибави към това и отношението ѝ към теб, когато се омъжи за човек с доста тъмно минало. След това тя умря и в теб е избухнало нещо, това е.

— Говориш като доктор Велкоф.

— Е, Бог ми е свидетел, не исках да го правя. Но аз не съм един от твоите повърхностни ухажори и мисля, че се познаваме достатъчно добре. Виж, не разбирам какво става с теб, но знам, че песента, която изпя тази вечер, ще има голям успех. И ако гарантираш, че никой не ти е помогнал, ние ще бъдем на върха.

Наведох се и го целунах по бузата. Ухаеше приятно.

— Мога да ти гарантирам. А и Диъдри не може да дойде и да ни съди, че сме откраднали песента ѝ — именно това е гаранцията.

Харисън зави по Франклин Роуд и отмина мястото, където трябваше да завие за Монкьор.

— Какво правиш, по дяволите? Изпусна нашата пресечка.

— Знам. Отиваме у дома.

Нагласи огледалото си за обратно виждане, докато караше по „Уилсон Пайк“, мина покрай имението на Доли Партън и покрай къщите на други големи звезди. Той имаше къща от камък и кедрово дърво близо до Ноланвил. Тя се намиреше на един хълм и от нея се откриваше прекрасна гледка към едно красиво езеро. Била съм в къщата му на различни партита, но никога сама.

Чувствах се малко нервна. След Ройс нямах никакви сериозни връзки и макар че Харисън ме привличаше, поисках да се откажа.

— Харисън, мисля, че е доста късно. Може би ще е по-добре...

— Фейбъл, нямам намерение да те насилвам. Просто не исках да завивам по пътя към твоята къща.

— Сега ти си този, който изглежда тайнствен. Защо да не искаш да завиеш към къщи?

— Защото — отвърна той тихо, като отново нагласи огледалото си задно виждане — някой ни следи, откакто напуснахме Пийбоди, и все още е зад нас. Не се обръщай! Не искам да разбере, че сме го забелязали.

— Защо някой ще ни следи? — прошепнах аз и почувствах как гърлото ми пресъхна.

Харисън се опита да прикрие безпокойството си.

— Може би е запален почитател. Започвам да мисля, че съм причинил сърдечна мъка на някого.

— За Бога, кой би ме последвал до дома ми? — едва се удържах да не се обърна назад.

Те спряха пред къщата на Тами Уайнет. А Доли има денонощна охрана.

— Изглежда съм заобиколена от много високопоставени личности, мистър Джъд — казах аз, като се опитвах да не издавам страха си. Знаех, че никой от почитателите ми не би ме проследил.

— Дръж се. Искам да си помисли, че ще карам направо, но ще завия и ще застана с лице към това копеле. И ще го изхвърля от пътя, ако се наложи.

Той рязко зави и гумите изсвистяха. Карахме по „Скинер Роуд“.

— Къде е той? — прошепнах аз. Никъде не се виждаше и следа от кола.

— Може би е завил надолу покрай старата изоставена къща — Харисън спря колата и пое дълбоко дъх. — Отишъл си е. Сигурно сме го уплашили. Мисля, че и двамата трябва да пийнем нещо.

— Аз май се нуждая от двойно.

Този ден ми се бе струпало доста. Имаше хубави, лоши и отвратителни неща. Но за едно нещо бях сигурна — моята прародителка не бе замесена в този инцидент. Доколкото знаех, духовете не могат да карат коли.

Може би бяхме изплашени или твърде дълго бяхме потискали чувствата си, но едно беше сигурно — когато изпихме питиетата си в просторната му всекидневна, въздухът като че ли бе натезжал от въпроса „А сега какво?“.

— Правя чудесни омлети — каза той след продължително мълчание. — Твоите родители ще се тревожат ли, ако останеш за една късна закуска?

— Моите родители никога не се тревожат за мен — отговорих аз и това беше самата истина. — Освен ако действията ми не засягат живота им. Аз съм достатъчно голяма, Харисън, в случай че не си го забелязал.

— Забелязал съм го. Между другото, не съм ти го казвал, но ти изглеждаш чудесно — той протегна ръка и докосна дългата ми коса. Сякаш през ръката му премина електрически ток и аз изтръпнах.

— Благодаря. Вече не съм едно дебело момиченце — не смеех да го погледна, защото усещах, че нещата следват естествения си ход, но не знаех дали съм готова за това.

— Фейбъл, моля те, не си придавай важност. Мисля, че знаеш какво искам тази вечер, и мисля, че и ти го искаш също — той взе чашата от ръката ми и я постави на масичката до дивана, на който седяхме. — Досега съм бил търпелив, дори и когато се увлече по онзи боклук Ройс. Но мисля, че е време да си изясним отношенията. Каза, че вече си пораснала. Докажи го.

— Звучи като напътствие по случай завършване на гимназия. Прекалено дълго си бил с хора, които пишат романтични и любовни песни. Може би, ако опиташ, и ти ще можеш да напишеш някоя.

— Добре. Не те лъжа и не се преструвам — Харисън се приближи и ме взе в прегръдките си. — Това е нещо истинско, Фейбъл — той отметна косата от лицето ми и ме погледна в очите, докато пръстите му нежно галеха очертаванията на устните ми. — Ти никога досега не си ме целувала истински. Мисля, че е време да го направиш.

Ако напиша песен за това, което се случи между нас след тази първа „истинска“ целувка, сигурно ще се пенсионирам като богата жена. И двамата бяхме разтърсени. Аз се откъснах от него, за да си поема дъх, и се опитах да предотвратя неизбежното.

— По-добре е да спрем дотук. Наистина стана доста късно. Много добре знаех какво щеше да се случи и исках да се случи — да посрещна изгрева на слънцето в прегръдките на този мъж.

— Дяволски си права, наистина е късно — измърмори Харисън и отново ме притегли към себе си.

След тази целувка аз бях твърде слаба, за да се съпротивлявам, когато той ме взе на ръце и ме понесе към спалнята.

— Не мога да повярвам на всичко това. Ти, силният и хладнокръвен мъж, се превръщаш в Рет Бътлър^[2].

— Има много неща, които не знаеш за мен, Фейбъл Деверо, но на сутринта ще знаеш много повече.

Това, което открих много бързо, бе, че Харисън е изключително мъжествен. Преди да успея да протестирам, той съблече дрехите ми.

— Обзалагам се, че можеш да се съблечеш и без ръце — промърморих аз, като се стараех да не го гледам, докато се събличаше, въпреки че бях любопитна да узная повече неща за него, както ми бе обещал.

— Репетирах наум тази сцена през цялата вечер — прошепна Харисън, докато лягаше до мен в леглото. — Знам къде е всяко копче и всеки цип.

Преди да свърши нощта, аз вече знаех, че всичко, което бях изпитала с Ройс, е било само една прелюдия към пробуждането на жената в мен. Пръстите на Харисън караха тялото ми да трепти и вибрира като китара. Никога не съм мислила, че тялото ми е красиво, но той ме накара да повярвам, че наистина е такова. Галеше и целуваше гърдите ми с такъв възторг и преклонение, като че ли бяха нещо свещено. И когато те се изпълниха с желание, той обсипа с ласки всяка част от тялото ми.

— Ти си замислял всичко това много отдавна! — подразних го аз, когато се отдръпна за малко от мен.

— Замислях го от първия миг, в който те видях!

Страстните му целувки този път се съпровождаха от ръцете му, които се спуснаха по кръста и бедрата ми. Почувствах, че съм част от него, и телата ни се сляха.

— Ти си точно за мен — прошепна той, — точно такава си те представях.

Ние се любихме до изгрева на слънцето, а след това се любихме отново. После Харисън направи коктейли и ми даде топъл халат, тъй като утрините в Тенеси са доста студени. Той не искаше да става от удобното легло, но аз настоях да излезем на терасата, за да видим изгрева на слънцето.

Когато се върнахме в леглото, аз го подразних:

— Не забеляза ли, че тази нощ нито веднъж не си мърдал ушите си?

— Бях твърде зает с много по-приятни движения на тялото си.

— Е, хайде, направи го един път заради мен — прошепнах и погалих с език ухото му.

Харисън Дъжд ми доказа, че е добър в този спорт. Той ми доказа и някои други неща, преди да напусна прегръдките му.

[1] Става дума за Нашвил, в който се провеждат фестивали за кънтри музика — Б.пр. ↑

[2] Герой от книгата на Маргарет Митчел „Отнесени от вихъра“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ако трябва да бъда напълно искрена, аз бях доволна, че през следващите седмици почти нямах свободно време и не можех да се виждам насаме с Харисън. Бях разтърсена от нашата първа нощ, но все още не бях готова да се впусна в нова любовна история.

Бях уверена, че Харисън не спира да мисли за случилото се. Щом се срещнехме обаче, не говорехме нищо за това и аз му бях благодарна.

— Някой следил ли те е напоследък? — попита той, когато приключихме с рекламните снимки за новия ми хит.

— Само сянката ми — отвърнах насмешливо, с което прикривах безпокойството си. Измина доста време, преди да преодолея уплахата, която изпитах в дома на Селест и в нощта, когато ме следяха.

Агентката по недвижими имоти, която се занимаваше с къщата на сестра ми, се обади малко преди да напусна студиото.

— Съжалявам, Фейбъл, но сделката се провали. Семейството, с което щяхме да сключим договор, не получи желания кредит от банката и се отказа. Но ще намерим друг купувач, сигурна съм. Просто къщите край езерото са много скъпи! Малко са хората, които могат да платят.

Благодарих ѝ за усилията.

— Добре, Бети-Лу, знам, че мога да разчитам на теб. Само ме дръж в течение.

Тя искаше да ми каже още нещо.

— Фейбъл, била ли си напоследък в тази къща?

Потвърдих, но не ѝ разказах всичко за посещенията ми там.

— Защо? Нещо не е ли наред?

— Не съм сигурна. Може би съм видяла отразени светлини от някоя яхта, но мога да се закълна, че миналата нощ, когато отидох да взема проектодоговора, в къщата имаше някой. Видях светлина, която се местеше на горния етаж, като че ли някой изпращаше сигнали.

Ако до този момент не бях сигурна какво означава да „ти се изправят косите“, сега вече знаех.

— Бети-Лу, нали ми каза, че електричеството не е изключено?

— Слушай какво ти казвам. Много купувачи предпочитат да оглеждат къщи, след като се стъмни. Това ме тревожи. Според мен, ако е бил някой, който е имал работа наоколо, щеше да включи осветлението.

— Е, предполагам, че няма да започнеш сама да разследваш всичко!

— О, не. Но аз помолих един от колегите да дойде с мен до къщата тази сутрин, за да проверим дали всичко е наред. Може би сме уплашили някого, ако въобще там е имало някой. Видях няколко кашона с лични вещи на семейство Маккол. Разбира се, не мога да кажа дали нещо липсва. Не личи да са влизали крадци, но има нещо странно в това място.

Отново почувствах страх.

— Странно...

— Просто имам чувството, че там може би има някой, разбираш ли какво искам да кажа?

Разбирах я, но исках тя да ми обясни какво я кара да мисли така.

— Не съм много сигурна, че те разбирам.

— Е, аз от доста време се занимавам с недвижимо имущество. Познавам жилището добре и отвън и отвътре — това ми е работата. Може би е без значение, но забелязах нещо.

Започвах да губя търпение.

— Бети-Лу, аз не съм един от твоите клиенти и не е нужно да го увърташ, докато стигнеш до същността. Казвай направо.

— Някой е бил там и е търсил нещо. Имаше полуотворено чекмедже, вратата на един шкаф беше открената, не всички вещи бяха на местата си. Била съм в къщата с клиенти много пъти. Познавам я отлично от петната от влага в сутерена до пукнатината в кухнята.

— Никога не си ми казвала за петната от влага и за пукнатината — не ме беше грижа за тях. Интересувах се от инстинктите на Бети-Лу. Не се съмнявах, че някой дебнеше около къщата на сестра ми — някой, който не искаше да бъде видян. Това, което не знаех, беше защо не искаше?

— Мислиш ли, че трябва да уведомим полицията? Ключалката не е разбивана и доколкото видях, нищо не е взето. Може би мистър Маккол е дал ключа на някой свой приятел.

Не вярвах в това, тъй като добре знаех, че сестра ми и нейният съпруг нямаха приятели. А ако беше приятел, то той щеше да знае за нещастния случай.

— Виж какво ще ти кажа: засега няма да съобщавам в полицията. Ще проверя в кашоните дали липсва нещо. А това ми напомня, че трябва да дойда в офиса ти и да ми дадеш ключ. Аз загубих моя. Утре сутрин удобно ли е?

— Чудесно. Сигурна ли си, че не искаш някой да те придружи?

Замислих се над предложението ѝ, но реших, че не е необходимо. Не знаех какво е ставало в онази къща, но бях сигурна, макар и със закъснение, че трябва да направя нещо за сестра си.

— Не. Едва ли някой ще се крие там.

Бети-Лу завърши разговора с напомнянето, че ако някога семейството ми реши да продаде Монкьор, тя би искала да узнае първа. Това беше една стара шега между нас. Бети-Лу много добре знаеше, че семейство Деверо никога няма да продаде къщата си.

Аз продължих представлението.

— Бети-Лу, уверявам те, че ако Монкьор се продава, ти ще бъдеш първата, която ще научиш.

И двете се засмяхме. Но това беше единственото смешно нещо в целия ни разговор. Каквото и да ставаше в бившата къща на семейство Маккол, то не беше смешно, никак не беше смешно.

През нощта валя силен сняг и когато на другата сутрин се упътих към Хендерсънвил, се облякох добре. Пътищата не бяха заледени и аз благодарих на Бога, тъй като не бях особено добър шофьор.

Красивите къщи около езерото изглеждаха като нарисувани на коледни картички. Минах покрай къщата на Дона и се усмихнах като видях, че тя вече я е украсила с празнични светлини. Съдейки по номерата на колите, паркирани отпред, разбрах, че нейните близки от Остин вече са пристигнали за Коледа.

Този път не изпитвах страх, когато наближих празната къща на Лейк Уoley Роуд. „Е, добре, духове и таласъми, — казах си аз —

махайте се оттук! Този път ще разбере какво става в тази къща.“

Качих се по стълбата и влязох в спалнята, където бях оставила двата големи кашона. Отворих ги, за да проверя съдържанието им. Когато свърших, седнах на пода и се замислих над тази нова загадка.

Защо някой се бе промъкнал в къщата и бе взел три неща, които нямаха никаква парична стойност?

Това бяха снимката на Селест от първия конкурс за красота, който бе спечелила, и роклята, с която бе облечена онази вечер. Кому бяха притрябвали тези неща? Третото, което липсваше, бе сватбената снимка.

По обратния път до Хендерсънвил аз се питах кой се бе вмъкнал в къщата и защо. Дали сестра ми и нейният съпруг бяха оставили нещо изключително ценно, преди да тръгнат на онова фатално пътуване? Или може би в къщата имаше тайно скривалище, където Ройс пазеше ценни неща, които биха представлявали интерес за хората, от които той се е криел през всичките тези години?

Достигнах до доста печален извод. Навярно някакви закоравели престъпници бяха принудили съпруга на сестра ми да води тайнствен живот. Може би бяха същите, които бяха взривили колата му, а покъсно и яхтата. Но защо бяха взели снимки без особена стойност?

Главата започна да ме боли, особено щом си спомних за колата, която ни следеше онази вечер с Харисън. Какво общо имах аз с всичко това?

В полицията в Хендерсънвил ми казаха, че няма нищо ново по разследването на експлозията на яхтата. А ако знаеха нещо, не пожелаха да ми го съобщят. Те ме увериха, че ще наблюдават къщата. Попитаха ме дали липсва нещо. „Нищо, което да има някаква стойност“ — отвърнах съвсем искрено аз. Казаха, че ще ми съобщят, щом открият нещо ново. Когато си тръгнах, един от детективите ме извика настрана и като се оглеждаше неспокойно, ме попита:

— Предполагате, че сестра ви е оставила, хм, хероин и някой е знаел за това?

— Кокаин — поправих го аз. Поради някаква причина за мен имаше значение тази разлика. Хероинът ми се струваше нещо още по-отблъскващо от кокаина. — Честно казано, мислих си за това. Но ако тя е била наркоманка, това щеше да е последното нещо, което би

оставила, нали? Все още не мога да проумея факта, че сестра ми е взимала наркотици.

Той сви рамене.

— Безотговорните хора правят странни неща. Не искам да обидя сестра ви — добави бързо.

— Няма нищо — нямаше защо да се ядосвам. — Благодаря ви за всичко. Ще чакам да ми се обадите, ако имате някакви новини.

Подкарах колата и се влях в уличното движение. Погледнах в огледалото си за обратно виждане, за да се уверя, че никой не ме следи.

Една лъскава черна кола, която бе паркирана през две коли от моята, също потегли. Няколко пъти свихах по различни улици и тя ме следваше. Намалих скоростта. Колата зад мен също намали. Когато излязох на магистралата, опашката все още беше зад мен. Увеличих скоростта. Колата зад мен също.

Реших, че това ми е достатъчно. Без да включвам мигача, едва не забърсах две коли, плъзнах се между тях и се измъкнах напред. Сигурна съм, че двамата шофьори, които изплаших, доста са ме проклинали, но не ме беше грижа. Мислех само за колата, която ме преследваше. Наруших всички закони за движението, само и само, за да се върна назад до входното платно откъм другата страна и да застана зад онази проклета кола.

Сега си разменихме ролите — преследвачът вече бях аз. Твърдо бях решила да видя физиономията и което беше още по-добре — номера на колата. Един бял кадилак от лявото платно ме блокира и не можах да се приближа достатъчно.

— Мръднете малко, лейди — процедих аз през зъби, но този проклет кадилак се задържа точно там и трябваше само да наблюдавам безпомощно как моят преследвач се отдалечи по скоростното платно и изчезна, докато аз се влачех зад онази костенурка.

— Е, поне сега той разбра, че съм го видяла — казах си аз с чувство на леко задоволство.

Следващия път така ще го подгоня по шосето, че Господ да му е на помощ, и ще го принудя да ми отговори на някои въпроси, макар че и аз самата все още не знаех какви ще бъдат те.

Управителят, който отговаряше за дестилацията на семейното „Уиски на жената от планината“, едва не умря от радост, когато се съгласих да изпея моя нов хит на празненството по случай Коледа за нашите служители и техните семейства.

— Фейбъл, ние продадохме два пъти повече уиски, откакто излезе плочата с твоята песен — ми каза той.

Баща ми малко или много се бе откъснал от производството на уиски, откакто с него се бе заело Дружеството за производство на уиски. Но хората от управителния съвет все още обичаха да канят членове на семейство Деверо за празници и чествания. Аз обичах да ги посещавам.

Поканих Харисън да ме придружи. Той се поколеба, но се съгласи.

След изпълнението ми ние се измъкнахме от шумното празненство и се отправихме към извора. Разбира се, това не беше същият извор, който Диъдри бе използвала. Новият извор — на няколко мили от Монкьор — бе от началото на двадесети век. От него се откриваше гледка към огромните сгради на спиртоварната фабрика. Докато гледах към водохранилището, резервоарите и сградите, се чудех как ли щеше да се чувства Диъдри, ако можеше да види в какво се бе превърнало нейното малко производство — в едно от най-големите и известни предприятия за дестилация на уиски.

— Погледни всичко това! Диъдри нямаше да повярва на очите си, ако сега беше тук — казах на Харисън.

— Мисля, че сега е тук — поне що се отнася до теб. Тя се е превърнала в нещо напълно реално за теб, Фейбъл.

— Тя наистина е реалност — знаех, че Харисън ме наблюдава. — Тя е толкова реална, колкото съм и аз.

Взе в ръце лицето ми и го обърна към лунната светлина.

— Не и за мен — гледаше ме продължително и нежно каза: — Харесвам лицето ти на лунна светлина, но повече го харесвам на светлината на огъня. Защо не се махнем от тук и не отидем у дома? Искам да ти дам коледния подарък — той се засмя, като видя изражението ми. — Не такъв подарък, макар че не би било лошо. Не, имам предвид истински подарък.

— Не мога — отвърнах с истинско съжаление. — Баща ми ще бъде недоволен, ако не присъствам на традиционния коледен тост след

полунощ. Ние винаги вдигаме тост с джулеп за всичките ни прародители и за всички бъдещи поколения, които ще дойдат.

— От всичките ми познати вие сте единствените хора, които пият джулеп. А защо пренебрегвате яйчения пунш?

— Харисън, мислиш ли, че съм полудяла?

— Защото пиеш джулеп, когато падне сняг? Ха! — но той знаеше какво искам да кажа и продължи сериозно. — Не. Мисля, че си преминала през големи изпитания и това е най-добрият начин, по който реагираш.

— Благодаря ти — отвърнах аз и наистина му бях благодарна.

— А аз ти благодаря за това — той се наведе и дълго ме целува. — Искам да приемеш съдбата си, мис Фейбъл Деверо, преди да сме напуснали това магическо място.

— О, говориш като тайнствен заклинател. Каква ще бъде съдбата ми, о, суами^[1]?

— Ще станеш най-известната кънтри певица след Патси Клайн. И ще бъдеш моето момиче.

Аз бях много поласкана от първата част на предсказанието му, но повече ми хареса втората.

— О, искаш да ти бъда гадже? Това ли искаш да кажеш?

— Точно това — Харисън отново ме притегли към себе си и впи устните си в моите по начин, който показваше точно какво има предвид. Беше студена вечер, но и двамата изгаряхме в огън.

— Това беше „целувка за спалнята“, както аз я наричам — промълвих аз.

— Дяволски си права. Точно такава беше. Забрави за коледния джулеп, забрави за баща си. Ела с мен, Фейбъл.

Наистина се изкушавах да го направя. В прегръдките на Харисън се чувствах толкова спокойно и толкова желана, както никога досега в живота си.

— Не мога. Съжалявам. Това е една Коледа, когато за пръв път ще бъдем само трима. Ще бъде трудно за майка ми. И за баща ми също.

— А за теб?

— И за мен също — кимнах аз.

След това се върнахме и пожелахме „весела Коледа“ на всички, аз раздадох плочи с автограф и Харисън ме откара вкъщи. Той ме

остави пред входната врата, като отказа да влезе.

— Не мисля, че баща ти би искал да види чужд човек на традиционната ви вечер.

Стоях на верандата и гледах величествената планина, потънала в сняг. Все още чувствах горещите целувки на Харисън и не ми беше студено.

Звучите на „Ти ще бъдеш моето момиче“ нахлуха в главата ми. Отначало бавно и тихо, а после се усилиха. Песента нямаше да се появи на плоча по-рано от следващата година, но тя се роди тази вечер, на верандата, в подножието на планината на Диъдри. От къщата се чуваха „Малкият барабанчик“, но сърцето ми бе изпълнено с новата песен.

Татко и мама ме чакаха в салона, където светеше огромно коледно дърво. Напоследък не се бяхме карали с баща ми, тъй като се стараех да се държа мило и да не давам воля на езика си. Той направи забележка относно моята нова „роля“ и каза, че съм станала „истинска лейди от Юга“.

Не бях сигурна каква съм станала, но не исках да му противореча тази вечер. След това си разменихме подаръците. Татко наистина хареса изящната кутия с дърворезба, която бях открила в един антикварен магазин. Майка ми се възхити на обиците от опал, които ѝ бях купила. Колкото до мен, аз бях доволна от новите четири златни монети, които прибавих към колекцията си, започната, когато съм се родила. Накратко казано, всички се чувствахме чудесно и като че ли никой не забелязваше отсъствието на Селест, която всяка Коледа, откакто бе навършила шест години, пееше „Тиха нощ, свята нощ“, акомпанирайки си на арфата.

Връчих на Азалия парите, които ѝ давахме всяка година за Коледа, и се засмях, когато тя ги сложи в един стар червен чорап и доволно ги подрънка до ушите си.

— Честита Коледа, Пруди — казах аз. — Ето, че всички сме заедно в нашия дом.

Останалите се втрениха в мен и аз разбрах, че отново съм се върнала в миналото. Огледах се и видях, че все още съм в салона, в настоящето.

— Просто се пошегувах — промърморих. — Азалия, ако все още има от японския ти сладкиш с плодове, бих изяла парче и бих изпила

чаша кафе.

Мама също пожела едно парче, баща ми реши да си налее малко бренди и този неудобен момент бързо бе забравен.

Не знам защо се събудих късно през нощта. Отново усетих онова странно настръхване.

— Е, добре — казах си и аз и се приближих до затворения прозорец. — Сигурно се е съборил малко сняг, не е необходимо да се паникьосваш — погледнах навън. Всичко наоколо бе покрито със сняг. Луната светеше като прожектор. — Е, забрави го! Нищо не е в състояние да ме накара да изляза оттук, колкото и примамливо да свети тази луна.

И тогава я видях. Някой се движеше към планината. Не се виждаше развяваща се рокля, нито развяваща се коса, само някаква сянка. Сърцето ми биеше уплашено. Затворих очи, преброих до десет и ги отворих.

Не видях нищо.

— Така. Значи виждам призраци. Е, добре, този път наистина се връщам в леглото и ще остана там.

Чух как долу, в салона, големият стар часовник на дядо ми отброи два удара и запуших ушите си с възглавницата. Някой ми беше казал, че това е часът на вълците. В него се събуждат всички човешки тревоги и вълнения, нощта се превръща в страшно и тъмно място и човек остава сам със страховете си.

Аз затворих очи и се опитах да се успокоя. Не можах.

Моят скиорски екип и топлите ми ботуши бяха в килера. Може би се бях побъркала, но нямах намерение да измръзна до смърт. Спуснах се безшумно по стълбите, като внимателно избягвах скърцащите места. Майка ми спеше доста леко.

Фенерчето беше на обичайното място на задната врата. Луната все още огряваше планината, но аз го взех. Може би се нуждаех и от оръжие. Ако горе на планината беше Диъдри, тя нямаше да ми стори нищо лошо, но аз не знаех кой е там и дали въобще там имаше някой.

Снегът проскърцваше под краката ми, докато се изкачвах към планината на Диъдри.

Кой ме чакаше там? По необяснима причина страхът ми изчезна и аз нетърпеливо забързах напред.

---

[1] Индуски идол — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Коледа 1862 година

— Андре! О, Боже мой, как изглеждаш! — възкликна Диъдри при вида на изпития и дрипав мъж, който излезе от сянката. Искаше й се да се спусне и да го прегърне, но не посмя. Гладът в очите му не бе предизвикан само от липса на храна, както и този, който тя чувстваше от онази нощ, когато бе в прегръдките му. — От колко време не си ял?

— Доста дълго. Но виждам, че и ти не изглеждаш като човек, който се храни редовно.

— Андре, за теб е много опасно да бъдеш тук, особено като се знае, че си противник на блокадата. Говори се, че ще нападнат Мърфрийсбъро, а той е съвсем близо. Не трябва да те виждат тук.

— Няма да ме видят. Когато паднаха форт Хенри и форт Донелсън, тези от нас, които останаха живи, трябваше да се укриват. Янките завзеха Къмбърланд, Диъдри. Копелетата се канят да ни уморят от глад — гласът на Андре звучеше уморено и отчаяно. — Но все пак има надежда да ги победим при Мърфрийсбъро. Брег ги е задържал при Шилоу, а виж и ние какво направихме при Фредериксбърг. Трудността идва от това, че Грант е твърде умен — смени генералите си и на двата фланга. А най-лошото е в това, че Дейвис не приема никакви съвети и желае да се отърве от някои самовлюбени пълноводни.

Диъдри бе изтощена от войната, но се радваше да види Андре жив, макар и съкрушен. Тя всъщност управляваше сама Монкьор, след като Жан-Пол се бе затворил в себе си. Бе изминала една година и осем месеца от превземането на форт Съмтър. Диъдри бе навършила двадесет години.

— Бедният Жан-Пол бе толкова разстроен, че не можа да се присъедини към войските на Конфедерацията. Той е много смел, Андре. Болката от куршума, заседнал близо до гръбначния му стълб, е непрекъснатата, но доктор Холинс каза, че не може да го оперира поради липса на медикаменти и инструменти.

— Брат ми не трябваше да се противопоставя на онези от Кентъки, които бяха против отделянето. На тези тема хората стават много избухливи. Спомни си какво направиха в северната част на Вирджиния.

Диъдри беше доволна от това, че Тенеси остана единен, за разлика от Вирджиния. Би било болезнено да гледа как се изправят брат срещу брата в щата, който ѝ бе станал втора родина.

— Все още не си ми казал за какво си дошъл. Андре, не трябва да се подлагаш на такъв риск. Ние ще се справим с всички трудности в Монкьор.

— Чух за това. Научих, че непрекъснато се подлагаш на опасност, за да продадеш уискито и да осигуриш храна за всички в Монкьор, и че се грижиш за имението.

— Е, Шон го няма, Жан-Пол е напълно безпомощен и нямам друг избор. Когато обявиха Прокламацията за освобождаването на робите, много от негрите избягаха, като отнесоха със себе си и добитъка, дори и билетата, и аз трябваше да намеря начин да спася Монкьор — Диъдри си помисли за брашното и боба, които бе набавила с толкова усилия, и за това колко хубаво би било, ако можеше да намери и осолено свинско месо. — Брат ти беше много щедър към мен. Не знам дали сте имали възможност да разговаряте, но може би трябва да ти кажа какво направи той за мен.

Андре кимна.

— Знам. Той те е направил собственик на планината. Аурелия ми каза, макар че се страхуваше от моята реакция. Мисля, че е постъпил правилно. След всичко, което си направила за нашето семейство, ти заслужаваш да бъдеш осигурена.

Диъдри почувства облекчение. Беше научила за думите на Габриел: „Как може да се дава това място на хора, които дори не принадлежат на семейството?“ Не бе сигурна дали и Андре няма да реагира по същия начин.

— Предполагам, знаеш също, че Жан-Пол приписа малката къща и един акър земя на Руфъс и Пруди, за да не останат бездомни след войната.

— Одобрявам това с цялото си сърце. Те са много привързани към нас и Монкьор. Заслужават да бъдат възнаградени.

Андре пристъпи напред и се олюля. Диъдри се спусна към него.

— Ти си ранен! — извика тя.

— Не, не. Това е една стара рана, която получих още първата седмица при схватка с малки военни кораби — Андре я прегърна през раменете и я притисна към себе си. — А сега ми кажи нещо за твоята дъщеря. Ще стане ли такава красавица като майка си?

„Тя започва да прилича все повече и повече на истинския си баща“ — помисли си Диъдри, радостна от това, че той досега не бе забелязал приликата.

— Тя е моето малко съкровище. Ако не беше Ерин, сигурно щях да се откажа от всичко. Помага ми да не забравям, че в света все още съществува невинност и надежда, че ние трябва по някакъв начин да оцелеем от тази война и да се опитаме да заживеем отново.

— Понякога се съмнявам, че Югът ще оцелее, а още по-малко вярвам, че животът отново ще бъде същият. Тепърва ще дойдат трудни времена за всички нас, Диъдри. Не може ли ние двамата, ти и аз, поне за миг да си позволим малко радост?

Тя почувства топлината на тялото му, притиснало се към нейното.

— Но Шон все още е мой съпруг — прошепна жената.

— Той се е присъединил към кавалеристите. Аурелия ми го каза. Според нея, той бил много разстроен, когато Жан-Пол подарил конете на кавалерията, и си заминал, без да каже и дума.

— Тук вече нищо не го задържаше — изрече Диъдри. — Знаеш какво чувстваше към мен и Ерин. А колкото до войната, у него няма дори и капчица патриотизъм — само му харесва да бъде по-самостоятелен.

— А какво място заема той сега в мислите ти? Какво реши? Ще се разведеш ли с него?

В този момент тя въобще не мислеше за Шон Макфий. Андре я погали по рамото и по тялото ѝ преминаха тръпки.

— Андре, дори и моята религия да не забраняваше развода, не бих могла да причиня такава мъка на детето си.

— А какво ще стане с мен? Какво ще стане с нас? — зашепна страстно той, докато ръцете му ставаха все по-настойчиви. — Шон всъщност изостави и теб, и Ерин. Как можеш да му оставаш вярна? Никой, ако е мъж на място, няма да те зареже при такива обстоятелства.

— Всички мъже от околността трябваше да зарежат и домовете си, и семействата си. Ние в Монкьор сме доста по-добре от останалите — не искаше да мисли за съпруга си. Андре не можеше да разбере какво бе сторила тя на Шон. Нейната измама бе нещо много по-лошо от всичко, което съпругът ѝ бе причинявал. — Баща ми ще умре от смях, ако узнае, че варя и продавам уиски след всичките лекции, които съм му изнесла против пиенето.

— И какво си научила напоследък за стария негодник? Все още ли търси делви със злато под дъгата?

Диъдри беше доволна, че смени темата.

— Райли О'Ший вече е на път да се превърне в богат земевладелец. Писа ми, че Актът за хоумстеда е позволил на всеки да претендира за право на собственост върху сто и шестдесет акра, и то само срещу такса от десет долара. Условието е всеки заселник, получил парцел от властите с този закон, да обработва земята.

Младият мъж изглеждаше замислен.

— Представяш ли си какво ще стане? Ние на Юг се лишаваме от всичко, което сме притежавали. Какво ли не трябва да изтърпим само защото сме били собственици на земите. Обаче Федералното правителство подхвърля тази земя на всеки пройдоха, който може да внесе мизерните си десет долара — и побърза да добави: — Не исках да наричам баща ти пройдоха, повярвай ми. Просто положението е такава.

— Съгласна съм. Пък и баща ми наистина си е пройдоха. А сега позволи ми да ти помогна да слезем до къщата, преди да си припаднал. Оставих Пруди над голямата тенджерка с бобена чорба. Може би дори ще има и малко свински джолан към нея. Руфъс хвана горе в планината един стар глиган преди два дни.

Андре се отпусна върху рамото на Диъдри и ръката му погали къдриците по врата ѝ.

— Къщата наистина ли е пълна с храна?

„Само брашно и боб“ — помисли си тя. На следващата сутрин трябваше да стане по-рано и да продаде едно буре с уиски за малко сладки картофи — бе дочула, че бръснарят в Холи Геп се бил запасил добре. Може би щеше да намери и малко масло. Трябваше да опазят млечната си крава.

— Нима някой в Монкьор ти изглежда недохранен?

Андре само се засмя.

— Е, особено Габриел — не. Не си е губила времето, вече е бременна, нали? Дано само Чарли се завърне жив и здрав. Той е толкова млад, за да загине в тази война! — и Андре внезапно замлъкна.

— Какво има? — Диъдри се уплаши, да не би да е припаднал.

Той я прегърна.

— Мога да издържам много без храна, но без теб не мога и една минута.

Целувката му я остави без дъх и тя се олюля.

— Андре, моля те, не прави това.

— И ти ме желаеш, както те желая и аз — промълви дрезгаво и я притисна силно. — Каж ми, че не искаш това... или това... или това... — устните и ръцете му отслабваха съпротивата ѝ и я изпълваха с желание. Още миг и тя щеше да бъде погубена.

— Андре, кълна ти се, че ще си отида още тази нощ, ако не престанеш — отдръпна се от него, като се опитваше да се овладее. — Ще го направя. Не трябва да искаш от мен да изневеря на брачната си клетва.

— Тя е без значение и ти знаеш това.

— Но Шон ми има доверие и аз... — замлъкна, разбирайки, че е безсмислено да продължава.

— Ти какво? — очите му се присвиха, изпълнени с подозрение. — Искаш да бъдеш честна към него? Стига, Диъдри. Защо се преструваш пред мен? Защо се преструваше и пред Шон, когато се омъжи за него?

Сърцето ѝ бясно заби. Той бе прекалено близо до истината, прекалено близо!

— Знаеш много добре, че той никога не би се оженил за момиче, което работи в дом като този на мадам Джулия. Шон е може би доста непреклонен за някои неща, но е прав, че не постъпих честно с него и не му казах истината, когато се оженихме.

Андре погледна към гордата ѝ фигура и каза горчиво:

— Съпругът ти е пълен глупак, ако се смята за обиден, независимо какво мисли за теб — той се подхлъзна на снега и се сви от болка. — Трябва да хапна нещо и да си почина, но ти обещавам, Диъдри О'Ший Макфий, че нищо между нас не е приключило. Няма

да се върна обратно в тази проклета война, преди да си изясня отношенията с жената, която ми е по-скъпа от всичко.

Думите му я накараха да изтръпне. Но това чувство беше съвсем различно от страха, който бе изпитвала при многобройните си приключения, когато продаваше своето уиски.

Андре спа непробудно цели два дни и Диъдри се възползва от това, за да забрави личните си проблеми и да се опита да намери още храна.

Знаеше, че войниците на Севера са близо до Мърфрийсбъро, но въпреки това натовари каруцата с няколко бурета с уиски. Не забрави и камшика си, когато се отправи по пътя към Холи Геп.

Бе се замислила откъде да намери сладки картофи и масло и не забеляза тримата мъже, които изскочиха иззад едно дърво и препречиха пътя ѝ.

— Миз Диъдри, погледнете! Това са янките! — Руфъс се протегна към пръта, но тя го спря.

— Не, Руфъс, остави ме аз да се оправя с тях — знаеше, че този път камшикът няма да ѝ помогне. Трябваше да се опита да се разбере с тях. — Здравейте. Натоварила съм продукти за Холи Геп. Ще освободите ли пътя?

Водачът им направи крачка напред и се ухили.

— Не сте ли вие една малка бунтовница? Обзалагам се, че возите нещо по-примамливо от продукти.

— Точно така, приятелю. Кажете ми закъде сте се запътили и ще ви кажа най-прекия път дотам.

— Доста надалече — отвърна единият от тях и се приближи към буретата, покрити със зебло. — Какво има тук? Прилича на контрабанда, капитане. Може би трябва да я глобим за тази незаконна плячка.

Сърцето ѝ замря при мисълта, че може да изгуби стоката си, но все пак по-добре би било да загуби уискито, отколкото живота си. Дезертъорите бяха много опасни.

— Уискито ми е хубаво. Струва ми се, че приятелите ти се нуждаят от нещо, което да ги подкрепи. Опитайте по една чашка.

Младата жена се протегна, за да вземе чашките, които винаги носеше, за да могат клиентите да опитват уискито, но тримата мъже вече бяха извадили по една чаша от торбите си.

— А защо не слезете от каруцата и не се почерпите с нас? Оставете негъра да пази буретата.

Диъдри изтръпна. За миг си представи какво могат да сторят трима пияни войници на една беззащитна жена.

— Какво ще кажете да ви оставя едно буре и да си продължа по пътя? Щом си свърша работата, ще се върна и ще мога да се почерпя с вас — придърпа за всеки случай камшика към себе си. Това нямаше да ѝ помогне много срещу тримата пияни войници, въоръжени с мускети, но нямаше намерение да се остави да бъде изнасилена без съпротива.

Уискито вече им беше подействало. Капитанът я изгледа отгоре до долу и каза с пиянски глас:

— Няма начин да не минеш оттук на връщане. Ние познаваме пътищата. И ако не се...

— Мисля, че си заслужил една целувка, капитане — подхвърли един от тримата. — Всяка сделка трябва да се скрепи с целувка.

Диъдри стисна камшика, когато мъжът се приближи към нея и усети пиянския му дъх.

— Какво ще кажеш за една целувка, немирнице?

— Наскоро бях болна от тифус — мило отвърна тя. — Моето бебе умря заедно с половината от робите, но ако искаш, ще те целуна.

Мъжът рязко се отдръпна, като че ли бе настъпил змия.

— Май ще си помисля за целувката. И ти, и твоят негър изглеждате доста хилави — той махна с ръка. — Сега можеш да си вървиш. Като се връщаш, доведи със себе си и няколко момичета.

— О, да, ще доведе — отвърна Диъдри и подкара бързо конете.

Знаеше един пряк път през полето и зави обратно към Монкьор, когато се скри от погледа на войниците. Завърна се вкъщи без сладки картофи и масло, но поне и тя, и Руфъс бяха невредими.

Докато Андре беше на легло, Аурелия му носеше храната в стаята, въпреки че Диъдри се опита да я убеди, че и тя самата се нуждае от грижи.

— За мен е чест да се грижа за един от нашите герои. Ти и Пруди вършите цялата работа. Време е и аз да свърша нещо. Освен това Жан-Пол каза, че само ти умееш да масажираш краката му така, че да не го боли много.

Андре, който ядеше супа от картофи и свинско, седнал в леглото, се намръщи. Диъдри забеляза израза на лицето му и си помисли, че би било по-добре, ако снаха му не говореше толкова много за все по-нарастващата зависимост на съпруга си от Диъдри.

— Но той се радва най-много на твоето присъствие, Релия — тя се обърна към Андре. — Точно така е. Твоята снаха никога не пада духом, независимо от лошите новини от бойните полета, независимо от трудностите и лишенията в Монкьор.

— Да, Аурелия е наистина забележителна жена. Всички жени от Юга притежават невероятна сила и смелост. Например Джулия стана не по-малко популярна от капитан Морган по време на евакуацията на Нашвил. Тя организира група жени в помощ на ранените войници на Конфедерацията, дори участва в разправата с мародерите — той поклати глава. — Знаеш ли, че федералните войски очакваха да бъдат посрещнати в Нашвил едва ли не с цветя и овации? Е, получиха си ги, макар че не така, както очакваха. И то от жените, от тези жени, които бяха без мъжка закрила. Мисля, че янките никога вече няма да си помислят за тържествено посрещане в някой от нашите градове.

— О, така се радвам да чуя, че Джулия е добре. Надявах се, че ще дойде да ни види, но тя сигурно никога не би напуснала Нашвил, дори и ако генерал Грант я заплаши.

Диъдри и Андре се усмихнаха.

Той остави празната чиния и погледна към двете жени, чието присъствие и грижи бяха за него като райско блаженство след всичките ужаси, които бе преживял. Кошмарите от клането при форт Донелсън още го караха да потръпва и да крещи насън. Аурелия оставаше до леглото му, за да го успокоява.

— Вие и двете сте забележителни жени. Но не мога да лежа, когато знам на какво са подложени моите другари. Дрехите ми са съвсем окъсани, Аурелия. Можеш ли да намериш някои по-здрави панталони и ризи от гардероба на Жан-Пол? Също и един чифт ботуши.

Тя излезе, за да изпълни молбата му, и Диъдри остана насаме с него. Разбра, че той нарочно бе отпратил снаха си.

— Ти не трябва да заминаваш, преди да си се възстановил напълно. Може би войната скоро ще свърши.

— Югът се нуждае от всеки мъж, който може да се сражава — рязко отвърна младият мъж. — Диъдри, не искам да говорим за войната. Искам да запазя спомена си за теб, който ще ме крепи винаги. Може би вече няма да се видим...

— Не говори така! — извика тя. — Андре, ти трябва да се върнеш при нас! — усети, че бе издала чувствата си, и добави тихо: — Твоето семейство и Монкьор се нуждаят от теб. Югът ще се нуждае от мъже като теб, когато тази война свърши.

— А ти, Диъдри? — попита нежно той и се усмихна, зарадван от изблика на чувствата ѝ. — А ти имаш ли нужда от мен? — тя не можа да каже нищо, затова той продължи вместо нея: — Мисля, че се нуждаеш. Мисля, че ти се нуждаеш най-много от мен, повече от всеки друг.

Трябваше да излезе, преди да е казал още нещо.

— Не трябва да ми говориш по този начин, Андре. Трябва да си вървя.

— Диъдри! — гласът му, изпълнен с настойчива молба, я спря на вратата. — Можеш да излезеш от стаята сега, но аз няма да си тръгна от Монкьор, преди да те накарам да разбереш, че ние сме един за друг. Трябва да се примириш с това.

Диъдри избяга малодушно от стаята.

Макар че продължаваше да се държи резервирано към Диъдри, Габриел се привърза много към малката Ерин. Тя се появи в Монкьор преди вечеря и помоли да вземе момиченцето в Барксдейл за една нощ.

— Има още два месеца, докато се роди моето бебе. Чувствам се толкова самотна сред многобройните слуги. Всички говорят само за тази проклета война.

Диъдри си помисли, че Габриел можеше да се заеме с нещо, ако не бе толкова егоистична, но си замълча. Всъщност се радваше на вниманието на Ерин. Напоследък младата жена бе твърде заета, за да може да отделя достатъчно внимание на дъщеря си.

— Само не ѝ давай много от онези сладкиши — чудеше се как Габриел успява да се снабди с лакомствата при тази всеобща оскъдица, но не задаваше въпроси. — Сложи я да легне рано и не я извеждай навън.

Наоколо все още се скитаха мародерстващи банди от войската на Севера, дезертирали от частите си, и Диъдри не искаше да рискува. Нейните пътувания ставаха все по-опасни. Тя се движеше само по страничните пътища, за да се добере до магазина на Доналд Бул, откъдето се снабдяваше с продукти.

Габриел тръсна черните си къдрици.

— Двете с Ерин се разбираме чудесно, като истински роднини. Всъщност тя не прилича нито на теб, нито на Шон — изглежда червените кичури на Диъдри, след това отново отметна косите си и разроши черната коса на момиченцето. — Ако искаш да знаеш, тя прилича много повече на мен, като че ли е моя дъщеря.

Диъдри се почувства раздвоена между тревогата и желанието да се засмее. Ерин приличаше на Андре, като негова родна дъщеря, но той не го бе забелязал.

— Приемам го за комплимент, Габриел. Добре, вървете и се забавлявайте.

Тя хвана тънката ръчичка на детето и двете излязоха. На вратата тя се обърна и каза:

— Между другото, ако искаш, можеш да ме наричаш Габи.

Диъдри се засмя звънко.

— Е, Габриел, никога не съм мислила, че ще чуя това от теб. Добре, Габи, всичко е наред. Тогава и ти ме наричай Дийди.

Ерин погледна и двете и произнесе:

— Мама Дийди и леля Габи.

Диъдри се спусна и целуна детето.

— А ти скъпа, нямаш нужда от галено име. Ти винаги ще бъдеш Ерин, сега и завинаги.

„Сега и завинаги“. Думите отекнаха в главата ѝ. Изведнъж пред нея се появи образът на едно момиченце на същата възраст като Ерин, но с прави, руси коси, дълги до раменете. Диъдри прегърна дъщеря си и я целуна отново. Сякаш целуна самотното и тъжно дете от видението си.

Дълго след като Габриел и Ерин излязоха, тя мислеше за странната случка. Младата жена взе дневника си, който бе започнала да води в началото на войната, и написа:

„Четвърти януари, 1863. Днес беше много объркан ден. Не бяхме уверени, че нашите войски са победили при Мърфрийсбъро и ужасът ни нарастваше с всеки изминат час. Но Андре е жив и здрав. Надявам се, че и Жан-Пол скоро ще се оправи. Видях странен образ — малко, тъжно момиче, като ангел. И някак си усетих, че е част от мен. Може би видението ми беше изпратено от Бога, за да ни вдъхне вяра, че ще дочакаме края на войната и възстановяването на Юга.“

След това скри дневника. Шон веднъж я бе заварил над него и се бе опитал на шега да ѝ го отнеме и да прочете какво е написала. Разбира се, това беше, преди да се разделят. Диъдри бе обхваната от мъка, когато си спомни как се бе променил съпругът ѝ, щом узна, че е бил лъган от нея.

— Горкият Шон.

Всъщност тя не се страхуваше, че ще види дневника. Въпреки опитите на съпруга ѝ да го прикрие, знаеше, че той не може да чете и да пише.

Диъдри прекара както обикновено един час с Жан-Пол преди вечеря не само заради масажа, а и за да му съобщи новините. Тя му разказа за успеха на красивата шпионка Паулина Кашман, преувеличавайки малко, за да го разсмее и накрая му изпя една нова песен „Старият черен Джо“, като си акомпанираше на банджо.

Жан-Пол я попита дали Андре е все още в Монкьор. Диъдри стисна ръката му. Знаеше колко страда той от това, че лежи безпомощен.

— Не съм го виждала от обяд, но съм сигурна, че няма да замине, без да се сбогува с теб.

— Той е добър човек и добър брат. Шон също е добър човек. Съжалявам, че се обиди, когато дадох конете на кавалерията на

Конфедерацията. Може би ако се биеше за Ирландия, щеше да ме разбере по-добре.

— Не се безпокой за Шон, Жан-Пол. Той може би не вярва много в каузата на Юга, но ще се бие храбро.

Тя оправи завивките му и се отправи към кухнята за топлото козе мляко, което двете с Пруди бяха решили, че Аурелия трябва да пие преди лягане. Аурелия вече се унасяше и като благодари сънливо за млякото, заспа.

— Искам да се увериш, че Андре няма да тръгне, без да се сбогува с мен. Трябва да вземе и храна.

Диъдри я зави, като се надяваше, че няма да се наложи тя да се грижи за заминаването на младия мъж от Монкьор. Не го беше виждала от обяд и се страхуваше от момента, в който трябваще отново да остане насаме с него.

— Не се тревожи, Релия. Всичко ще бъде наред. А сега заспивай и си почини добре.

Искаше ѝ се и на нея някой да ѝ пожелае спокойна нощ и да не се тревожи за нищо. Тя се тревожеше за всичко през тези дни. Но когато се прибра в къщичката си и облече старата си нощница, реши да се опита да не мисли за нищо.

Завърза разпуснатите си коси с една розова панделка на Ерин. Тази вечер не се чуваше тътенът на оръдията. Помоли се битката при Мърфрийсбъро да е свършила и никой от хората, които познаваше, да не е убит.

Габриел нямаше новини от Чарлз, откакто бе заминал. Диъдри коленичи до леглото и се помоли за него и за Шон, и за всички онези млади мъже, които бяха заминали да се бият.

Пруди ѝ бе дала чаша козе мляко и ѝ бе казала, че и тя се нуждае от него, както и Аурелия. Младата жена го постави на плочата на камината, за да се стопли. В главата ѝ непрекъснато се въртяха мисли за Андре и сигурно нямаше да може да заспи.

На вратата се почука и това прекъсна мислите ѝ. Тя отвори и видя мъжа, за когото непрекъснато бе мечтала.

— Диъдри, ако ми кажеш да си отида, ще го направя. Кълна ти се, ще чакам цяла нощ, докато ме повикаш — той погледна към прекрасните ѝ коси и очите му се спряха на розовата панделка. — Боже мой, ти приличаш на ангел и ме гледаш, като че ли съм самия

дявол. Е, добре, така да бъде — пристъпи напред и я сграбчи в прегръдките си. И цялата армия на Севера не би могла да го спре.

Андре стана безшумно от леглото, за да не събуди спящата жена. Тя се бе обърнала настрани, сложила ръце под лицето си. Приличаше на заспало дете. Косите ѝ се бяха разпилели по възглавницата, а розовата панделка бе паднала. Не се чувстваше виновен, загдето я бе накарал да отговори на страстта му, макар че искаше да я убеди да бъде винаги и изцяло негова и да не съжалява за изминалата нощ.

— О, скъпа моя — прошепна той и погали нежно лицето ѝ. Искаше да запомни всяка частица от нея. Този спомен щеше да му помогне да оцелее в кошмара на войната. — Ти си изключително смела жена. И не само заради това, което си направила за семейството ми, а и заради това, което ми даде тази нощ. Никога няма да го забравя, дори и да ми е съдено да умра за делото.

Всяка секунда от тази великолепна нощ се бе запечатала завинаги в паметта му — от мига, в който я бе взел в прегръдките си, до този момент, когато я гледаше така спокойно заспала в леглото.

Страстните му целувки бяха сломили съпротивата ѝ. Андре отново си спомни за изминалата нощ, изпълнена с екстаз.

— Чувствам се толкова грешна — бе прошепнала Диъдри, когато я бе взел в прегръдките си и устните му се спуснаха по шията ѝ. Той толкова дълго и страстно бе жадувал отново да целува трапчинката на рамото ѝ, от която в една отдавна отминала нощ бе искал да пие шампанско.

— Как може нещо, което е толкова прекрасно, да бъде грешно? — бе промълвил мъжът, докато сваляше и последната ѝ дреха. Ръцете му бяха обвили гърдите ѝ и се опиваше от сладкия вкус на зърната ѝ и нежното ѝ тяло.

Майчинството я бе направило още по-привлекателна. Андре я бе накарал да стене от изгарящо желание.

— Кажу ми, че ме искаш Диъдри — бе прошепнал той. Устните ѝ бяха набъбнали от целувките му, както и зърната на гърдите ѝ, притиснати до неговите. — Кажу ми, че ме желаеш толкова силно, колкото и аз те желая.

Бе прошепнала, че го желае, и с дрезгав вик на радостен победител Андре бе проникнал в нея. Тя отново бе негова.

Като че ли тази любовна нощ никога нямаше да свърши. Андре беше ненаситен за тялото ѝ и когато любимата му понечи да облече нощницата си, той я грабна и я хвърли в огъня. Тя бе протестирала полунашега, полусериозно:

— Сега не се намират толкова лесно платове. А аз имам само още една нощница, но тя не е толкова здрава, колкото тази, която току-що изгори.

Младият мъж я прегърна.

— Ще ти купя дузина копринени нощници, когато тази война свърши. Обещавам ти.

Диъдри погледна към камината.

— Жан-Пол смята, че след войната парите на Юга ще се обезценят и ние няма да можем да си позволим да купуваме нищо.

— Е, щом го е казал Жан-Пол, сигурно е така — отвърна с нотка на сарказъм в гласа, на който тя не обърна внимание. Младата жена не знаеше, но Андре бе забелязал, че брат му бе започнал да се отнася по друг начин към нея. Той обичаше брат си, но между тях имаше нерешени проблеми относно Монкьор.

— Твоят брат е толкова умен и е толкова мил — заяви тя чистосърдечно. — Толкова страда от безпомощността си и за това, че не може да направи всички онези неща, които би искал.

— Не искам да те напускам, скъпа. Когато се върна, не искам да принадлежиш на друг. Ти си моя и не ме е грижа дали си омъжена за Шон. Ти ми принадлежиш.

Не бе възразила и той отново я бе отнесъл в леглото и се любиха още по-нежно и страстно. Когато вече заспиваше, изтощена от любовта и милувките му, го бе накарала да обещае, че няма да тръгне, без да се сбогува с Аурелия.

Андре мислеше за всичко това, докато стоеше и наблюдаваше спящата жена.

— Ще кажа сбогом на Аурелия, скъпа моя, но само ти си в сърцето ми — наведе се и я целуна нежно по устните. — Аз ще се върна и ние ще започнем нов живот.

Излезе от къщата и не забеляза мъжа, който стоеше зад близкото дърво. Чу кукуригането на единствения мършав петел, който бе останал в Монкьор, и се засмя:

— Е, добре, Барнаби. Трябва да кукуригаш всяка сутрин. Югът все още е жив и това трябва да се знае от всички.

Той отиде да се сбогува с Аурелия, като се надяваше тя да не е разбрала, че тази нощ не бе спал в леглото си.

Диъдри извика и се изправи в леглото, когато видя тъмната сянка, надвиснала над нея. Спеше дълбоко, когато бе събудена от някакъв мъж, който стоеше до леглото.

— Само се погледни — каза Шон с глас, изпълнен с отвращение. — Лежиш тук, след като мъжът, с когото си била, си е тръгнал. Ти си една мръсница, такава беше още когато те срещнах в Нашвил — отдръпна завивката. — Детето не е тук. Да не би да си го дала на някого, за да можеш да превърнеш това място в публичен дом?

Диъдри бързо облече пенъоара си, който беше метнала на един стол до леглото, и погледна съпруга си. Нямахме смисъл да се опитва да се защити и не го направи. Но бързо забрави за себе си и за положението, в което я бе заварил Шон, когато го разгледа отблизо. Той бе измършавял, с измъчено лице и сините му, хлътнали от глада очи бяха изпълнени с болка. Но това не беше най-лошото.

Единият му крак бе отрязан и той се опираше на един прът. Изглежда, бе извървял много километри.

— О, Шон! Кракът ти! Кога се случи? Позволи ми да ти помогна — приближи се към него, изпълнена със състрадание, но той я отблъсна.

— Живея без този крак, откакто го простреля един янки. Живях без жена си много по-дълго време и мога да ти кажа, че тогава страдах повече, отколкото сега.

— Ще ти донеса нещо за ядене. О, Шон, моля те, не ме гледай така! Аз ти бях добра съпруга, кълна ти се, но мислех, че повече никога няма да се върнеш. Страхувах се, че си...

— Мъртъв? — Шон тронаво се приближи към камината и седна на дървения стол. — На няколко пъти бях на косъм от смъртта. Нашите командири искаха да се прославят, без да ги е грижа за войниците — облегна се назад. — Спомена нещо за храна.

Донесе му супа.

Шон я изяде и заспа с празната чиния в ръка. Диъдри се опита да я вземе и той отвори очи. Съпругът ѝ бълнуваше и очите му бяха изпълнени с ужас, какъвто тя не бе виждала дотогава.

— Конят ми! И той е сакал като мен. Трябва да го застрелям, за да не се мъчи. О, Боже! Някой стреля в мен! По дяволите, по-добре ме застреляй! Не виждаш ли, аз повече не съм мъж, аз съм половин човек!

Почувства как сълзите се стичат по бузите ѝ и с върховни усилия успя да го заведе до леглото. Зави го, изпълнена с чувство на безкрайна вина.

— Толкова съжалявам, Шон — прошепна младата жена и докосна нежно лицето му. Искаше ѝ се да може да го обича така, както той заслужаваше. — Толкова съжалявам.

Тя го зави с юргана и заплака. Една от най-жестоките последици от войната бяха тези осакатени мъже. Шон Макфий повече никога нямаше да вярва в делото, никога повече нямаше да се нарича с гордост южняк.

Откакто бе останал с един крак, животът на хубавия млад ирландец се бе превърнал в трагедия. Всичките му младежки мечти и стремежи бяха погубени.

Диъдри не му бе показала съжалението си, тъй като знаеше, че Шон не би искал това. Сложи още дърва в камината, за да му бъде топло и уютно, и седна на люлеещия се стол.

Замисли се за шестте бурета с уиски, които трябваше да запази за зимата, за да може да купи най-необходимите продукти. Щеше да се опита да набави нещо по-специално за своя съпруг, комуто бе изневерила.

Шон спеше неспокойно и от време на време се чуваха откъслечни бълнувания. Смущавана от тях и от собствените си мисли, тя не можа да мигне.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Нова година 1989

Събудих се в леглото си, без да знам как съм се озовала в него. Сънят, в който Шон яздеше новата черна кобила, която Диъдри му бе купила, бе прекъснат от почукване по вратата. Отново бях в моя собствен свят в Монкьор.

Влезе Азалия, която ми носеше кафе, плодов сок и един от нейните специалитети — домашен кейк с кафе. За нея закуската в леглото беше проява на човешкия мързел. Това, че ми носеше да закуся в леглото, показваше колко бе разтревожена за мен.

— Честита Коледа — весело изтананиках аз.

Изглежда ме, като че ли бях полудяла.

— К'во става с теб, момиче? Днес е тридесет и първи декември. И ако ме питаш к'во си правила от Коледа, ще ти кажа, че пак си блуждаела по онази планина.

Аз я погледнах учудено.

— Дете, трябва да се погрижиш за себе си. Мистър Деверо забеляза колко си различна през тези дни, откакто сестра ти умря. Той се скара с майка ти заради онзи доктор, при когото ходиш и който явно не ти понася добре.

Аз не се разтревожих. Баща ми беше от хората, които очакваха да получат пълната равностойност на всеки долар, който дават. Сеансите ми с доктор Велкоф не се вписваха в неговия практицизъм.

— Ще помоля сестрата на доктор Велкоф да изпрати на татко пълен отчет от всичките ми разговори. Някой да ме е търсил?

— Имаш предвид от тази планета или от онази, на която си половината от времето? — тя изсумтя презрително. — Доста твои почитатели, но аз им казах, че си почиваш. През цялото време беше като замаяна.

Тя остави съобщенията до таблата със закуската. Не видях нищо, което да ме заинтересува, освен бележката да се обадя на Харисън. Спомних си последния път, когато бяхме заедно, и се усмихнах.

— Кога се обади Харисън? Той все още не ми е дал коледния подарък.

— Каза, че заминава за Джорджия за Коледа и ще бъде там до Нова година, но ще се върне за новогодишната нощ. Щяло да има празненство у тях и би искал да отидеш. Отвърнах му, че не ми харесва да излизаш и да ходиш по места, където се пие, но той ми обеща, че няма да ти дава да пиеш.

Усмихнах се още. Знаех какви планове имаше за мен Харисън.

— Каза ли защо заминава за Джорджия? — никога не бях чувала Харисън да споменава, че има близки там.

— Не, а и аз не съм питала. Не е моя работа.

Допих кафето си и се замислих за отминалия свят. Дали Андре щеше да се завърне и дали щеше да накара Диъдри да напусне Шон? Щеше ли да разбере, че Ерин е негова дъщеря и щеше ли да накара Диъдри да признае, че го обича? Съжалявах Шон, но исках жената да се спаси от този непоносим брак.

Тази сутрин, докато яздех, бях доста замислена. Питам се по какъв начин Диъдри е успяла да купи кон за съпруга си. Гемблър се препъна на един камък край малкото гробище и аз се спрях.

— По-спокойно, приятелю. Не бих искала да си счупиш крака като коня на Шон.

Слязох от Гемблър и се отправих към гробището, в което се виждаха новите надгробни камъни — на сестра ми и на Ройс. Помислих си, че трябваше да донеса малко цветя. Някой ме беше изпреварил. Върху камъка на Селест имаше голям букет от жълти рози, нейните любими цветя.

— Сигурно татко ги е донесъл — казах си аз, но не бях много сигурна в това. Баща ми не обичаше да купува цветя и никога досега не бе подарил на никого дори едно цвете.

Постоях замислено няколко минути. Не можех да се сетя за никого, който би дошъл на гроба на сестра ми и би донесъл любимите ѝ цветя.

Това беше доста тъжна мисъл за такъв прекрасен ден. Потърсих гроба на Диъдри и прочетох надписа върху него от стих на Колридж:

„Спи, ти нежно цвете.“

— Наистина ли лежиш тук? — прошепнах аз. — По някакъв начин ти не си мъртва и аз се чувствам напълно объркана. Защо имам усещането, че съм част от твоя живот?

Отговори ми единствено вятърът, който шумеше в клоните на върбата. Аз се върнах при Гемблър. Гробищата, а особено семейните, пазят тайните си от живите, което може би е по-добре за нас.

Когато се върнах вкъщи, Азалия ми каза, че Харисън ме е търсил по телефона.

— Той иска да му се обадиш веднага, и че няма да приеме извинения да не ходиш тази вечер у тях.

Налях си чаша бульон, който тя държеше цял ден на печката, за да бъде топъл, и се настаних на масата.

— Азалия, какво мислиш за Харисън? — вярвах на женската й интуиция. Спомних си как се опитваше да ме предпази от Ройс. Казваше ми, че е от онези мъже, които „могат да наранят“. — Ти винаги си критикувала момчетата, с които някога съм излизала, но не съм те чула да казваш нищо за Харисън — нито добро, нито лошо.

— Още нямам мнение за това конте. Има смешна коса. Не съм виждала много мъже с дълги опашки.

Аз се засмях.

— О, хайде, стига. Не те питам за външния му вид. А освен това аз харесвам косата на Харисън. Каж ми какво наистина мислиш за него?

Азалия седна срещу мен, извади цигарите си и ми подаде машинално една.

— Мисля — започна бавно тя, като издуха дима, — че той ти подхожда най-много от всички, с които си излизала. Начинът, по който те гледа, когато ти не го гледаш... — поклати глава. — Това момче ще те изяде цялата и е готов да те сграбчи веднага.

— Азалия! — изчервих се аз.

— Не се прави на невинна. Знам, че не си девствена, Фейбъл Деверо! Знам какво правиш през всяка минута от живота си и за разлика от баща си, мен не можеш да измамиш.

Аз бързо доизядох супата си и реших да сменя темата — когато Азалия се захванеше да говори за нещо, нямаше да ме остави на мира.

— Какво ще кажеш, ако облека костюма, който мама си купи миналата седмица, но не го е обличала, тъй като татко каза, че е „твърде къс“?

— Мисля, че се опитваш да се измъкнеш от неудобния разговор. Това ти е навик, но не обръщай внимание на „тази стара негърка“ — Азалия ми се ухили. — Облечи новия костюм на майка си, но внимавай — да не стане нужда да ме викаш на помощ.

Аз я прегърнах силно. Тя бе единственият човек, който ми помагаше да не се побъркам окончателно.

— Не се притеснявай, че всички гости тази вечер, са известни личности — ми каза Харисън, когато се изкачих по стълбите на къщата му. — Ей, я да те видя — той се втренчи в новия костюм на майка ми по начин, който ме накара да си помисля, че не съм закопчала някой цип.

— Е, стига, момче! — засмях се весело аз. — Как беше в Джорджия?

Харисън леко се намръщи. Реших, че може би трябва да разбере нещо повече за миналото му, преди да му позволя да стане важна част от моя живот. По-късно, разбира се.

Влязохме в просторния салон, всички ни заобиколиха и започнаха да разпитват над какво работя сега и кой ще е следващият ми хит.

— Коя е следващата ти песен, Фейбъл? — получих целувка от Анди Дикенс, който взе едно банджо и започна да подрънква. — Хайде да пеем заедно и да накараме Доли и Кени да позеленеят от завист.

— Мисля, че е добра идея. Но ми се струва, че повече ще приличаме на Лорета и Конуей. Ей, кой ще ми подаде чаша шампанско?

Забавлявах се чудесно и не усетих кога стана полунощ. Вдигнахме наздравици и изядохме свинското с грах, което домакинът беше приготвил. Чувствах се добре в моя свят. Помислих си, че за Диъдри той би бил твърде непонятен. Стана ми тъжно от тази мисъл. Означаваше ли това, че моят свят се бе отдалечил доста от онзи Юг и от ценностите на Америка?

— Ей, много си сериозна. Една красива жена не трябва да бъде сериозна на Нова година — усмихнах се на пияния мъж, който дишаше тежко в ухото ми. Надявах се да не е някой от административния съвет

на компанията ми за плочи. Ако не беше, щях да се отърва веднага от него. Не мога да понасям мъже, които се залепват на Нова година за жени, които не познават, само защото са ги целунали в полунощ.

— Вие певец ли сте? — попитах мило аз.

— Не. Опитай отново.

— Работите в компанията за плочи?

— Тъ, не. Но познавам Франсис Престън.

„Ха, мога да се обзаложа, че го познаваш.“

— Това не се брой. Всички в Мюзик Сити познават Франсис. Добре, предавам се. Какво правите в Нашвил?

Мистър Лош дъх се оригна.

— Дойдох от Охайо за големия фестивал. Не съм дори и предполагал, че ще се озова на тази сбирка, но видях светлините и колите. Бях на Роудуей и реших да разбере какво, по дяволите, става тук.

— О, вие не сте от гостите? Няма да кажа на никого, че не сте поканен. Виждате ли онзи мъж до бара, който прилича на Хълк Хоган, но е с двадесет години по-млад? — аз посочих към Съни Робисън, който свири на пиано, вдига тежести и е един от най-възпитаните мъже, които познавах. — Той е бодигард в Пърпъл Поудъл и с удоволствие ще ви изхвърли оттук.

Нахалникът се сепна и стана бял като полото си. Истинските почитатели на кълтри музиката никога не носеха пуловери. Обичах всичките си почитатели, които харесваха песните ми и наистина се наслаждаваха на музиката ми. Хората, които идваха в Нашвил за любимия си кълтри фестивал, бяха чудесни, считах ги за солта на земята, но този не беше от тях.

След като му посочих „бодигарда“, той се измъкна.

— Защо ли тези хора не си тръгват най-после? Искам да ти дам коледния подарък — чух гласа на Харисън. Той изглеждаше много секси с бялата си копринена риза и джинсите. — Защо не се приберат у дома? Толкова много искам да остана с теб! Ти си много привлекателна в този костюм. През цялата вечер си представях какво има под него.

— Е, нали си небрежен като домакин, само оглеждаш влюбено гостенките си, щом се очаква от теб да раздаваш наляво и надясно прочутото южняшко гостоприемство — аз тайно се радвах, че Харисън не ме изпускаше от погледа си през цялата вечер. Наоколо беше пълно

с жени, готови да го уловят в мрежите си. Беше успял досега да се измъкне от домогванията на безброй звезди и кандидатки за звезди — или поне така твърдяха слуховете.

— Оглеждам влюбено само една от гостенките си. Виж, намерил съм ти едно уютно място пред камината, докато отпратя тази тълпа. Шофьорите им вече ги чакат.

Той се справи много бързо със задачата. Не бях изпила чашата си с шампанско, когато докладва, че е изпратил и последния гост.

— А сега да се върнем на целувката. Не можех да се приближа до теб, откакто часовникът удари дванадесет.

Това съвсем не ми беше неприятно. Харисън наистина умееше да се люби с една жена. Преди всичко знаеше, че жените много обичат да бъдат целувани. Повечето от мъжете не обичат да си губят времето с целувки, след като вече са били в леглото с една жена. Но той не беше такъв. Неговите целувки бяха дълги и бавни и ме докарваха до полуда. И с още едно нещо се отличаваше от всички останали мъже — не преминаваше веднага към еротичната част. Караше ме да се чувствам красива и желана до онази трапчинка на рамото.

Ние вече бяхме на дивана, когато на вратата се позвъни.

Харисън се изправи и изруга.

— По дяволите, този звънец! Ако някое пияно копеле не е могло да се прибере у дома, ще го отпратя в някой мотел.

Той отиде и отвори вратата. На прага стоеше Ланей Форд.

— Съжалявам, Харисън, че те безпокоя толкова късно. Искам само да знаеш, че изчаках търпеливо, докато и последният ти гост си тръгна. Доста от тях бяха пийнали и дано да няма никакви инциденти.

Отвърна му леко раздразнено, но все пак любезно:

— Е, оценявам жеста ти, Ланей, но е доста късно и съм сигурен, че жена ти и децата ти биха искали да си при тях...

Ланей насочи поглед към мен.

— Добър вечер, мис Фейбъл. Всъщност нямаше да позвъня, ако не бях видял колата ви отпред. Трябва да ви кажа нещо доста важно.

Харисън се разтревожи.

— Ланей, да не би да се е случило нещо с близките й? — когато шерифът поклати отрицателно глава, Харисън предложи: — Е, както и да е, мисля, че искате да останете насаме. Аз ще отида да направя кафе.

— Благодаря, Харисън. Едно кафе ще ми се отрази добре — шерифът изчака, докато той излезе, и седна на дивана до камината. Погледна ме разтревожено, като неспокойно въртеше шапката си в ръце. — Не ми е ясно какво точно става, мис Фейбъл, но има нещо и вие по някакъв начин сте замесена.

Аз се наведох напред.

— Свързано ли е това с онзи мъж, който ме следеше или с проникването в къщата на сестра ми?

Ланей кимна.

— ФБР се занимава сега с това. Срецнах един познат от Маями, когато бях на риболов надолу към Кей Уест. Той не беше много склонен да ми разказва каквото и да е, тъй като цялата работа е доста секретна, но ние и преди сме си помагали.

— ФБР? Но защо, Ланей? Те ли ме следят? И ако е така, защо? С какво бих могла да привлека интереса им?

— Не знам подробности, но моят човек ми каза, че навярно чрез теб могат да достигнат до някаква много важна следа. Но не само Бюрото е замесено. Изглежда, има още някой, освен момчетата от ФБР, който се интересува от тази работа.

— Но вие не отговорихте на въпроса ми. Наистина ли ме следят от ФБР?

Ланей ме изгледа остро и след това бързо отклони погледа си.

— Не трябва да ви казвам нищо по този въпрос, мис Фейбъл. Мога да изгубя работата си.

— Няма да изгубите работата си заради мен, Ланей. По дяволите, аз трябва да знам! ФБР ли ме следи? Те ли са били в къщата през онази нощ?

— Да. Те са ви следили непрекъснато, мис Фейбъл — отвърна шерифът и нервно погледна към вратата на кухнята. — Но най-интересното в цялата история е, че ви следи и още някой. Било написано в тайното досие на ФБР, което моят човек е успял да види. Непрекъснато ви следи още някой от нощта, в която избухна яхтата на сестра ви и зет ви.

Аз бях поразена. Какво общо можех да имам с непочтените дела на Ройс, с които той очевидно се е занимавал много преди да се появи в Тенеси?

— Кой? Кой, освен ФБР ме следи? И защо, за Бога?

— Мис Фейбъл, кълна ви се, че ако кажете на някого това, което току-що научихте от мен, ще бъда разпънат на кръст.

Аз се прекръстих тържествено.

— Заклевам се да умра, ако кажа на някого. Продължавайте.

— Изглежда, че вашият зет си е водил бележки, докато е работил към Бюрото за разследвания в Луизиана. Тези бележки могат да бъдат използвани като доказателство срещу онези някои високопоставени личности. Но когато вашият зет изчезва, преди да се появи тук, изчезнали и бележките. Момчетата и от двата лагера си ги искат обратно.

— Затова ли са ги убили? Защото не са могли да ги открият? — това ми изглеждаше съвсем безсмислено. Защо е трябвало да ги убиват, преди да приберат записките?

— Моят човек е на мнение, че Маккол е работил и за двете страни. Той има толкова солидна банкова сметка на Каймановите острови, че направо не е за вярване. Аз мисля, че е прибрал купища пари и от двете страни, преди да избяга във Флорида.

— Но защо са го убили? Нали не са намерили тези записки? Какво биха спечелили и едните, и другите, като взривят яхтата с Ройс, сестра ми и навярно и това, което е било най-ценно за тях?

— Мис Фейбъл, не знам как ще го приемете, нали все пак е била ваша сестра, но момчетата от Флорида имат някаква много налудничава теория.

Запитах се дали и това не е някакъв сън. Селест никога не е била замесена в никакви престъпления.

— Налудничава или не, искам да я чуя.

Той ми разказа какво е споделил с него приятелят му. Аз го слушах вцепенена, като се опитвах да разбера какво ми говори. Когато той свърши, не можах да кажа нищо, защото всичко в главата ми беше объркано.

— Ланей офейка много бързо след кафето. Поговорихте ли си?

— Да, разговорът беше интересен. Харисън, ако и другата Новата година е като изминалата, сигурно ще се откажа да я празнувам.

Той се намръщи.

— Не бих искал да мисля, че следващата Нова година няма да сме заедно. Хей, прекъснаха ни по средата на нещо много важно — той ме целуна леко и сложи още дърва в камината. — Но нощта е пред нас. Искам да ти дам подаръка.

Не повярвах на очите си, когато отворих големия пакет.

— Харисън — прошепнах аз, докато погалих с ръка каменната стомна, която имаше дата 1862 година и името на Диъдри. — Къде, по дяволите, си я намерил? Мислех, че отдавна вече са изчезнали. Не мога да повярвам, че това е оригинална стомна и при това пълна с уиски.

— Чух от един антиквар, че може да се открие в Джорджия. Както знаеш, бях там. Срецнах се с един приятел, който отглежда щрауси. Той ми даде и втория ти подарък — подаде ми друга кутия. Аз я отворих и видях прекрасни ботуши от щраусова кожа.

— Те са великолепни! — аз го прегърнах буйно и му казах да седне и да ме почака. Отидох да взема моя подарък за него.

Харисън хареса много комплекта от сребърни чаши за джулеп. Върху тях бяха гравирани заглавията на всички хитове, които той бе продуцирал. Някои от тях бяха мои и това го развълнува особено.

— Фейбъл, в сравнение с твоя, моите подаръци изглеждат мизерни. Чашите са чудесни.

— Както и това — аз отново докоснах стомната на Диъдри. — Просто не мога да повярвам, че си я открил. Колкото до ботушите... — аз потърках меката им кожа, — това са най-красивите ботуши, които някога съм имала. Благодаря ти.

Устните ни се сляха.

Харисън слушаше любимите си песни. Една от тях беше „Джентълменът“ на Джим Рийвс. Ние се притиснахме и бавно затанцувахме. Беше ми приятно да чувствам силните му мускули под ризата и да си играе с косата ми. Помислих си за Диъдри и ми се прииска да бяха тази вечер тук с Андре и да танцуват, както танцувахме с Харисън.

— Ти си някъде на хиляди километри — прошепна той. — Искам тази вечер да си тук, с мен, Диъдри.

Аз подскочих, стресната от думите му.

— Харисън, как ме нарече току-що?

Не ми повярва, дори когато му се заклех, че ме е нарекъл с името на моята прапрабаба.

— Това е лудост. Аз не живея с твоите фантазии. Не познавам онази жена, а ми се струва, че вероятно не познавам и теб.

Тази нощ, докато лежах в прегръдките му, аз имах силното усещане, че Диъдри скоро ще се появи.

И не се излъгах. Изведнъж почувствах, че отново се връщам назад, в нейния свят.

Диъдри се събуди в прегръдките на Андре. Мислеше за войната. Битката при Франклин през ноември бе завършила с пълен разгром за войските на генерал Худ, а битката за Нашвил едва сега започваше. Щеше ли да завърши с ново поражение за Юга или щеше да донесе надежда за страната?

Двамата с Андре се бяха изкачили на планината, за да намерят утеха в прегръдките си и да се откъснат от тътена на оръдията.

— О, Андре, нашата страна никога няма да бъде същата! Атланта е опожарена, а походът на генерал Шърман към морето опустоши всичко по пътя си. Всичко се руши! О, моля се, дано Джулия да успее да се спаси.

— Джулия е от хората, които винаги оцеляват — уверено отвърна той и я притисна към себе си.

Те бяха все още прегърнати, когато се появи Шон. Андре бързо я пусна.

Съпругът ѝ ги изгледа гневно.

— О, Боже! Само се погледни! В мига, в който те оставя, ти отново си с него. Той се върна с нищожна рана, а ти и Аурелия не спирате да се въртите около него. Погледни ме! Погледни това! — Шон посочи отрязания си крак. — Върнах се тук, за да ти докажа, че все още съм мъж и че все още мога да правя това, което мъжете правят...

— Шон, моля те, не си прави прибързани заключения. Нима не разбираш, нима не си чул? Те ще разрушат Нашвил! Погледни небето! — Диъдри посочи към небето, по което се сливаха заревото на залеза и отблясъкът от пожарите. — Шон, не се обръщай срещу нас. Ти си

южняк, както всички останали — ти се би и заплати с най-скъпото си. И ти би трябвало да оплакваш заедно с нас края на Юга!

Изглежда ги горчиво.

— Ще ми платиш за това, Деверо. Кълна се във всичко ирландско, което все още е останало у мен, и в кръвта, която все още тече в жилите ми, ще ми платиш! — изрече Шон и ги изгледа с омраза, преди да се отдалечи.

Диъдри извика след него, но той не се обърна.

— Страхувам се, Андре — прошепна тя. — Той те мрази. Страхувам се за теб.

Андре я притисна силно към себе си и погали косите ѝ, в които сякаш се отразяваха пламъците на битката. Тихо прокле и Худ, и всички останали генерали, които бяха прекалено самовлюбени и в плен на собствените си амбиции. Прокле всички, които бяха допуснали Югът да стигне дотук и бяха причината такива хора като Шон Макфий да осакатейт и да се озлобят срещу целия свят.

— Не се страхувай, скъпа! Ние ще оцелеем.

— О, Андре, толкова ме е страх за теб! Видях лицето му. Той знае, че си бил против блокадата. Трябва да се махнеш оттук, и то много бързо!

— Ако го направя, те ще си го изкарат върху семейството ми, може би ще изгорят Монкьор. Не, скъпа моя, мога да се погрижа за себе си — той я целуна страстно. — Ти си тази, която трябва да бъде внимателна. Могат да те заловят заедно с мен — зарови лице в косите ѝ и сърцето му се сви при мисълта, че трябва да се разделят. — Обещай ми — прошепна той, — обещай ми, че ще бъдеш тук, когато се върна. Този кошмар няма да продължи вечно, аз ще се върна и ние ще започнем живота си отново. Обещай ми!

— Обещавам — отвърна Диъдри и сълзите потекоха по лицето ѝ.

— О, Андре, вече е време. Трябва да тръгваш. Не мога да понеса мисълта, че ще те изпратят в затвора!

— Аз мога, ако съм сигурен, че ще ме чакаш, докато се върна. Сега трябва да тръгваш. Тръгвай, преди да съм заминал. Няма значение какво ще стане, само да не те видят. Въпреки че Шон не беше на себе си, той никога няма да те предаде. Познавам го добре. А сега, изчезвай по-бързо! Не трябва да те заварят тук с мен — отметна косата

от лицето ѝ, целуна я страстно и я отблъсна от себе си. — Хайде, побързай!

— Обичам те! — сподавено прошепна тя, преди да се скрие зад храстите, уплашена до смърт от северняците, които се нахвърлиха с крясъци върху самотния представител на Юга.

Тя затули уши с дланите си и тихо зариде, когато чу как спокойно Андре докладва чина си и номера на полка, към който бе зачислен. Сви се като дете, когато до слуха ѝ достигна резкият глас на капитана от войската на северняците: „... арестувам този военнопръстълник и враг на Съюза...“

Така ѝ се искаше да улови поне за миг, поне за последен път погледа на своя възлюбен, но знаеше, че не може да си позволи този риск. Трябваше да оцелее на всяка цена, за да дочака завръщането на Андре.

Диъдри изчака, докато падне мрак, и слезе от планината с натежало от последните новини сърце, които трябваше да съобщи на Аурелия и Жан-Пол.

Огорчението от държанието на Шон се преплиташе в душата ѝ с недоволството и от самата нея. Ако го бе обичала, така както той заслужаваше, нямаше да се стигне дотук. Но беше безсмислено да се укорява, това бе невъзможно. Сърцето ѝ завинаги принадлежеше на Андре Деверо. От днес до края на войната всичките ѝ молитви щяха да бъдат за него, да се завърне жив и невредим.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Диъдри винаги бе знаела, че Аурелия обича Андре, но това не намаляваше привързаността и уважението, които изпитваше към нея.

Сърцето ѝ бе изпълнено с мъка при мисълта за ужасите в затвора, които трябваше да понесе мъжът, когото обичаше. Страхуваше се как ще каже на Аурелия за съдбата му и се молеше тя да бъде достатъчно силна, за да я приеме. Може би сега господарката ѝ ще може свободно да се отдаде на чувствата, които потискаше, към мъжа, който и двете обичаха.

Аурелия я посрещна с нетърпелива усмивка, когато Диъдри влезе в спалнята ѝ. Сърцето ѝ се сви при мисълта за болката, която щеше да ѝ причини.

— Скъпа, има ли някакви новини? — усмивката ѝ се стопи, когато видя лицето ѝ все още мокро от сълзите. — О, Боже мой, как изглеждаш... това може да означава само... той е мъртъв! Ти имаш новини от Андре и той е мъртъв! — извика Аурелия.

Обясненията на Диъдри за пленяването на Андре бяха изслушани в скръбна тишина. Накрая и двете жени избухнаха в сълзи и отчаяно се прегърнаха. Думите бяха излишни.

Диъдри прегърна нежното тяло на приятелката си, която се олюля. Мъката ѝ се подсилваше от тайната, която Аурелия не трябваше никога да узнае — Андре и Диъдри бяха обrekli сърцата си един на друг и нищо не можеше да ги раздели, дори и годините, които младият мъж трябваше да прекара в затвора.

Тя държа Аурелия в прегръдките, докато по-възрастната жена постепенно се успокои, риданията ѝ утихнаха ѝ тя заспа. Когато Габриел влезе в стаята, Диъдри сложи пръст на устните си и прошепна:

— Шшт. Не я буди. След малко ще дойда при теб долу, в салона.

Когато Диъдри слезе при нея, Габриел бе почти изпаднала в истерия.

— О, Дийди, как можа Шон да направи такова нещо? Той замина и сега няма кой да ни защити от янките.

Разплака се безпомощно като малко дете и младата жена си помисли с отчаяние, че сега тя е единствената, която трябва да се грижи за оцеляването на Монкьор.

— Хайде, стига. Ние трябва сами да се защитим, а това означава, че трябва да бъдеш силна. Сега ние ще опазим Монкьор, Габи. Ти сама каза, че Шон е заминал — всъщност Диъдри бе доволна от това. Не би могла да понесе ненавистта му, породена от нейната измяна. — Къде е Руфъс?

Габриел подсмръкна, все още заровила глава в гърдите на Диъдри.

— Той каза, че ще се опита да скрие уискито и храната, които са ни останали.

— Добре — потупа я по рамото тя. — Казах на Пруди и Летиция да се грижат за Ерин и да се скрият в мазето, ако чуят нещо подозрително. Трябва да се справим с всичко, Габи. Трябва да го направим.

Габриел, която се бе успокоила, се разплака отново. Бе чувала ужасните истории за грабежи и мародерства, извършвани от дезертирали войници.

— О, Дийди, какво ще стане с нас? Един от негрите на полковник Барксдейл се върна миналата вечер от Нашвил и каза, че там е нещо страшно. Той каза, че Худ е загубил повече от шест хиляди войници, както и доста генерали. Окопите са пълни с тела на убити войници. Имало и все още живи, но затиснати от телата на мъртвите — Габриел заплака още по-силно. — А ако Чарлз е сред тях? Какво ще кажа на неговия малък син, когато ме попита за баща си?

— Ще му кажеш това, което казват на децата си всички смели жени от Юга — че неговият баща се е бил за това, в което е вярвал, и е загинал с чест. Но не мисли за това, Габи. Аз съм сигурна, че Чарлз ще се върне. Усещам го със сърцето си.

Диъдри прегърна младата жена. Думите ѝ бяха изпълнени с повече увереност, отколкото чувстваше в сърцето си. Тя знаеше, че след жестоките битки при Франклин, Атланта и след тази до Нашвил, където оръдията сееха смърт и разрушения, Югът беше изгубен. — А сега нека да помислим. Взе ли пистолета, който свекърът ти е скрил?

— Шон бе взел всички оръжия от кабинета на Жан-Пол, преди да тръгне. Освен пистолета на Габриел, те нямаха друго оръжие в къщата.

Габриел изправи глава.

— Той е горе, в стаята на Аурелия. Откъм верандата се чу шум и двете жени замръзнаха.

— Какво беше това? — тя се вкопчи уплашено в Диъдри. — Чух нещо.

— Шшт. Не говори — стори й се, че ударите на сърцето й отекуват в стаята. — Помогни ми да преместим това. Бързо! — опитаха се да избутат към вратата тежката дъбова закачалка за дрехи, но тя не помръдна.

Диъдри затвори очи и започна да се моли. Но знаеше, че молитвата нямаше да й помогне.

— Върви горе, Габи. Бързо! Вземи пистолета и бъди готова да стреляш. Аз ще се опитам да ги задържа — тя се облегна на вратата. — Побързай! Побързай!

Почувства, че вратата поддаде, и побягна през стаята, когато видя как трима мъже се втурнаха след нея. Габриел стоеше, парализирана от страх на най-долното стъпало, и щом видя мъжете, започна да крещи истерично. Един от тях се спусна към нея и я хвана през кръста, като запуши устата й с ръка.

— Изглежда, че това, което чухме в Нашвил, е вярно. Тук няма мъже. Останали са само жените и няколко стари негри — Габриел започна да се извива в ръцете му, закрещя неистово и започна да го удря. Дезертърът се ухили, като се опитваше да хване ръцете й.

— Я виж ти, тази сладка женичка се опитва да избяга от стария Фред. Ти не искаш да направиш това — или по-скоро няма да искаш, след като се опознаем. Обзалагам се, че не си имала мъж, откакто твоят Джони е отишъл да марширува. Е, сега ще имаш един истински мъж.

Диъдри погледна към единия от мъжете, който очевидно беше водачът на групата и в момента тършуваше из чекмеджетата в трапезарията, за да задигне сребърните прибори, като хвърляше чиниите по пода и се оглеждаше трескаво за нещо по-ценно. Тя насочи погледа си към тежкия бронзов свещник на масата в преддверието.

Докато Габриел продължаваше да крещи и да се съпротивлява с последни усилия срещу опитите на нападателя да разкъса корсажа й,

Диъдри хвана свещника и бързо пристъпи към тях.

— Пусни я! — просъска тя.

Но мъжът продължи да притиска девойката и жената стовари масивния свещник върху главата му. Габриел почувства как се отпусна железната прегръдка на дезертъора — той се стовари на пода, облян в кръв.

Диъдри веднага се извърна и съзря, че водачът на бандата е вперил поглед в сгърчения на пода Фред. Той повдигна очи към нея, видя окървавения свещник в ръката ѝ и изрева:

— Аа, значи ти го извърши, малка непокорна кучко! — извади пистолета си, насочи го към нея и сгърчи брадясалото си лице в гневна гримаса. Диъдри се дръпна рязко назад и се приготви за куршума, който щеше да прониже тялото ѝ.

Но той изведнъж промени решението си. Изразът на лицето му и жестоката усмивка, която изкриви устните му, я изплаши много повече от куршума.

— Не, няма да стане толкова бързо и лесно. Може би ще те застрелям по-късно заради това, което стори с приятеля ми, но преди това ще те науча как да се държиш с мъжете — той се насочи към нея, като се движеше бавно като змия. — А сега остави този свещник, а аз ще оставя моето оръжие, разбра ли? — пъкна пистолета в кобура и се приближи още повече. — Ние двамата добре ще се позабавляваме, преди старият Фред да дойде на себе си и да побеснее заради това, което му стори. Остави този свещник, остави го внимателно!

Диъдри изпусна свещника и той издрънча шумно. Очите ѝ трескаво се оглеждаха наоколо за друго оръжие, но нямаше нищо.

— Не... не приближавай и крачка повече.

— Това близо ли е? — попита мъжът. Застана до нея и сложи ръката си на гърлото ѝ. Диъдри стоеше като замръзнала. Ръката му бавно се спусна надолу по шията, по рамото и се спря на гърдите ѝ. След това с бързо и неочаквано движение разкъса роклята ѝ до кръста. — Какво ще кажеш за това? Много ли е близо?

Диъдри извика пронизително и третият мъж, който пазеше отвън пред вратата, влезе в стаята, огледа я похотливо и се изкиска.

— Махай се, Хек! — заплашително извика този, който я държеше. — Излизай навън и гледай да не се появи някой южняк. Едва

ли ще му хареса това, което смятам да направя с една от техните. Не ми се иска да получа куршум в гърба.

Тя стоеше неподвижно, докато мъжът притисна необръснатото си лице до тялото ѝ. Дъхът ѝ секна, когато почувства допира му и усети противния му мирис на тялото. Ръката му грубо се спусна по тялото ѝ и тя се помоли да не изгуби съзнание. Ако припаднеше, нямаше да може да се бори с него.

Точно когато той я притисна до стената и се приготви да я събори на земята, от стълбата се чу глас:

— Махай се от нея, проклет мръсноко! — Габриел се изправи на колене. Диъдри се извърна. На горното стъпало се беше появила Аурелия с преbledняло лице. В ръката си държеше пистолета на полковник Барксдейл. — Казах да я пуснеш! — тя бавно започна да слиза по стълбите. Нежното ѝ ангелско лице излъчваше смелост и непоколебимост. — Вземи му оръжието, Диъдри!

Диъдри бързо извади пистолета на мъжа и прошепна.

— Има още един мъж навън пред вратата, но не мисля, че е въоръжен.

— Ще се погрижим за него по-късно.

Когато Аурелия се приближи към нея, Диъдри забеляза някакво движение и извика:

— Релия, не изпускай от погледа си мъжа на пода!

Но вниманието ѝ бе изцяло погълнато от опасността, която надвисна над нея, и не забеляза какво стана след това. Когато нападателят ѝ я сграбчи, тя насочи пистолета право в него. След това затвори очи и натисна спусъка.

Чу се тъп звук. Диъдри усети как грубите ръце, които я бяха сграбчили за гърлото, се разтвориха и после се отпуснаха. Младата жена отвори очи и видя мъжа, който лежеше в краката ѝ.

— Аз го убих! О, Господи, Аурелия, аз убих човек! — заплака истерично.

Габриел посочи към вратата.

— Погледни! Другият избяга.

— Остави го да се маха — презрително отвърна Диъдри. — Той е страхливец, както и повечето от другарите му — ако ситуацията не беше така необичайна, тя сигурно щеше да се засмее, като гледаше бягащия дезертър, който прескочи през оградата, след това прескочи

потока, падна, изправи се и отново побягна с всички сили. — Погледни останалите двама, Габи. Трябва да сме сигурни, че са мъртви. Ако някой от тях мръдне, застреляй го в главата.

Диъдри се приближи към Аурелия, която се бе отпуснала на стълбите. Помисли си, че бедната жена е припаднала.

— И двамата са мъртви — отвърна безмилостно Габриел. — Добре ли е леля Аурелия? — коленичи до Диъдри. — Леля била добър стрелец. Улучила е това животно точно във врата.

Диъдри отмести ръката на Аурелия, която лежеше на гърдите ѝ и видя голямо кърваво петно, което се разрастваше. Сърцето ѝ застина. — Той също е бил добър стрелец. Габи, тя е ранена! О, Боже! О, Релия, ти беше толкова смела! Моля те, не ни оставяй! Габи, бързо, трябва да ѝ помогнем. Бързо!

Аурелия хвана племенницата си за ръката, клепките ѝ трепнаха и тя се опита да говори.

— Не, вече е твърде късно. Не отивай. Остани при мен. Ние ги убихме и двамата, нали?

— Да, направихме го. Сега те са едни мъртви янки благодарение на теб.

— Чудя се какво ще каже Андре за всичко това — лицето ѝ се озари от щастлива усмивка. — Той сигурно няма да повярва, когато му кажете, че съм стреляла с пистолет.

Диъдри стискаше едната ѝ ръка, а Габриел — другата. Лицата им бяха облени в сълзи, но ранената отново бе затворила очи и усмивката ѝ ставаше все по-щастлива.

— Той ще повярва. Той знае, че ти си най-смелата и най-прекрасната жена, която някога се е раждала на тази земя.

— Като че ли чувам гласа му. Мислех, че той е в затвора, Дийди. Наистина ли Андре се е върнал в Монкбор? — Аурелия се опита да се изправи, но не можа. Диъдри погледна предупредително към Габриел, която започна да подсмърча още по-силно.

— Мисля, че наистина е той. О, Релия, бихме могли да живеем толкова щастливо заедно!

— Андре наистина ли е вкъщи отново? Той е добре и в безопасност?

Двете жени се погледнаха и Габриел изрече:

— Той изглежда чудесно, лельо Аурелия, и чака с нетърпение да те види на нашето празненство довечера.

Умиращата се усмихна.

— Аз може би... няма да мога... да присъствам. Ти иди да се погрижиш за него, Дийди.

— Ще се погрижа — прошепна тя, но Аурелия не я чу. — Може би ангелите, които са те довели на тази земя, сега ще те отведат от нея — промълви Диъдри, докато държеше безжизнените ѝ ръце.

С помощта на Руфъс и двама негри, които бяха останали верни на полковник Барксдейл, довякоха телата на убитите янки до изоставения кладенец в най-глухата част на Монкьор.

— Ако до една седмица не ги намерят, никой след това няма да ги открие — сурово отсече Диъдри, след като свършиха неприятната си работа. — Съжалявам само, че не ги оставихме на лешоядите.

Габриел я изгледа със страхопочитание.

— Мога да заявя, Дийди, че никога не съм виждала жена като теб. Ти си като стомана, която никога не се огъва.

Но тази стомана омекна като масло, когато настъпи моментът да погребат Аурелия в малкото семейно гробище. За нея бе твърде мъчително да съобщи на Жан-Пол за смъртта на съпругата му. Изчака до сутринта, когато ѝ се стори, че той изглеждаше по-добре. Диъдри се опита да облекчи мъката му, като му разказа колко смела е била неговата съпруга и как ги е спасила, но Жан-Пол остана неутешим.

През нощта Диъдри го чу да плаче, но не отиде при него. Знаеше, че той трябва да остане насаме с мъката си.

Жан-Пол се появи на скромната панихида на гроба на жена си, бледен и едва кретащ с патериците си.

— Искам да изпееш нещо за нея, Дийди — помоли той след молитвите. — Изпей „Диксиленд“ — това беше любимата ѝ песен, а след това и „Бренди, ох“.

По страните на Диъдри се стичаха сълзи, докато пееше. Когато изпя втората песен, сякаш мъката напусна сърцето ѝ. Тя се завърна в къщата някак си странно успокоена. На следващата сутрин прегърна дъщеря си и ѝ изпя една ирландска песничка, докато двете гледаха през прозореца към котето на Ерин.

— Виж онази синя сойка, която напада бедното коте? Казват, че тези сойки се срещат с дявола всеки четвъртък. Но двете с теб знаем нещо друго, нали? Да видиш синя сойка навън през прозореца означава, че пролетта приближава.

Дългата и трудна за Юга зима беше към края си. Диъдри извади изтърканото томче със стихове на Колридж и Шели и прочете на дъщеря си „Одата за западния вятър“:

„Дори и да идва зима, нали след нея отново ще дойде пролетта?“

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Носеха се слухове, че Савана ще бъде поднесена като коледен подарък на президента Линкълн, както и страшни разкази за съдбата на победения Юг. Говореше се още, че на една тържествена вечеря генерал Лий предложил на един заслужил генерал от Юга само два сладки картофа и това бе напълно правдоподобно. Югът напълно беше лишен от доставки на хранителни продукти.

Надеждата за победа се рушеше с всяко поредно отстъпление и напълно изчезна, когато генерал Лий капитулира пред генерал Грант в Апоматокс на 9 април 1865 година.

Диъдри, вече истинска дъщеря на Конфедерацията, плака за погубеното дело, за опустошения Юг, за смъртта на толкова млади мъже, за всички нещастия, които войната остави след себе си. Болката ѝ бе голяма, но тя трябваше да се погрижи за оцеляването на семейството си. През пролетта тя работи на казаните за варене на уиски. Една слънчева юнска утрин двамата с Руфъс натовариха каруцата и потеглиха. Младата жена бе решила да замени уискито за хранителни продукти. Монкьор трябваше отново да се съвземе.

В магазина на Доналд Бул я очакваше приятна изненада — писмо от баща ѝ.

„Мислех да дойда, без да те известявам предварително, но като си помислих, реших, че тъй като не сме се виждали от толкова дълго време, може да се чудиш кой ли е този брадат, стар дядо. Аз ще пътувам с парахода от Сент Луис до Ню Орлеан около 25 юли. Надявам се, че Джеси Джеймс няма да се откаже да обира влаковете, и да се прехвърли към параходите...“

Но тази радостна новина бе помрачена от друга, която разтревожи Диъдри. Лем Джо Бартоу се беше отцепил от новата група

за защита на гражданите, наречена „Ку-клукс-клан“ и бе образувал банда, която се състоеше от най-разнообразна папlach. Собственикът на магазина бе поклатил глава.

— Според мен е правилно, че нашите мъже се организираха, за да защитават жените и къщите ни от негодниците. Но Лем Джо и неговата банда не са по-добри.

После неохотно добави:

— Не ми е приятно да ви го казвам, мис Макфий, но се говори, че вашият съпруг се е присъединил към бандата на Бартоу.

Диъдри едва не изтърва кутията с яйца, които беше получила срещу стомна уиски.

— Шон! Как е могъл да направи това?

Собственикът отново поклати глава.

— Войната промени хората — той извади голяма торба с брашно и още една със сушен боб. Когато тя се качи в каруцата и седна до Руфъс, Бул ѝ подаде една торбичка с бонбони. — От жена ми за малката Ерин. Не знам как ги е запазила.

Диъдри му благодари развълнувано:

— Кажете на мисис Бул, че Ерин сигурно ще я задуши от прегръдки.

— Искам да ви предупредя. Руфъс, трябва да бъдеш нащрек. Чух някои неща за това как Лем и хората му постъпват с негрите и те не са никак приятни за слушане. А вие, мис Макфий, ако съпругът ви се върне вкъщи, не се плашете. Когато го видях, в очите му гореше фанатичен пламък. Върху дървения му крак са издълбани някакви символи, а когато те погледне с горящите си очи, могат да те побият тръпки. Казват, че яздел като дявол, облечен в дълъг черен балтон, който взел от мъртъв янки. Краищата му се развявали като гарванови криле.

Диъдри затвори очи и се опита да си представи съпруга си, да си спомни някогашната му светла коса.

— Сигурна съм, че съпругът ми не би се присъединил към банда, която тероризира стари и безпомощни хора.

— Може би, но ще се уверите, когато дойде у вас — Бул погледна към Руфъс и ѝ даде знак да се наведе, за да ѝ прошепне нещо.

Диъдри изтръпна от ужас, като си помисли, че Шон може да върши такива ужасни зверства. Потегли към Монкьор. Движеше се

толкова бързо, колкото ѝ позволяваха конете и каруцата.

Това не трябваше да се случва!

Физическото състояние на Жан-Пол се подобряваше. След продължителното лечение заболяването, причинено от отровата на оловото, беше овладяно, а болката от куршума, заседнал близо до гръбначния стълб, намаляваше. Доктор Холинс беше казал поверително на Диъдри, че нищо повече не може да се направи.

Смъртта на Аурелия бе издълбала дълбоки бръчки върху лицето му и болката му бе безкрайна, но той правеше усилия да бъде полезен, с каквото може в плантацията.

Когато Диъдри се завърна от пазаруването в Шелбайвил, двамата дълго разговаряха. Жан-Пол се бе опрял на патериците си пред кабинета си, до който се предвижваше със стол на колела.

— Аз трябва да взема участие във възстановяването на Монкьор и на Юга — беше изминала една седмица след погребението на Аурелия. — Време е да заема мястото си като мъж в тази къща. Ако не лежах безпомощен в леглото, тя все още щеше да е жива и ти нямаше да вършиш работа, която всъщност е мое задължение.

Младата жена искаше да му възрази и да го успокои, че той не е виновен за мародерстваща на войниците. Но след това си помисли, че ще бъде добре, ако има моралната му подкрепа. Той можеше да ѝ помага и в счетоводството, тъй като все още беше прекалено слаб физически, за да върши нещо друго.

Аурелия ѝ липсваше безкрайно много. Последната господарка на Монкьор винаги беше сърдечна и мила и ѝ помагаше да не се отчайва, когато всичко изглеждаше толкова безнадеждно.

Жан-Пол ѝ разказа лошите новини.

— Те са изгорили колибите на негрите в Барксдейл, които полковникът им бе дал и които останаха техни, дори и след като получиха свободата си. Искали да обесят Шилоу и съпругата му, но Шон се е намесил и казал, че изгарянето на колибите е достатъчно.

Диъдри затвори очи и благодари на Бога, че не е станало нещо ужасно. Ако съпругът ѝ беше участвал в изтезаването на старите негри, никога не би могла да го погледне без омраза и отвращение.

— Когато основаха организацията, никой не е очаквал, че ще стигнат до такива зверства. Нашите мъже се събраха заедно, за да защитят собствеността ни и безпомощните, а не да тероризират, осакатяват и убиват хора.

— Кажи го на Лем Джо Бартоу и на онези отрепки, които се влачат с него — отсече сурово Жан-Пол. — Съжалявам, Дийди, не исках да научаваш, че съпругът ти е като тях.

— Но той е, щом участва в техните безчинства. Той е точно толкова лош, колкото са и те, а може би дори е и по-лош.

Тя беше разстроена от това, което се бе случило в съседната плантация и от участието на Шон в тези зверства, но нямаше време за губене. Същото можеше да се случи и в Монкьор и трябваше да се опита да го предотврати.

— Ще отида в къщичката на Пруди и Руфъс. Чух в магазина на Бул, че Лем Джо и бандата му ще нападнат още негри тази нощ.

— Ще дойда с теб — господарят намести патериците си.

Диъдри забеляза, че измъченото му лице се сви от болка.

— Жан-Пол, мисля, че ще е по-добре, ако бъда сама, когато се срещана с Шон. Той няма да позволи да ме наранят, сигурна съм. Дълбоко в сърцето си е добър човек, вярвам в това. Освен това трябва да останеш тук, за да пазиш Монкьор. Ще оставя Летиция при Ерин. Ако ти бъдеш с тях, ще съм спокойна, че дъщеря ми е в безопасност.

Жан-Пол изправи рамене.

— Ти си дяволски права — страстно изрече той. — Никой няма да нарани това малко момиченце, докато все още дишам! Ти си права. Могат да решат да нападнат къщата. Ще взема онзи пистолет, който Чарлз донесе от Апоматокс. Той ми го изпрати, защото сам няма да може да го използва, дори и да се наложи. Знам колко е отпаднал от тази дизентерия.

— Бедният Чарлз! Но Габриел се грижи за него и ден и нощ и аз чувствам, че скоро ще се възстанови. Той каза, че съпругата му наистина е пораснала през тази война — отвърна Диъдри с усмивка, забравила за всички неприятности, които ѝ бе причинила по-младата жена. — Предполагам, че всички сме помъдрели. Е, вече трябва да тръгвам — тя го целуна по бузата.

— Може би все пак ти се нуждаеш повече от пистолета, отколкото аз — разтревожено рече той.

— Не, ти трябва да седиш тук. Можеш да видиш всеки, който се приближи, и да го застреляш. Освен това Шон може би ще се вслуша в думите ми, ако не съм въоръжена — „освен с моя камшик“ — помисли си Диъдри, изпълнена с непоколебимост. Тя не бе забравила начина, по който Лем Джо се бе забавлявал, измъчвайки една самотна и безпомощна жена.

Завари Пруди и Руфъс в къщичката им. Ядяха смачкана ряпа и царевичен хляб. Поклати отрицателно глава, когато ѝ предложиха от яденето, и им разказа за това, което се бе случило в плантацията на Барксдейл.

— Руфъс, двамата с Пруди трябва да отидете в къщата. Там ще сте в безопасност. Ще се опитам да поговоря с моя съпруг.

Той взе чепатия бастун, който използваше, когато го мъчеше ревматизмът.

— Няма да си напусна къщата, миз Дийди. Това е първият дом, който някога сме имали, и аз ще остана тук и ще го защитавам. Този лош човек Лем Бартоу няма да ме накара да си оставя дома, ще го цапардосам по главата.

Диъдри се опита да успокои стария негър, тъй като последното, от което се нуждаеше, бе Руфъс да размахва застрашително бастуна си срещу разбеснелите се разбойници.

— Добре, ще останеш тук, Руфъс, докато те извикам. По-добре е сама да се срещна с тази банда. Шон няма да им позволи да ми сторят нищо лошо, но може би няма да може да ги спре, ако те видят готов за борба.

— Добре, миз Дийди — негърът поклати глава и се отпусна до масата. — Само не мога да разбера какво търси такъв добър човек като твоя съпруг с тези разбойници.

— Войната причини ужасни неща на всички ни, Руфъс. Той не искаше да се бие. Загуби крака си и... и някои други неща, което един мъж трудно може да понесе. Всичко това го озлоби.

Диъдри излезе.

— Заклучи вратата отвътре, Руфъс, и не се показвай, докато не ти кажа.

Тя погледна към слънцето, което вече залязваше и последните му лъчи осветяваха красивите хълмове и пасища. Районите във

вътрешността на страната не бяха толкова опустошени като тежко пострадалите райони край Нашвил и бедната разрушена Джорджия.

Съюзът водеше много брутална политика — например съгласието на генерал Грант относно хладнокръвното унищожаване на стокилометрова ивица през Джорджия от похода на генерал Шърмън към морето. Но все пак самият главнокомандващ хуманно бе разрешил на предалите се офицери от Конфедерацията при Апоматокс да запазят сабите и конете си, за да могат да се приберат по домовете си. Диъдри много отдавна бе разбрала, че тази война беше безсмислена.

Тропотът на конски копита по дървения мост на стария път към Холи Геп я върна към действителността. Тя мобилизира цялото си самообладание, когато няколко мъже с качулки спряха пред къщата. Разпозна Лем Бартоу, който яздеше начело на бандата, и като криеше камшика си в гънките на роклята изрече презрително:

— Точно това ти подхожда, Лем Бартоу — да се криеш зад качулка. Нищо друго не съм очаквала от теб след всички подлости, които си извършил досега.

Тя се обърна към ездача, яхнал черна кобила. Беше пожертвала толкова много, за да купи тази кобила, а ето че сега той я използваше, за да участва в разбойнически нападения!

— Но от теб, Шон, никога не съм очаквала да се криеш зад маска и да подпалваш къщурките на негрите! Знам, че има за какво да си огорчен, но тези стари и нещастни негри не са ти сторили нищо лошо.

Съпругът ѝ бавно свали качулката си и Диъдри остана шокирана от вида на някога толкова хубавото лице. То бе прорязано от дълбоки бръчки, причинени навярно от нещастия и болки. Изглеждаше поне с двадесет години по-стар.

— Не съм като тези хора, Диъдри, макар да съм с тях. Но ние трябва да попречим на окончателното унищожение на Юга — сините му очи светнаха с фанатичен пламък. — Ако знаеше какво става в страната, щеше сама да оседлаеш коня си и да се присъединиш към нас! И малкото, което е останало, е ограбвано от южняците и авантюристите, които се примириха с политиката на Севера. Земите се конфискуват, а цените се вдигнаха до небето. Никой от южняците няма пари, за да си купи земя, освен неколцина негодници. Освободените роби се държат така, като че ли всичко е тяхно. Ние трябва да направим нещо, иначе те ще заграбят всичко!

— Но Шилоу и Руфъс не са виновни за това! — извика тя. — Шон, ти не трябва да позволиш тук да се случи същото, както в плантацията на полковник Барксдейл. Знам, че се чувстваш онеправдан, знам, че войната те промени, но всъщност ти си добър човек. Шон, моля те като твоя съпруга да накараш тези мъже да се махнат оттук и да не участваш в техните престъпления. После никога няма да можеш да си простиш този грях.

Шон изглеждаше разколебан и Диъдри пристъпи към него, но Лем Бартоу скочи от коня си и извика:

— Кучка! Ти никога не си била истинска съпруга на този нещастник, така че защо си мислиш, че ще те послуша? А сега се махай оттук, ако не искаш да пострадаш. Ние не нападаме бели. Искаме само да накажем негрите, които ни откраднаха това, което ни принадлежи.

Внезапно младата жена извади камшика и замахна. Той се обви около раменете на смаяния разбойник, дебелият му край изплющя върху гърлото на Бартоу.

— Само да мръднеш и ще ти прекърша врата! — забеляза, че един от мъжете посегна към оръжието си, и сурово предупреди Лем Бартоу: — Ще го направя! Дори и един от твоите негодници да стреля по мен, пак ще успея да стегна примката около гърлото ти.

— Махни оръжието, Ренди! — изхриптя той към мъжа, който побърза да прибере оръжието си.

Диъдри беше изненадана, че Бартоу не ѝ оказа съпротива. Е, той е само един дребен негодник, който винаги се е криел зад гърба на другите!

— Нареди им да се махат оттук. Иначе ти ще платиш с живота си.

Лем дрезгаво им заповяда. Но след това прошепна, така че само тя да го чуе:

— Този път спечели, но ние пак ще се върнем, точно когато най-малко ще ни очакваш. Оох! — примката около гърлото му едва не го задуши. — Ще ме убиеш! Шон, накарай този дявол в женски образ да ме пусне.

Диъдри взе пистолета от колана му и го опря в гърба му.

— Това, което казах за другите, важи и за Шон. Ако той се опита да стреля — а аз не мисля, че той ще го направи, — и ти ще умреш с

мен.

Диъдри погледна към коня на Бартоу. Преди другите мъже да разберат какво става, тя стреля във въздуха. Конят се стресна и побягна.

— Конят ми! По дяволите, как ще си го върна?

Младата жена погледна към краката му.

— Имаш много здрави ботуши. Можеш да ходиш пеша.

Мъжът разтри ожуления си врат, когато го освободи от камшика и мълчаливо я изгледа с неприкрита омраза. След това се обърна към Шон:

— Идваш ли с мен?

Той не откъсваше поглед от Диъдри.

— Ще се видим на нашето място по някое време тази нощ. А сега искам да поговоря с жена си.

Лем изръмжа нещо, изруга и се наведе.

— Проклет камък. Непрекъснато ми убива — той пъкна ръка в ботуша си.

Младата жена се бе обърнала към съпруга си и не видя ножа, който се появи в ръката на Лем. Но Шон го видя.

— Пази се! Диъдри, пази се!

Хвърли се върху нея. Тя почувства как тялото му натежа и изкрещя:

— Шон... О, не, Шон! О, Господи! — опита се да го отмести и да извади ножа от гърба му.

Видя изкривеното от злоба лице на Лем Бартоу, който бе насочил срещу нея пушката на Шон.

Диъдри затвори очи и се помоли. Когато изстрелът отекна, пред очите ѝ като че ли избухнаха стотици искри.

Като по чудо все още беше жива. Но не смееше да отвори очи от страх да не види омразното лице на Лем Бартоу. Почувства как някой отмести тялото на Шон и още по-силно стисна очи.

— Хайде, застреляй ме, негоднико! Нашите войници ще се върнат и ще си получиш заслуженото!

— Точно така!

Помисли, че блънува — това беше гласът на Андре. Тя отвори очи и бързо ги затвори.

— Сигурно съм умряла и ми се привижда лицето на Андре.

— Скъпа моя, ти не си мъртва и не бълнуваш — той я повдигна нежно на ръце и докосна с устни косата ѝ.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-рано. Може би щях да успея да спася съпруга ти.

— Шон! — Диъдри отблъсна Андре от себе си и се опита да се изправи. Коленичи до мъртвия и зариди.

— О, Шон, толкова съжалявам, толкова съжалявам! — взе ръката му в своята, притисна я към обляното си в сълзи лице и отметна кичур коса от челото му. — Ти ме спаси. Отново си този мъж, когото познавах.

Андре нежно я изправи и притисна треперещото ѝ тяло до гърдите си.

— Ще кажа на Пруди и Руфъс да се погрижат за него. Ела с мен.

Тя отвори очи и погледна изпитото му лице, което мислеше, че вече никога няма да види. Беше чула как се отнасят със затворниците в Елмира.

— О, Андре, всичко бе толкова ужасно! — започна да плаче неударжимо. — Бедният Шон, никой не би могъл да го спаси! Той отдавна бе погубен — отпусна се в ръцете на любимия си. — Той ме спаси. Накрая Шон отново стана такъв, какъвто го помня.

— Никога не съм го мразил. Мисля, че не беше на себе си. Шон загуби и теб, и крака си, а никой мъж не би могъл да понесе това. О, в онзи ад съвсем не беше весело, мога да те уверя в това! Научих ужасяващи истории за събитията в Хандерсънвил. Но поне при нас бе оправдан недостигът на храна и лекарства.

Сърцето на младата жена се сви, когато долови болката в гласа му.

— Как можеш да простиш на Шон, че те изпрати в този ад?

Андре отметна кичур коса от обляното ѝ в сълзи лице.

— Защото той те загуби, а аз знаех, че ние ще бъдем заедно завинаги. Шон нямаше за какво да живее. Но аз имах.

Дълго останаха прегърнати. Изведнъж една ужасяваща мисъл я прониза.

— О, Боже мой! Лем Бартоу навярно още се спотайва наоколо, за да издебне удобен момент.

— Бартоу повече няма да се появи пред очите ти, скъпа моя. Не чу ли последния изстрел? Неговите хора избягаха. Някои от моите

приятели живеят наблизо. Те от няколко дни са по следите на тези бандити.

— Благодаря на Бога! — въздъхна Диъдри. — От тях ли научи за опасността, която ни заплашваше?

Андре кимна.

— След кратък, хм, приятелски разговор, разбрах, че някаква банда броди наоколо — в очите му проблесна пламъче. — Знаеш ли какво научих?

Погледна го невинно. Не беше сигурна как ще се почувства той след приказките, че жената, която обича, е истински дявол.

— Аз, хм... мисля, че са ти казали, че аз и Лем...

— Всъщност няма значение. Мисля, че тези негодници няма да посмеят да се върнат обратно — и то не защото сме ги уплашили, а защото никой от тях няма да посмее да се появи пред една побесняла червенокоса фурия, размахваща камшик.

Засмя се, но сълзите ѝ отново потекоха, когато видя как Руфъс с още двама негри, понесоха тялото на съпруга ѝ към къщата.

— По-добре никога да не беше напускал Ирландия и никога да не ме беше срещал. Толкова ми е мъчно за Шон! Ние преживяхме толкова много!

— На мен също. Как можа да се откаже от собственото си дете?... — Андре тъжно поклати глава. — Ако малката Ерин беше моя дъщеря, а майка ѝ е моя съпруга, щях да бъда най-щастливият мъж на земята.

Диъдри обърна обляното си в сълзи лице и едва не му каза истината. Но не можа. Щеше да бъде предателство спрямо мъжа, който току-що бе пожертвал живота си, за да я спаси.

— Поне ти си жив. Бедният Шон... — тя отново избухна в ридания.

И в прегръдките на Андре си спомни думите на Азалия: „Тоз свят понякога съвсем се обърква, но после сичко се оправя.“ Азалия? Но Диъдри нямаше време да мисли откъде ѝ бе хрумнало това странно име. Може би задълго Югът нямаше да бъде най-сигурното място, но точно в този миг се чувстваше напълно защитена в ръцете на Андре.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Диъдри направи истински ирландски помен за съпруга, си. Бе сигурна, че той би искал да е така. Въпреки че Шон бе предал Андре и бе участвал в нападението в Барксдейл, Жан-Пол не се възпротиви на решението.

— Андре и Чарлз са съгласни с мен и нямат нищо против. След загубата на крака си, съпругът ти не беше на себе си. И не забравяй, че той го изгуби, докато защитаваше Юга. Това и последната му геройска постъпка го оправдават напълно в нашите очи.

Той настоя също Шон да бъде погребан във фамилните гробища.

— Все пак той беше твой съпруг, Дийди, а ти си член от нашето семейство.

Преди войната съпругът ѝ се беше сприятелил с някои от ирландската колония в Холи Геп. Много от тях дойдоха да изкажат последна почит на техния сънародник. Макар че Габриел и някои други жени бяха шокирани от почти лекомисленото държание на ирландците, те все пак почетоха помена, който приличаше повече на празненство, нещо традиционно в Ирландия.

Всички бяха изморени от страданията и изпитанията през време войната. Диъдри им поднесе от уискито си и получи похвали за него.

Макар че никога не бе обичала истински Шон Макфий, тя плака с искрени сълзи по време на погребалната служба. Гробът му бе изкопан на място, където растеше див розов храст. През тяхното първо лято в Монкьор Шон ѝ бе казал, че тези цветя му напомнят за Ирландия.

Бе благодарна на Андре, че я остави да оплаче смъртта на съпруга си. За да не дава повод за приказки, той реши да напусне Монкьор за няколко седмици.

— Може би ще успее да пристигна навреме в Ню Орлеан и да посрещна баща ти — заяви той и се усмихна. — Ако си спомняш, последния път, когато пътува от Ню Орлеан до Нашвил, баща ти

имаше доста неприятности. Сега ще се опитам да го държа настрани от игралните маси.

Младата жена знаеше, че зад шеговития му тон се криеше по-сериозна причина. Пътуването по реката не бе така безопасно, както в старите времена. По корабите се подвизаваха мошеници и крадци.

— Сигурна съм, че баща ми ще ти бъде благодарен за закрилата. Моля те, би ли се опитал да узнаеш нещо за Джулия, когато отидеш в Нашвил? Толкова се безпокоя. Нямам никаква вест от нея.

— Аз самият имах намерение да я потърся — двамата разговаряха на верандата и чакаха Габриел и Чарлз да се присъединят към тях. Те им бяха съобщили, че имат добри новини — през лятото се очаквало оживление на търговията. — Сигурен съм, че Джулия е добре. Тя е от тези, които оцеляват — продължи Андре и добави тихо, като чу гласовете на гостите. — Диъдри, знам, че още е твърде рано и не искам да те насилвам, но когато се върна, ние трябва да поговорим за нашето бъдеще — очите му жадно потърсиха нейните. — Ако само знаеше колко ми е тежко да чакам, да не мога да те държа в прегръдките си и да не мога да те любя!

Тя въздъхна дълбоко, но не се осмели да му каже, че също го желае. Колко пъти искаше да му разкрие тайната за Ерин! Но знаеше, че Андре щеше да пренебрегне всякакво благоприличие, ако знаеше истината. Бе решила да му разкаже всичко, щом се оженят.

— Трябва да бъдеш търпелив, скъпи мой. Шон пожертва живота си, за да ме спаси. Най-малкото, което мога да направя, е да отдам нужното уважение на паметта му.

— Знам. Но искам да знаеш също, че това очакване ме убива — прошепна младият мъж и се изправи да посрещне гостите си. Той целуна племенницата си. — Ти просто цъфтиш, скъпа моя. Навярно защото Чарлз отново е в Барксдейл — той се обърна и се здрависа със съпруга на Габриел. — Не съм имал случай да ти го кажа досега, но твоята малка съпруга извърши чудеса. Двамата с полковника и неколцина работници се грижиха за плантацията в най-тежките години на войната.

Чарлз доближи русата си глава до чернокосата глава на съпругата си.

— Аз наистина се гордея с нея. Но предполагам, че сте научили. Няма да можем да задържим Барксдейл заради огромните данъци.

Вече се появиха неколцина, които оглеждаха плантацията — той прегърна жена си. — Но не за това сме дошли. Габи очаква второ дете!

Диъдри плесна радостно с ръце, а Андре ги поздрави.

— Мога ли да попитам кога се очаква щастливото събитие?

Габриел се изчерви, а чичо й я подразни:

— Гарантирам, че са минали точно девет месеца, откакто Чарлз се върна — потупа приятелски по рамото бъдещия баща. — Много добре, Чарлз! Диъдри, би ли помолила Жан-Пол да се присъедини към нас? Ще изпием по чаша уиски за щастливия повод — младата жена влезе в къщата, а той каза на другите: — Брат ми често изпада в мрачни настроения и само Диъдри му помага да се избави от тях.

Габриел изчурулика без зъл умисъл:

— На чичо Жан-Пол му липсва леля Релия, сигурна съм, но ако нещо се случи с неговата Дийди, ще полудее — не забеляза изражението на Андре, когато Диъдри излезе на верандата, следвана от Жан-Пол. — Чичо! Толкова се радвам да те видя! Имам страхотни новини...

Андре отведе Диъдри настрана и й прошепна:

— Надявам се, че когато се оженим, ще имаме дете, скъпа моя. Разбира се, за мен Ерин е като родна дъщеря. Но искам да имаме наше дете, и то колкото се може по-скоро.

Диъдри сведе поглед, за да не издаде тайната си. Усмивната, държеше чашата си с чисто уиски, за да вдигне наздравница за бебето, което Габриел очакваше. Когато двамата с Андре празнуват второто си дете, щяха да пият истински джулеп. Точно сега захарта можеше да не се пести.

Като по ирония на съдбата Габриел се обади:

— А къде е сребърният сервиз за джулеп на леля Релия? — тя погледна неодобрително към обикновената чаша, която държеше в ръка. — Дийди, само не ми казвай, че някой янки го е откраднал.

— Дийди го продаде, за да купи захар и зърно, от които се нуждаеше, за да направи уискито — тихо отвърна Жан-Пол и добави: — С мое разрешение, разбира се. Можем да преживеем без сребърни прибори, но без храна не можем.

Габриел бе шокирана.

— Но онези чаши бяха изключително ценни! Чичо Жан, леля Релия ще умре! — осъзна какво е изрекла и заекна: — Аз исках да

кажа... аз не исках... чичо Андре, имаме ли някакви пари?

Той се усмихна тъжно.

— Всичкото, което имаме, е само прочутото уиски на Диъдри. И аз съм съгласен с Жан-Пол, че захарта и зърното, без които не може да варим уиски, са дяволски по-необходими от сребърния сервиз.

Чарлз потупа съпругата си по ръката.

— Не се тревожи, мила. Когато се изправим на крака, аз ще ти купя всичкото сребро, което искаш.

Той не вярваше на думите си и другите го знаеха. Но всички вдигнаха чашите си, когато Андре вдигна тост.

— Хей, чуйте! Да прием за Юга, дано доживеем възстановяването му — и за бъдещите ни деца, които ще видят това, сигурен съм.

Всички пиха. Габриел отпи само една глътка и подаде чашата на съпруга си.

— Не е добре за бебето.

Преди да си тръгнат, двамата помолиха Андре и Диъдри да станат кръстници на очакваното дете. Младата жена не смееше да погледне към любимия си, който прие с радост. Но той я изгледа дълго и многозначително, докато казваше на Габриел, че ще бъде горд да стане кръстник на детето ѝ. Знаеше, че мисли за желанието си да имат тяхно дете. Помисли си за Ерин и за това колко чудесен баща щеше да бъде той, когато узнаеше истината.

Диъдри помагаше на Руфъс да прекопае това, което беше останало от лятната градина. Когато вдигна глава и видя, че една каруца завива към Монкьор, не повярва на очите си. Помисли, че халюцинира.

— Това е Джулия! Джулия, наистина ли си ти?

Жената спря коня.

— Пруу! Стой!

Диъдри се втурна към нея и я задуши в прегръдките си, докато приятелката ѝ се усмихваше щастливо. Промърмори да я пусне, за да си поеме дъх, и избърса сълзите си.

— Е, това е най-доброто посрещане, което съм получавала, откакто Андре дойде да ме види.

Помогна ѝ да свали багажа си.

— Как са момичетата? Пеган успя ли най-накрая да се омъжи за онзи търговец, който я ухажваше?

Джулия се усмихна.

— Да, и го върти на малкия си пръст, както разбирам от писмата ѝ. Те напуснаха Тенеси, преди да стане най-лошото, благодаря на Бога за това. Лилиан и Андре се срещнаха и разговаряха дълго. Можеш ли да си представиш, че това момиче, при всичката ѝ глупост и самомнение, вече има собствено шивашко ателие и е съвсем променена. И не само това. По време на обсадата напусна публичния дом, стана медицинска сестра и се грижеше за ранените войници — мадам поклати глава. — Като че ли войната събуди и най-лошото, и най-доброто у хората. Не мислиш ли?

Младата жена беше прекалено щастлива от срещата им, за да говори за войната.

— Нямам търпение да те заведа да видиш Ерин! О, как ще се зарадва, когато види своята мама Джулия!

— Аз също нямам търпение да я видя, но преди това искам да ти кажа някои неща. Щом ги чуеш, може би няма да си толкова щастлива, че ме виждаш отново.

Диъдри се отпусна върху лепената чанта и се загледа в Джулия. Беше толкова щастлива, че я вижда жива и здрава след ужасната битка, когато Нашвил бе опустошен.

— Нищо не може да помрачи радостта ми, Джулия. Но разказвай, и то по-бързо. Ти беше права — войната разкри и доброто, и лошото у нас. Е, аз открих в себе си неподозирани сили. Смъртта на Шон бе едно от най-тежките неща за мен, но не защото го обичах, а защото не го обичах. Искам да забравя миналото и да заживея нов живот заедно с Ерин.

— Както и с Андре, надявам се — тя отгатна и добави нежно: — И не чакай дълго, скъпа. Понякога става прекалено късно.

— С Андре сме се разбрали.

— Добре. Колкото до вътрешните ти сили, още от момента, в който те намерих заспала в моята градина в онези смешни дрехи, разбрах, че си силна — Джулия погали лицето ѝ. — Диъдри, съжалявам за Шон, но не беше подходящ за теб.

— Джулия, трябва да ми кажеш защо си разстроена.

— Андре замина за Ню Орлеан, за да посрещне баща ти, както ти е казал.

Младата жена почувства, че сърцето ѝ спира.

— Нещо лошо ли се е случило с Андре?

Джулия поклати глава.

— Не, успокой се, той е здрав и невредим. Преди да тръгне, Андре е разбрал от Лилиан, че Ерин е негово дете. Тя се разкайвала за това, че унищожила писмото, което му бях писала. Просто не мога да ти опиша как се почувствал, когато разбрал, че е баща на Ерин.

— О, Джулия, много ли ми беше сърдит, че не съм му казала?

— Не знам. Когато, след срещата си с Лилиан дойде при мен, не се беше съвзел от изненадата. Той искаше да потвърдя, че тя му е казала истината, и аз, разбира се, го направих. Каза ми, че не е трябвало да пазя тайната ти, след като Шон изостави теб и детето.

— Той няма право да те обвинява! Ти мислеше, че е получил писмото ти, но просто не иска да се признае за баща! — извика Диъдри.

— Когато се поуспокои, Андре го разбра. Преди да тръгне, отново бяхме добри приятели. Диъдри, знам, че това, което ти казах, ти е достатъчно за днес, но има и още нещо.

Младата жена се стегна.

— За баща ми е, нали? Чула си нещо за Райли О'Ший?

— Да, но все още не е сигурно. Корабът, на който е пътувал, е експлодирал, преди да стигне до Ню Орлеан. Имало е двеста и тридесет пътници на борда. Около сто и шестдесет са загинали — Диъдри се разплака. Джулия сложи ръка на рамото ѝ. — О, скъпа, толкова ми бе трудно да ти казвам това след всичко, което си преживяла! Но все още има надежда. Може би баща ти е сред оцелелите. От всичко, което си ми разказвала за него, той се е измъквал и от по-опасни ситуации.

Избърса сълзите си.

— Права си. Татко винаги се изправя на крака, без значение какво се е случило.

— Андре ще го открие, можеш да бъдеш сигурна. Ако баща ти се е спасил, а аз съм сигурна, че е жив, той ще го доведе в Монкьор.

Джулия я стисна отново в прегръдките си. Но когато видя тичащото и викащо малко момиченце с черни, развяващи се къдрици,

забрави за Райли О'Ший. То се хвърли на врата ѝ.

Когато следван от Андре, Райли О'Ший влезе в кухнята с широки крачки и с усмивка, Диъдри и Джулия, които консервираха зеленчуци, щяха да припаднат от изненада. Баща ѝ се спусна към нея, прегърна я и я завъртя във въздуха. Когато я пусна, тя бе съвсем замаяна.

— Трябваше да извикаш отвън, преди да нахлуваш така и да ни плашиш до смърт.

— Е, Дийди, скъпа моя, не започвай да ми се караш. Та ние току-що се видяхме — той погледна към мадам Джулия. — А тази хубава жена сигурно е мадам Джулия, която е била толкова добра с моето дете, след като избягах от кораба и го оставих съвсем само.

— Наричай ме Джулия, моля те. Откажи се от обръщението „мадам“ и ще се разберем чудесно.

— Не се съмнявам в това — отвърна Райли и погледна към по-възрастната жена, което я накара да се изчерви. — Не се и съмнявам, че ще се разберем.

Андре чакаше търпеливо да дойде неговият ред и щом Диъдри се освободи от прегръдките на баща си, той се спусна към нея. Тя се отдръпна смутено, когато поиска да я целуне.

— Не се притеснявай, скъпа моя, баща ти знае всичко за нас двамата. Той с нетърпение очаква да види малката си внучка, а аз с нетърпение чакам да видя дъщеря си. Джулия също, разбира се, знае колко те обичам. Защо да не мога да получа истинска целувка от жената, която в най-скоро време ще бъде моя съпруга?

Райли се наведе към Джулия и каза с малко тъга в гласа си:

— Погледни ги. Обичат се толкова много и ще прекарат заедно остатъка от живота си. А аз съм един самотен мъж, който сигурно никога няма да почувства отново любовта на една жена и нежността на целувките ѝ — тя се усмихна на думите му. Райли видя тази усмивка и също се засмя. — Ти си една много умна жена и веднага разбра, че се опитвам да ти се харесам. Сигурен съм, че ще станем добри приятели. Но сега бих искал да видя детето, което носи името на майка ми, Бог да я благослови. Хайде, заведи ме при моята внучка. Бог е свидетел, че дъщеря ми си е избрала добър мъж.

Джулия се засмя и пъкна ръката си в неговата.

— Аз също имам някакъв принос за това, но трябва да ти призная, че винаги съм неспокойна, когато един мъж е прекалено добър. Хайде, ела да те запозная с най-красивото момиченце, което можеш да си представиш. И не се съмнявам, че не след дълго тази къща ще се изпълни със смеха на много деца.

Диъдри и Андре не усетиха, когато двамата излязоха. Те се бяха отдали изцяло на радостта да бъдат отново заедно.

Накрая той повдигна глава, но ръцете му не я изпускаха.

— Никога не съм бил така щастлив, както в този миг. Знам, че никога вече няма да се разделим, защото Ерин е мое дете, а нейната майка скоро ще бъде моя съпруга. О, скъпа, колко дълго бяхме разделени! Ако само знаех...

— Ние не трябва да мислим постоянно за това. Това е минало, както и войната. Сега си принадлежим един на друг и Ерин е с нас. Благодаря на Бога за това! Има хора, които са много по-нещастни от нас.

При спомена за тези, които гинеха в затвора, без надежда да видят отново любимите си, очите му се просълзиха.

— Да — съгласи се той. — Аз съм щастлив човек. Благодаря на Бога, че успях да се върна при теб и Ерин.

Младата жена притисна главата му до гърдите си.

— И аз съм много щастлива, скъпи мой. Ето че и баща ми е тук, освен това имам Джулия, Ерин...

— И мен — ревниво я прекъсна Андре. — Аз съм твой завинаги, скъпа, дори и да не искаш!

— Но аз го искам толкова много! — прошепна Диъдри и повдигна лицето си за още една целувка. Стресна се от свистенето и бълбукането на гърнетата върху печката. — О, Боже, забравих за консервите!

— Предпочитам да правя нещо друго, отколкото това — оплака се Андре, когато се наложи да се заемат с консервите.

Но след време разбра, че тези усилия не са останали напразни.

През изминалите четири години имаше твърде малко поводи за веселия. Когато в околността се разнесе новината, че ще се женят

Андре и Диъдри — двама от най-преданите жители на Юга, изпитали всички болки и страдания, радостта беше неопикуема.

Зарадваха се дори и дамите, които не одобряваха работата на Диъдри — варене и търговия с уиски. Макар че повечето семейства бяха пострадали от промените след войната и наоколо цареше глад, все пак отнякъде се намери брашно за торта и кейкове, започнаха да пържат пилета и свинско за тържеството.

Диъдри настояваше венчавката да се извърши на нейната планина, която бе играла толкова важна роля в живота им.

Андре се засмя на романтичното ѝ хрумване, но бе съгласен с всяко желание на любимата си.

— О, небеса, ние ще се оженим на открито и аз ще бъда безкрайно щастлив! — каза ѝ той. — Но не си въобразявай, че половината от медения си месец ще прекараме заобиколени от множество хора, зажаднели за веселба.

Тя му обеща, че ще бъдат съвсем сами и несмуцавани от никого през медения им месец.

Пътеката към планината беше обсипана с лютичета от прелестната Ерин. Двамата искаха да кажат на всички, че Ерин е тяхно дете, но Джулия ги убеди да изчакат.

— Нали не бихте искали скъпото ми момиченце да чуе някои лоши неща, когато тръгне на училище? Нека Андре да изчака един приличен срок и след това да осинови детето на Шон по легален път. Не е нужно да се дават поводи за клюки около раждането на малката. Тя знае кой е нейният баща и той го знае, както и тези, които трябва да знаят. Нека засега всичко да остане така.

Те се съгласиха с мъдрия ѝ съвет. Докато Диъдри се изкачваше към обсипания с цветя олтар горе, на планината, под ръка с гордия Райли О'Ший, последвана от Габи като шаферка и приятелките си, останали вдовици след войната, тя си мислеше за щастието, което им предстоеше.

Знаеше, че времената бяха трудни и може би щяха да станат още по-трудни, но Андре щеше да бъде до нея и бе сигурна, че ще се справят с всичко. Двамата заедно щяха да изградят един нов Юг, който да бъде сигурно и щастливо място за техните деца, за техните внуци.

— Добре ли изглеждам? — прошепна тя на баща си, който бе облечен в изискан костюм по последна мода. Джулия беше намерила

тези дрехи от един приятел в Нашвил и се бе погрижила дори и за прическата му, защото, според нея, той не трябваше да изглежда като пропаднал картоиграч и дребен мошеник.

— Ти си много красива, любов моя. Андре е щастливец и той го знае. Погледни го само — не сваля поглед от теб.

Диъдри наистина бе много красива в роклята си с цвят на праскова и с развети от вятъра коси. Платът бе изпратен от Пеган, чийто съпруг беше собственик на много магазини за платове на Изток.

— Обичам го толкова много, татко! — прошепна тя и в гласа ѝ прозвуча възхищение от Андре. — Толкова е красив, макар и все още твърде слаб, в елегантния си фрак! О, моля те, дай благословията си за нашия брак!

— Ти я имаш, откакто се върнах и видях колко се обичате. А сега мисли само за свещеника, който ви очаква, и му кажи думите, които хората произнасят в такива мигове, кажи ги с истинска ирландска страст.

Диъдри последва съвета му. И когато пастор Пъркинс произнесе магическите думи: „И сега ви обявявам за мъж и жена“, тя възторжено добави: „И така да бъде завинаги!“ Андре се засмя, заедно с всички останали, а след това се наведе и устните им се сляха в първата съпружеска целувка.

Те ядоха, танцуваха и пиха от специално приготвения за празника джулеп, а след това се отправиха към каретата под дъжда от ориз, целувки и благопожелания.

Тя не знаеше плановете му за медения им месец, но можеха да го прекарат където и да е — за нея това нямаше значение.

Чероките наричат тези димящи планини „Великите сини хълмове“. Къщата се намираше от едната страна на планината, точно отгатык Уоленд, Тенеси и беше собственост на семейство Макартър, стари приятели на Андре. Цялото семейство беше заминало за Кноксвил заради раждането на първия им внук и те с радост предоставиха къщата на Андре за медения му месец.

Диъдри се наслаждаваше на гледката от широката веранда. Долината изглеждаше недокосната от войната, изпълнена с тишина и покой, за които бе копняла толкова отдавна.

Щом разопаковаха багажа, съпругът ѝ я изведе на верандата да се полюбува на приказната гледка на димящите планини.

— Исках само да видиш истински планини, преди да се върнем в Монкьор.

Те взеха кошницата и се отправиха към лъкатушещия сред камъните поток. Докато лежаха върху одеялото, шепнейки си любовни думи, заслушани в бълбукането на водата, на Диъдри ѝ се стори, че чува някакви гласове.

— Шшт! — тя се изправи и сложи пръст върху устните на съпруга си. — Тук има още някой!

Той обсипа с целувки пръстите ѝ.

— Може би това е някоя от изгубените крави на мистър Скуиръл или Макартър.

— Не — младата жена се ослуша напрегнато, но не долови повече никакъв шум. Сторило ѝ се бе, че чува песен и някакъв странен инструмент.

— Е, мила моя, ще се опитам да дочакам залеза, но повече няма да мога да се сдържам. Пътувахме цял ден и цяла нощ, за да дойдем тук, и аз бих искал да опитаме голямото легло, което видях.

— Мислех, че ще си легнем рано, за да се наспим, да станем рано и да наберем къпини за закуска — пошегува се Диъдри. — Възрастният мъж, когото срещнахме по пътя, ни каза, че наоколо било пълно с къпини.

— Къпините няма да избягат.

Целувките му я замаяха като шампанско.

Но младата жена искаше да направят още нещо, преди да се разделят с красивия поток.

— Искам някой да узнае, че сме били тук. Искам да издълбаем имената си.

И Андре издълба така дълбоко имената им върху масивния ствол на едно дърво, че дори и след години щяха все още да се четат.

През нощта, когато бе в горещите прегръдки на съпруга си, Диъдри се запита на глас:

— Дали някой ще бъде толкова щастлив, колкото сме ние сега? Дали ще види нашите имена? А може би дори ще чуе гласовете ни край потока?

Младият съпруг се интересуваше повече от радостите на настоящето, отколкото от бъдещето.

— Скъпа моя, чувам само сърцето си, което ми казва, че ако сега не се любя с една прелестна жена, не се знае какви ще бъдат последствията.

Когато устните им се сляха, тя благодари на Бога, който ѝ бе върнал любимия и им бе позволил да разделят страстта и радостта си сред тези „Велики сини хълмове“.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Нова година 1989

Аз повдигнах глава от гърдите на Харисън и се заслушах в грохота на преминаващия наблизко до къщата влак.

— Влаковете не могат да изместят съвсем параходите — казах с глас, който като че ли не беше моят. — И Райли ще хареса широкополата шапка, онази, която Диъдри му бе подарила за Коледа.

Харисън се обърна, облегна се на лакът и ме погледна.

— Чакай да отгатна. Ти отново си се върнала назад, в онзи друг свят. Кажи ми най-новото. Какво стана с Диъдри?

Не знам защо, но не ми се искаше да му разказвам. Диъдри ме бе допуснала в най-интимните кътчета на душата си и да издам тайните ѝ, означаваше да предам и себе си.

— Мисля, че най-последно е щастлива. Баща ѝ оживява след експлозията на парахода и когато Андре се връща отново в Монкьор, те най-последно са заедно.

— Андре и Райли? — повдигна насмешливо веждите си.

Аз го шляпнах на шега.

— Андре и Диъдри, нахалнико — погледнах се и видях, че съм почти гола, наметната само с една риза. — Харисън, какво си направил с бельото ми?

— Облякъл съм го, разбира се — промърмори Харисън и получи още една плесница, но този път по-силна. — Ако трябваше да напиша сценарий по твоите семейни истории, то Райли щеше да се влюби в мадам Джулия.

Аз се облегнах на възглавницата и се усмихнах.

— Това би било чудесно. Ти си един романтик, Харисън Джъд.

Той ме целуна и много бавно започна да свлича чаршафа от гърдите ми. И аз отново почувствах познатите тръпки.

— Мисля, че това беше най-важното нещо между нас — промълвих, когато Харисън ме притисна до себе си и започна да прави онези неща, които ме караха да се разтрепервам.

— Какво искаш да кажеш с това „беше“ — попита възмутено той, — та ние едва сега започваме.

— Искам да кажа това, което беше между мен и Диъдри — отвърнах сънливо. Ръцете и устните му ме накараха да почувствам горещи вълни по тялото си. — Струва ми се, че чета книга, която ми е позната до последната глава.

— Четенето в леглото е занимание за хора, които се интересуват само от себе си — Харисън ме завъртя около себе и се зае окончателно да прогони съня ми. — Сега ние сме заедно. Нека да се възползваме от това.

И го направихме.

Харисън не разбираше защо трябва да си тръгвам преди зазоряване, но не се възпротиви.

— Мислех, че ще закусим, а после ще погледаме футбол.

Отвърнах му, че единственото, от което се нуждая, е да отида на планината на Диъдри.

— Имам чувството, че нещо ще се случи и не искам да го пропусна.

Отидох на малкото гробище и спрях пред гроба на Шон Макфий. Заклех се тържествено, че ще се погрижа за розовия храст през пролетта. Жълтите рози на гроба на Селест бяха увехнали. Поставих няколко червени цветя. Стоях дълго пред надгробния камък на Диъдри и в тази светла и студена утрин се чувствах много близо до нея.

— Не ме напускай завинаги — прошепнах аз. — Знам, че няма да ми позволиш да остана в твоя живот, но моля те, не ме напускай, преди да се сбогуваш с мен.

Отново почувствах странните тръпки и те не бяха причинени от студения утринен вятър.

Не знам дали бях обладана от някакъв дух, но тази сутрин се изкачих на планината, взех малкия касетофон, с който никога не се разделях, и записах всичко, което се случи след това.

Денят беше много тих и ехото бе отлично. Запах песента, която знаех отдавна, като спирах на всеки ред и изчаквах ехото.

*„Кафе израства върху отсечения бял дъб.
Река тече с бренди, ох...
Избери си едното от двете
и то ще остане за теб,
сладко като сладкиш, ох!“*

След всеки стих ехото ставаше все по-силно и по-ясно и аз го слушах със сладостен копнеж.

— О, Диъдри, толкова ми липсваш, толкова ми липсваш!

Чух шепота на вятъра в клоните на дъба и усетих студени тръпки, които бяха сигнал за моето последно пътуване в света на Диъдри. Но как можех да зная, че това ще бъде за последен път? Стори ми се, че дъбът ми го каза. През тази нощ го гледах и като че ли той растеше пред очите ми, а листата му се сменяха със сезоните. И след това се озовах на осемдесетия рожден ден на Диъдри, заобиколена от внуци и правнуци. „Андре — питах се тъжно аз. Къде е Андре?“

Диъдри се бе облегнала на бастуна си, който ѝ бе подарил един от внуците преди години, но тя не го използваше. Огледа масите, разпръснати сред зелената ливада. По тях се виждаха кристални купи с пунш и джулеп и изобилие от всякакви ястия.

— Това можеше да изхрани цялата Конфедерация цели шест месеца — промърмори тя.

Синът ѝ Пол се приближи към нея.

— Мамо, уморява ли те всичко това? Искаш ли да те заведе до стаята ти?

Той приличаше много по външен вид на любимия ѝ съпруг Андре, но не и по характер. Почувства отново онази неясна болка, която не я напускаше през последните шест месеца, и се обърна към сина си:

— Разбира се, че съм уморена, но нямам желание да се прибирам в стаята си. Ще се погрижиш ли за онази работа, за която те помолих?

— Металната кутия? Разбира се, мамо. Аз я увих и я поставих при другите подаръци.

— Тя трябва да се запази за дълги години, дори и да стои на открито.

— Да, мамо. Поръчах да я изработят от специален материал. Майсторът ми каза, че ще трае вечно. Какво, по дяволите, мислиш да правиш с тази кутия — може би ще сложиш в нея всичките си любовни писма и ще я заровиш в земята?

Пол надигна чашата си с джулеп, но видя, че чашата на майка му е празна, и отиде да я напълни.

Диъдри бе доволна, че той се отдалечи, без да изчака отговора. Дневникът, в който бе писала за последен път през нощта, в която Андре умря, бе готов да бъде заровен в земята, както и тя самата. Защо хората не умираха, когато всичко в тях е вече пресъхнало?

— Бабо? — внучката на Ерин — Джърмин — стоеше пред нея с букетче лютичета. — Задрямала ли си или просто си се замислила за нещо?

Тя прегърна детето, което толкова приличаше на нея.

— Мисля, че за толкова възрастни хора като мен, това е почти едно и също. О, наистина са красиви! Харесвам ги много повече от ония, които баща ти отглежда в парника — прободете я силна болка в гърдите и тя изпусна букета. Успя да поеме въздух и се опита да се усмихне на правнучката си. — Слушай какво ще ти кажа. Нали можеш да пазиш тайна? Обещавах ли всичко да си остане между нас?

— Бабо, днес изглеждаш много смешна.

— Всички стари хора изглеждат смешни. Ще доставиш ли едно малко удоволствие на баба си?

Джърмин я изгледа неуверено и Диъдри се замисли дали да не повика някой друг от правнуците си. Но малкото момиче отвърна след миг:

— Само се разтревожих за теб, бабо. Какво искаш да направя?

— Има един квадратен пакет сред подаръците на масата в салона, доста голям, с моето име и с името на чичо ти Пол. Донеси ми го, моля те, но без много шум.

— Искаш да видиш един от подаръците си, преди да си духнала свещите — малката изглеждаше ужасена.

— Скъпа моя, моля те, направи точно това, което баба ти казва — Диъдри се опита да изглежда спокойна, макар че отново усети болката в гърдите си и знаеше, че не ѝ остава много време, за да изпълни това, което бе решила.

Приседна веднага, щом детето изчезна от погледа ѝ. Беше замаяна и почувства как се унася в спомените си. През последните седмици често ѝ се случваше това.

— Джулия? — знаеше, че старата ѝ приятелка отдавна е умряла, но жената, която се приближи към нея, беше така реална, както и триетажната празнична торта. — Какво правиш тук? Мислех, че ти и татко сте заети с онзи салон.

Джулия се засмя сърдечно.

— О, ние бяхме много щастливи — баща ти и аз, щом накрая той разбра, че няма да ми се изплъзне! Той ме надживя, но не задълго. Сега е при мен, Диъдри, скъпа, и повече никога няма да се разделим!

— Аз съм толкова уморена, Джулия, толкова уморена! Тук вече никой не те помни. Дори Габи и Чарлз заминаха някъде във Флорида. Толкова ми беше мъчно, че те изгубиха плантацията си, а ние не можахме да им помогнем — сълзите потекоха по все още гладките ѝ страни. — Защо останах само аз? Защо не мога да си замина от този свят? Знаем, че Андре ме чака там, но има нещо, което трябва да свърша преди това. Джулия? Джулия?

— Бабо, ти май пак си говориш сама — Джърмин влезе с квадратния пакет в ръка. — Това ли искаше да донеса?

Възрастната жена събра отново сили и се изправи.

— О, да, точно това е, сладка моя. А сега иди до моята спалня и отвори средното чекмедже в скрина ми. Ще намериш книга с кожена подвързия под томчето със стиховете на Колридж. Донеси ми и двете, но не ги показвай на никого. На никого, разбра ли?

Детето се усмихна.

— Бабо, ти си толкова тайнствена! Мога ли да надникна в книгата с кожената подвързия? Това не е ли твоят дневник с цялата история на семейство Деверо?

Засмя се и разроши черните къдрици на правнучката си.

— Ах, ти, малко дяволче, не ти разрешавам дори и един поглед! Направи само това, което ти казах, и то по-бързо. Ще ми губят времето с рязането на тортата или с други глупости, а аз искам преди това да се погрижа за моите работи.

Джърмин изтича към къщата и възрастната жена отново дочу шепот:

— Честит рожден ден, скъпа Дийди. Винаги съм се възхищавала на твоята издръжливост и ти наистина ни надживя.

— О, Релия, толкова ми липсваше! Ти беше толкова смела през онази нощ. Знам, че винаги си обичала само Андре. Много ли те нарани нашата сватба и това, че живяхме тук? Релия, бяхме толкова щастливи заедно. Въпреки всичко, ние чувствахме твоята обич.

— Дийди, аз обичах Андре, но той никога не ме е обичал по начина, за който си мечтаех. Искях да бъде щастлив, а това можеше да направиш само ти.

— Остани, Аурелия, не си отивай! — старата жена протегна ръце и се опита да я прегърне, но нямаше никой. И тя прошепна на тъмната сянка, която се приближи към нея в мъглата:

— Андре? О, скъпи мой! Толкова много ми липсваше, толкова много ми липсваше!

— Те са чудесни деца — отвърна той и посочи с ръка към децата, които играеха на ливадата. — Ние създадохме чудесни потомци, истински южняци, скъпа Дийди. Гордея се с тях, както се гордеех и с теб!

— И аз се гордея с теб — прошепна Диъдри, като се страхуваше да посегне към най-скъпото си видение, за да не изчезне заедно с другите. — Андре, толкова те обичах! И когато се върна и прие Ерин в сърцето си, преди да узнаеш истината, аз те обикнах още повече.

— Съжалявам за пропуснатите години, през които можехме да бъдем заедно, преди войната да опустоши Юга. Ние оцеляхме от унищожението, но пропуснахме много години преди това.

— Но помниш ли колко щастливи бяхме! И виж сега нашите потомци. Нали всички са красиви? О, Андре, толкова ми липсваше! Аз съм готова да дойда при теб. Готова съм, Андре. Моля те, вземи ме със себе си, скъпи! — сянката се стопи във въздуха и тя се сепна, когато Джърмин я докосна по коляното.

— Бабо, отново си говориш сама.

Жената се изправи.

— Хммм. Такива са старите хора. А, ти си ги донесла.

Тя остави томчето със стиховете и взе подвързаната с кожа книга, в която беше описала целия си живот. Пръстите ѝ с любов погалиха подвързията.

— А сега следва нещо интересно — двете с теб ще се измъкнем оттук, без да ни забележат. Иди и кажи на Пруди да събере всички зад кухнята за състезанието по мятане на подкови — и като видя озадаченото лице на детето, старата жена побърза да добави: — Сгреших името. Зная, че Пруди и старият Руфъс отдавна ги няма, исках да кажа дъщеря им Дикси.

Когато Джърмин се отправи да изпълни и тази заръка на баба си, Диъдри се облегна на стола. Не бе сигурна, че има сили да понесе още един посетител от мъглата на спомените, но той дойде и тя дрезгаво прошепна:

— Не ти, Шон, не сега, толкова съм уморена.

Неговият зъл поглед изчезна заедно със сянката му и тя сграбчи златния медальон, в който бяха портретите на Андре и Ерин.

— Много съм уморена — промърмори, свали медальона и го постави в металната кутия заедно с дневника и томчето на Колридж. Унесе се за миг. След малко детето леко я раздруска за ръката.

— Бабо, всички се събраха зад къщата, както ти ми каза. Наоколо няма никой — лицето на момиченцето беше пламнало от възбуда и Диъдри призова последните си сили.

— Тогава да тръгваме — тя се надигна неочаквано пъргаво и взе бастуна си. — Ти ще носиш кутията на баба и от време на време ще ме изчакваш да си почина.

Планината се издигаше недостижима като Олимп, но старата жена се устреми нагоре с малката си спътница. Дишаше трудно, краката ѝ едва се движеха, но се изкачи на върха. Тя се облегна на белия дъб и посочи на детето останките от спиртоварната и цялата долина.

— Оттук започна всичко, скъпа моя — „и тук ще завърши всичко“ — добави тя наум. — Това старо дърво ще ни надживее. О, колко много може да разкаже!

— Какво ще правиш с кутията, бабо?

— Остави ме да си поема дъх, миличко, след малко ще ти покажа — Диъдри се задъха, когато болка като светкавица прониза гърдите ѝ. — Ах! Сега. Виждаш ли дупката в старото дърво, където катеричките крият храната си от повече години, отколкото са моите и твоите заедно?

Джърмин кимна.

— Искаш да скрия твоето съкровище там?

Диъдри кимна на свой ред, като се усмихна на думата „съкровище“. Е, може би дневникът ще бъде един ден истинско съкровище за този, който ще го оцени.

— Можеш ли да измислиш по-сигурно място? Къщите се продават или събарят, но тази стара планина, този стар дъб... благодаря ти, скъпа моя. Ела сега тук, за да ти изпея една песен.

Детето се приближи, сгуши се в прегръдките на баба си и долови неравномерното туптене на сърцето ѝ. Разбра, че това е един вълшебен миг, който никога нямаше да се повтори.

— Пей с мен, куплет след куплет. Планината ще отнесе песента към долината и нашите гласове завинаги ще останат в Монкьор.

*„Кафе израства върху отсечения бял дъб
Река тече с бренди, ох...
Избери си едното от двете
и то ще остане за теб
сладко като сладкиш, ох!“*

Когато изпяха песента, очите на Диъдри се затвориха и ръцете ѝ се отпуснаха. Пол, най-големият ѝ син, се появи на възвишението и Джърмин сложи пръст на устните си.

— Шшт. Тя спи. Баба спи.

Той разбра какво се е случило и изпрати детето долу да играе с другите. След това се приближи към майка си и целуна изстиналото ѝ чело. Не забеляза катеричката, която бясно драскаше в хралупата си и сякаш протестираше против посегателството на нейната собственост.

Той повдигна лекото тяло на майка си и започна да се спуска от планината, потънала в златистите отблясъци на последния залез на Диъдри Деверо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Големият бял дъб! Събудих се в полунощ и се изправих в леглото. Как можах да забравя хралупата в големия бял дъб, която възбуждаше любопитството ни, когато със Селест бяхме малки деца? Ние я използвахме като пощенска кутия, в която поставяхме писмата си до кинозвезди и до момчетата, в които тайно бяхме влюбени. Сестра ми веднъж бе поставила в нея покани за рождения си ден. Плака през цялата вечер, тъй като никой от поканените не дойде. Мисля, че тогава загубихме вратата си в нашата „пощенска кутия“.

Станах и се облякох дебело. Нощта беше ясна и студена и лунният полумесец светеше. Почувствах се доста нервна от мисълта, че отивам да намеря това, което бях сигурна, че съществува. Имаше и още нещо, което ме правеше още по-нервна. Усещах, че животът на прапрабаба ми е свързан по някакъв начин с настоящето. Като че ли имаше някаква причина, поради която вече уморената и болна Диъдри ме бе направила част от миналото ѝ.

— Боже мой! — възкликнах и подскочих от изненада, когато случайно зърнах лицето си в огледалото в хола. Очите ми гледаха диво и уплашено. Защо се страхувах толкова? Знаех какво ще намеря в хралупата на стария дъб.

Не обръщах внимание на какофонията от нощни звуци. Сигурно не беше съвсем нормално да се чуват писъците на совите и рисовете в студена нощ като тази. Казват, че историческите събития в дадено място се отразявали и върху животните. Колко животни са загинали заедно с войниците през Гражданската война, например в жестокото сражение край Мърфрийсбъро. Планината на уискито винаги е имала свой собствен живот — сигурна съм в това.

— Диъдри — прошепнах, когато достигнах до върха на нейната планина, — толкова ме е страх и не знам защо. Моля те, не ме оставяй! — почувствах познатите тръпки и разбрах, че тя беше наблизо. Това ми даде смелостта да се насоча право към белия дъб и да потърся в хралупата металната кутия. Бях сигурна, че е там.

Но там имаше и нещо друго. Когато намерих старата метална кутия, която съдържаше дневника на Диъдри, аз проверих дали има скрито още нещо. Искаше ми се да открия поканите на Селест, които бе изпратила за петия си рожден ден. Открих едно мое старо забавно писмо до Рони Милсеп и се разсмях, когато видях, че е покрито с нарисувани целувки.

Открих и още нещо, нещо, което не предизвика смях и носталгични спомени.

Това беше тетрадка с пластмасови корици, която не беше от времето на Диъдри, нито от моето детство. Когато я отворих, сърцето ми подскочи. Моята предшественица ми бе помогнала да я намеря. Разлистих я бързо и по датите разбрах, че държа документ, който съдържа доказателства срещу онези мъже от Луизиана и тези, които те са подкупили.

— Селест — прошепнах, след като поех дълбоко дъх. — Тя я е сложила тук. Сестра ми беше единствената, освен мен, която знаеше за тайната „пощенска кутия“.

Изведнъж звуците изчезнаха и настана тишина. Бях съвсем сама и държах важни доказателства срещу могъщи престъпници.

— Диъдри — прошепнах отново, — благодаря ти, че ми посочи къде да открия това, но сега се нуждая от закрилата ти.

Не съм разказвала на никого за това, но кълна се, че наистина се случи. Силно свистене като от камшик проряза нощната тишина, луната се показа иззад облаците, чу се чуруликане на птички и аз се озовах вкъщи, в леглото си.

* * *

Реших да възложа на моя приятел от офиса на Ланей Форд да разкрие едно от най-големите престъпления в Юга. В замяна на това, че аз и моето семейство няма да бъдем свързани с разследването, го оставих да „открие“ малката тетрадка с изобличаващите доказателства върху седалката на колата си.

Във вестниците и по телевизията се вдигна голям шум, на половината от кандидатите за политици в щата Луизиана бяха

предявени обвинителни актове. В Ню Йорк за два-три дни бяха арестувани доста хора. Областният прокурор едва не изпадна в екстаз.

Доволна бях, че много престъпници щяха да бъдат осъдени благодарение на Селест, Диъдри и мен, но сега повече ме занимаваха други неща. Публикувах малка обява в „Знамето на Нашвил“ и зачаках. Когато получих отговора, отидох в салона на Дъсти Роудс, поръчах си кана бира и отново зачаках.

Слабо момиче с късо подстригана черна коса се приближи, седна на моята маса и аз вече знаех, че развързката наближава.

— Здравей, Селест — казах със съвсем леко потрепване в гласа.
— Мисля, че ще пийнеш нещо.

Тя е била в планината през онази нощ, когато помислих, че виждам духа на Диъдри.

— Спомних си за хралупата и реших, че тя е чудесно скривалище. Не можех да занеса тетрадката в полицията. Не знаех на кого да се доверя. Бях толкова уплашена, Фейбъл! Ройс бе изиграл и двете страни и всички търсеха тетрадката. Не можех да повярвам в това, когато той ме накара да се срещнем с онези мошеници в Кий Уест. Те нямаше да ни оставят живи, а дори и да го направеха, другите щяха да ни убият. Когато научих, че той води двойна игра, разбрах, че трябва да направя нещо и да се измъкна!

Не можех да приема и половината от това, което ми разказа, но повярвах, че е изпитала истински ужас, когато е открила, че Ройс изнудва хора, които можеха да го убият, без да се замислят.

— Защо си започнала да вземаш кокаин? — това ме озадачаваше най-много. Селест никога не беше запалвала дори цигара.

Тя се напрегна.

— Ти нямаш представа какъв беше този човек, никой от нас няма, дори и аз не го познавам напълно. Той беше лишен от морал и чувства, Фейбъл. Беше намерил начин да ме използва, да манипулира чувствата ми, без самият той да влага каквото и да било.

— Прилича на някого, когото и двете познаваме — казах остро.

Сестра ми потръпна.

— В крайна сметка татко не е престъпник. Ройс беше много лош. Знаеш ли, че той се е оженил преди много години за една жена,

чието семейство е имало политически връзки, и я е изоставил още през първата брачна нощ, като я е накарал да мисли, че е мъртъв?

Аз кимнах.

— Преследвачите го открили и трябвало да изчезне. Продължавай.

— Колкото до кокаина — това не беше най-лошото, което той направи с мен. Знаеш ли, че е бил решил да се ожени за мен дори преди да те срещне?

— Да, но това вече не ми причинява болка.

— Видял ме е на някакъв конкурс за красота и е решил, че ще може да ме използва за някои от сделките си — Селест извърна глава. — Той ме използва като... като някакво възнаграждение, което се дава при сключването на добра сделка.

Аз бях ужасена.

— И ти позволи да направи това с теб?

— Тогава вече бях привикнала с кокаина, наистина привикнала, а най-лошото беше, че той имаше пълна власт над мен. Бях съгласна с всичко, което искаше от мен, когато не ми даваше наркотика, Фейбъл, някои от онези неща бяха ужасни!

Взех ръката ѝ в своята.

— Накрая събрах цялата си смелост и реших да отида в полицията. Той разбра и ми показа касета, на която бе ме заснел при някои... ужасни... ужасни обстоятелства. О, Фейбъл, той беше толкова ужасен, беше истински дявол! И все пак отначало беше вълнуващо. Знаеш в какво се превърна живота ми, когато не спечелих големия конкурс. Нямах нищо. И сама не мога да повярвам, но аз винаги съм обичала да рискувам. Ройс го е разбрал и когато ме помоли да се омъжа за него, ми каза, че аз много повече му подхождам, отколкото ти.

Замислих се над думите ѝ.

— Той е бил прав, знаеш ли? Нямам предвид непременно теб, а себе си.

— Той беше прав и за мен. В началото ми харесваше. Криенето, тайнствеността, срещите с опасни мъже, страхът от очакването да ни убият всеки момент. Вече бях започнала да вземам кокаин и се чувствах много велика, че правя всички тези лоши и вълнуващи неща — гласът ѝ секна. — Това беше преди, разбира се, моят съпруг да

започне да ме „предоставя“ на специалните си приятели и аз най-после да разбера какво всъщност представляваше той.

— Ройс наистина ли е мъртъв? — тя кимна. — Е, как успя да се измъкнеш след експлозията? Какво се случи на онази яхта?

Сестра ми поклати глава.

— Предполагам само, че точно в онази нощ не съм искала да умра. Искам да кажа, че сега, когато се замисля за това как съм успяла да се спася, потръпвам от ужас. Виждаш ли, това беше част от плана на Ройс. Той бе решил щом се срещнем с другата яхта и извършим размяната, да се прехвърлим на малката лодка и да взривим нашата. Всички щяха да помислят, че сме загинали, а ние щяхме да се измъкнем и да започнем нов живот. Той знаеше как да се справи и, разбира се, го направи. Нямаше доверие на никого и беше сигурен, че ще ни преследват.

— Може би е имал право — отвърнах аз. — Но все още не си ми обяснила как си успяла да се измъкнеш, а Ройс не е могъл.

Селест затвори очи.

— Той нагласи часовниковия механизъм на взривното устройство за един час след размяната. Сложих в непромокаемото си яке двете тетрадки — истинската и фалшивата, която, според мен, той щеше да им предаде — тя закри лицето си с ръце. — Фейбъл, знаех, че той навярно играе двойна игра дори и с мен. Изчаках го да отиде да нагласи взривното устройство, скочих в малката лодка и загребах отчаяно. Бях уплашена до смърт, много повече се боях от съпруга си, отколкото от всички останали.

— Какво се случи? Какво се обърка в плана на Ройс?

— Видях експлозията, когато се бях отдалечила на няколко мили. Погледнах часовника си и разбрах какво се бе случило. Бяхме прекарвали няколко нощи в Алабама, където Ройс се срещна с някакви хора, и аз бях сверила часовниците по тамошното време, за да не закъснее съпругът ми за една важна сделка. Предполагам, че не е знаел за това. Не разбираш ли? Експлозията е станала един час преди предвиденото време.

Сестра ми не ме лъжеше. Може би се беше забъркала в ужасни неща, но не беше безскрупулен убиец. Знаех, че навярно се е чувствала ужасно, когато е разбрала, че неволно е причинила смъртта на съпруга

си. Оставих я малко да си поплаче. Имаше все още някои неща, които трябваше да разбере, и исках да се успокои.

— Съжалявам, Селест.

Тя избърса очите си и отпи от бирата.

— Не знаеш колко пъти си мислех да ти се обадя и да ти кажа, че не съм мъртва, но не можех да рискувам. Онези хора все още търсеха тетрадката и знаех, че ще те следят.

— Да, разбрах за това. Шериф Форд ми каза, че според полицаите от Маями Ройс е инсценирал смъртта си, за да се измъкне от преследвачите си. Очаквам, че тези, които се интересуват от тетрадката, подозират същото.

— Те не откриха нито него, нито мен, така че са решили, че ти си единствената връзка.

Бях доволна, че през последните дни никой не ме следеше.

— Защо, по дяволите, взе онези неща от къщата си?

— Не знам. Сигурно от глупост. Живеех в онази мръсна къща, натъпкана с наркотици, и чувствах, че съм се превърнала в никой. Не зная! Снимките и дрехите ме накараха да си спомня, че съм била личност — гласът ѝ стана твърд. — Разкъсах сватбената си снимка на парченца.

Тя ми разказа за живота си в онази къща, след като е оставила кокаина.

— Бях щастлива. Никой не се интересуваше от мен. Аз имах време да премисля живота си.

Бях горда с нея и ѝ го казах.

— А сега какво? — попитах аз. — Ще се върнеш ли в къщи, за да се покажеш на всички приятели с думите: „Здравейте, сладури, ето ме и мен!“

— Знаеш ли, мислих си много за това, сега, когато съм в безопасност и не се страхувам, че ще ме преследват и убият, Фейбъл, никога не съм била нищо друго, освен това, което мъжете са искали от мен — отначало татко, а после Ройс. Искам да ме мислят за мъртва поне още известно време, докато реша как да живея. Никога не съм живяла истински живот, знаеш много добре това. Не искам да живея отново по същия начин.

Не се опитах да я разубеждавам, защото бях съгласна с нея — по-добре да я мислят за мъртва, отколкото да продължи с предишния си

начин на живот. Освен това сърцето на татко може би нямаше да понесе шока да види по-голямата си дъщеря внезапно оживяла, а мама бе прекалено свикнала с нейния валиум и с водката, за да го осъзнае.

— Наистина ли си се отказала от наркотиците?

Тя кимна и аз ѝ повярвах.

— Няма ли поне да ми се обаждаш от време на време?

— Разбира се, че ще ти се обаждам. Може би в близките дни ще имам нужда от теб.

Почувствах, че ще се разплача. Знаех, че сестра ми се е разочаровала от родителите си и от съпруга си, но може би и аз я бях разочаровала. Сестрите трябва да си помагат. Заклех се, че когато ние с Харисън имаме дъщери — между другото вече им бях избрала имената — ще направя всичко възможно, за да си помагат една на друга.

— Надявам се, че ще оставиш косата си да порасне отново — отбелязах накрая.

— Да, ще я оставя — отвърна Селест и се усмихна с чаровната си усмивка. — Надявам се, че ще запазиш фигурата си и новата си прическа. Така изглеждаш чудесно.

— Благодаря — взех чантата си. Може би през цялото време съм знаела, че Селест няма да се върне с мен в Монкьор. — Донесох ти нещо, което ще ти напомня откъде произлизаш, докато се върнеш към истинските неща.

Аз ѝ показах медальона, който Диъдри бе оставила в металната кутия. Тя го отвори и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— О, Фейбъл, това би трябвало да принадлежи на теб.

— Не — отсякох убедено аз. — Това трябва да принадлежи на теб. Ти най-много приличаш на нея, но не си знаела за това. Сега обаче вече знаеш.

Тя дълго гледа отворения медальон и портрета на Андре.

— Защо имам чувството, че го познавам? — запита тихо тя, когато го затвори и го постави на шията си.

— Защото навярно го познаваш — или познаваш някого, който прилича на него — отвърнах с усмивка. — Аз съм ревнива.

Селест ме целуна и си тръгна. Аз допих бирата си и изслушах една лоша имитация на Гарт Бруукс. Видях, че влезе нашият техник по звукозаписа от студиото, и му махнах с ръка. Имах нужда да бъда с някого.

— По дяволите, Фейбъл, какво съвпадение. Мислех да ти се обадя довчера. Помниш ли онзи запис, който ми даде да изпратя в лабораторията за анализ на звука? Няма да повярваш какво ми отговориха.

Знаех предварително какво е научил.

— Обяснили са ти, че ехото се различава от оригиналния звук и следователно е невъзможно да са изпълнени от един и същ човек.

Той ме погледна стреснато.

— Откъде, по дяволите, знаеш това?

Потупах го по рамото.

— Защото аз нагласих всичко, за да се пошегувам с Харисън.

Това беше една голяма лъжа. Знаех, че никой повече нямаше да чуе този запис, освен мен. Харисън щеше да си помисли, че съм монтирала записа.

Но аз знаех по-добре.

— Хей, бих искала да изпея нещо. Мислиш ли, че тези хора ще имат нещо против?

Хората от съседната маса ме бяха познали и започнаха да ръкопляскат. Скоро всички се присъединиха към тях.

Отидох на подиума и запях „Уискито на жената от планината“ така, както никога досега. Бях уверена, че никой, освен мен, не чува ехото от невидимото сопрано. Може би Диъдри Деверо бе предала красотата и други свои качества на Селест, но знаех, че именно аз бях наследила музикалната ѝ дарба.

Песента свърши, но аз знаех, че хармонията между мен и Диъдри ще остане завинаги.

ЕПИЛОГ

Настоящето

С моите четиригодишни близначки — Диъдри и Аурелия се завърнахме доста изморени от една чудесна почивка, която прекарахме в нашето семейно убежище. Все още се наслаждавах на спомените си за моя меден месец във Великите димящи планини.

Бог ми е свидетел, че сватбата ни с Харисън беше нещо, което щеше да се помни. Хората от Мюзик Роу все още говорят за нея.

— Фейбъл, сватбата ще се превърне в цирк. Защо просто да не избягаме и да се оженим без цялата тази суетня и врява?

Той не беше въодушевен, колкото мен, да се устройва сватбено тържество, на което да поканим всичките ни приятели музиканти. Бях прочела в дневника на Диъдри за радостния звън на сватбените камбани, който се носел над нейната планина и прогонвал всички мъки и нещастия от войната. Исках моят сватбен ден да бъде повторение на нейния, но по мой собствен начин и кънтри музиката играеше важна роля за това.

— Харисън, мисля да се омъжвам само един път и искам този ден никога да не се забрави.

И наистина, нашият сватбен ден беше незабравим. От „Билборд“ направиха снимки и организираха пиршество, което напомняше на сбирките след благотворителните концерти на Уили Нелсън. Съжалявах, че сестра ми не присъстваше, за да ми бъде шаферка, но Дона с радост я замести.

Церемонията трябваше да се състои под стария дъб на планината на Диъдри. Напълних огромни кошници с градински цветя и дивни рози, окачих ги по клоните на дъба и подредих арка от жълти цветя, под която двамата с Харисън щяхме да произнесем нашите клетвени думи.

Най-добрият китарист след Чет Аткинс щеше да осигурява музикалния фон, а Джаки Лукас, за когото всички казваха, че ще стане по-известен дори от Реба Макинтайър, щеше да изпее традиционните

песни „Обещай ми“ и „Молитвата към Бога“. Виждате, че винаги се придържам към добрите, изпитани традиции.

Похарчих цяло състояние за сватбената си рокля, защото исках един ден да бъде носена от моите дъщери и дори от техните дъщери. Когато отбеляза нашата сватба, „Знамето на Нашвил“ описа моята рокля като „рокля, достойна да бъде носена от Скарлет О’Хара на нейната първа сватба, ако не е била избухнала войната“.

Всички се шегуваха с костюма на Харисън, но според мен той изглеждаше чудесно в него — перленосив, на тънки райета. Всъщност нямах търпение да започне нашият меден месец. Макар и неохотно, Харисън се съгласи с мен да обявим на всички, че желаем да превърнем първата си брачна нощ в начало на нашия страстен съвместен живот.

Никой от нас не считаше, че периодът на въздържание от радостите на брака е нещо лесно за понасяне, но в деня на нашата венчавка и двамата бяхме щастливи с избора си.

Зная, че думите ми звучат като изречени от някоя надута младоженка, но все пак нали аз съставих плановете за медения месец. В края на краищата не всяка младоженка има на разположение указанията от дневника на своята прапрабаба за брачната церемония.

Открих, че онова божествено кътче, където Диъдри и Андре са прекарали своя меден месец, сега е превърнато в хотел с пет звезди. Запознах се със семейството, което владееше хотела към фермата за къпини във Фуутхилс Кюизин, Кноксвил, заедно с хилядите акра наоколо. Любопитно ми беше да узная, че този хотел е бил построен преди петдесет години в местността, където младоженците Деверо бяха прекарали своя меден месец.

Харисън ми каза, че за медения ни месец ще му е необходимо само едно грамадно и много удобно легло, и, разбира се, никакви телефони на пет мили наоколо.

Той се забавляваше отлично, когато след бракосъчетанието ни посрещнаха на поляната в Монкьор и съвсем не бързаше да тръгваме — чувстваше се много добре по време на танците и веселбата. Бе сервирана късна закуска, която съдържаше всичко от традиционното меню на Юга — пушен свински бут и бисквити, сварено жито, ястия с картофи, други зеленчуци и месо.

— А сега вече може ли да тръгваме?

С Харисън танцувахме плътно притиснати под звуците на една от старите песни на Джим Рийвс.

— Скоро — уверих го аз, — само да се кача горе и да се преоблека.

Бях решила да не взимам много багаж за нашия меден месец, който щяхме да прекараме във „Великите сини хълмове“. Това беше едно малко пътешествие до хотела в Уоленд, Тенеси. Бях накарала шивачката да ми ушие плътно прилягащи джинси от мека кожа и перленосива копринена блуза, която подхождаше много на любимите ми ботуши, които Харисън ми бе подарил. Сватбеният подарък от моя оркестър бе една сива широкопола шапка, която много харесах.

Когато излязохме на верандата и ни обсипаха с благопожелания и ориз, имаше още една изненада. Оркестърът изпълни потпури от всички песни, които бяхме направили заедно с Харисън.

Никой, дори и Диъдри, не бе имала по-хубаво изпращане. Ако се бяхме оженили в старата фестивална зала „Риман Хаус“ — по едно време го обсъждахме — щеше да бъде много тържествено и изискано сред фонтаните и под звуците на арфата, изпълняваща сватбения марш, но аз винаги ще помня този ден с голяма радост.

О! А онзи меден месец в красивите димящи планини!...

Когато пристигнахме, веднага ни заведоха в стаята в обновената стара фермерска къща.

Това бяха нашите пет най-щастливи дни. В спалнята имаше свежи цветя и леденостудено шампанско и ние вдигнахме тост за нашата първа брачна нощ.

— А този тост нека да бъде за Диъдри и нейната планина. Тя винаги се е изкачвала по нея, изпълнена с решителност и смелост. Ще мога ли и аз да бъда такава?

Харисън докосна чашата си в моята.

— Ще бъдеш, мила моя. И аз ще бъда винаги до теб.

Той запечата с целувка този магически момент.

— Мисис Харисън Джъд — прошепнах аз, — харесва ми как звучи.

— Радвам се, че най-после сме сами — той свали шапката ми. — Не е чудно, че каубоите предпочитат да целуват конете си вместо момичетата. Няма ли да си облечеш някое от онези секси неща, които видях в куфара ти?

— Ти си го отварял! — но аз бях не по-малко нетърпелива от него да подпечатаме нашия съюз в леглото.

Той ме чакаше в леглото. Свещта върху ноцната масичка осветяваше мускулестите му ръце, протегнати към мен.

— Мислиш ли, че е възможно отново да съм девствена? Чувствам се така, като че ли за пръв път ще бъда с мъж — всичко вътре в мен бе толкова напрегнато и внезапно се почувствах така уплашена, както при първия път.

— Има само един начин да установим това — прошепна дяволито Харисън. После се озовах в ръцете му и всичко бе чудесно като в приказка.

Дневникът е убежище на моите съкровени мисли и всички онези странни неща, които ми се случиха, преди да се омъжа. Но мисля, че мога да оставя подробностите от моята първа брачна нощ на въображението на читателите.

Все пак казах достатъчно. Ако можех да напиша музика и стихове, изпълнени с чувствата между мен и моя съпруг през онази великолепна и незабравима нощ, тази песен щеше да стане хит номер едно в целия свят. Както знаят всички музиканти, кълтри музиката е изпълнена с чувство на отчаяние, но в новата ми песен исках да пея за страстта и пълното удоволствие от живота и любовта.

Като че ли изминаха десет светлинни години в любовно безумие. Най-после решихме, че все пак трябва да хапнем нещо. Може би някои младоженци могат да живеят само с любов, но и двамата имахме добър апетит.

През цялото време не ме напускаше мисълта да откроя мястото, за което Диъдри споменаваше в дневника си — освен в миговете, когато моят съпруг ме влудяваше с ласките си. Разбрах къде е потокът, описан от прапрабаба ми, след като поговорих със съдържателката — гостите на хотела често ходели там да ловят риба.

Тя ни приготви кошница с храна за пикника. Бях чувала, че кухнята в този хотел е много добра, но когато отворихме кошницата и видяхме вкусните лакомства — скариди, пържени кубчета хляб, намазани с италианско сирене, дори имаше и домашна супа — аз се

уверих, че не съм скромно момиче, а съм истински хедонист, чиято висша цел в живота е насладата.

Любенето с Харисън беше върховно удоволствие, но бадемовата торта с ром, обилно полята с шоколад, известна като „Савската царица“ която съдържателката бе опаковала заедно с две бутилки вино, почти не му отстъпваше.

Насладихме се на храната, виното и нашата любов край бълбукация поток и аз промълвих сънливо:

— Струва ми се, че чувам гласа ѝ. Като че ли пее за нас.

— Знаеш ли, едно от нещата, които най-много ми харесват у теб, е това, че се чувствам като в Зоната на здрача.

Ударих му една шумна плесница заради тези думи.

— Мислиш, че ти казах това за Диъдри, защото тя е прекарала точно тук медения си месец с Андре? Написала е в дневника си, че е чула някаква песен и звуци на китара.

Харисън бързо се протегна към портативния касетофон, който бе взел, за да прослуша пробния запис на новата ми песен „Две е добре, но и три не е зле“.

— Е, това, което чувам в този поток, е пляскането на тлъстите костури и пъстървите.

Аз се засмях.

— Означава ли това, че меденият ни месец е свършил, щом младоженецът започва да мисли за риболов?

Той ме прегърна.

— Нашият меден месец е за цял живот, детето ми. За цял живот!

Катеричка подскочи на един от клоните на голямото дърво до потока и аз се изправих.

— Знаеш ли, че Диъдри и Андре са издълбали имената си точно тук? Да ги намерим, а?

— Ала-бала.

Не му обърнах внимание, станах и отидох да разгледам дървото.

— Трябва да бъде... тя е написала, че са издълбани ниско, защото дървото ще порасне... Харисън, ето ги! Намерих инициалите на Диъдри и на Андре! О, Боже мой, никога не съм очаквала... о, погледни, скъпи, те са така дълбоко издълбани, че са се запазили през всичките тези години, чак до нашия меден месец.

Харисън не каза нищо, но аз знаех, че той премисляше скептичното си отношение към моите разкази за странните ми връзки с Диъдри и миналото. Погледна инициалите, а след това и мен.

— Знаеш ли какво ще направим? — извади джобното си ножче. — Не одобрявам осакатяването на дърветата, но мисля, че сме длъжни пред бъдещите поколения и ние да оставим спомен за нас.

Издълбахме инициалите си, оградени в сърце, за да бъдат намерени от бъдещите влюбени, и се върнахме, хванати за ръка, в хотела. Не казах на съпруга си, но имах чувството, че сега наистина се сбогувах с Диъдри. Тя все пак беше на сватбеното си пътешествие и не се нуждаеше от моята намеса.

Мисленото ми връщане към щастливите ми преживявания от миналото свърши и аз отново бях в настоящето — също толкова щастлива.

Повиках Азалия и тя ми донесе кана с лимонада.

— Харисън не се ли обади вече?

Съпругът ми беше отишъл направо от Кноксвил в Атланта, където работеше с нова рекламна фирма. Обикновено го придружавах в пътуванията му, но сега бях бременна в петия месец с третото ни дете и вече приемах по-лесно отсъствията му. Почивката, която прекарахме в хотела до фермата за къпини, беше чудесна, но скоро нямаше да се повтори.

— Не, но познай кой е пристигнал току-що? — върху лицето на Азалия грееше радостна усмивка.

— Изненада! — Селест, с цялата си красота и великолепни червени коси, пристъпи към нас зад гърба на старата негърка.

Ние се прегръцахме и плачехме, докато накрая останахме без дъх. Каза ми, че е посетила мама в апартамента ѝ и тя я е приела съвсем спокойно. Нашата майка се бе затворила в собствения си свят след смъртта на татко и навярно посещението на сестра ми ще ѝ се отрази добре.

— Е, разказвай. Как върви твоята работа? И какъв е този мъж, който иска да се ожени за теб? — сестра ми и аз се съгласихме, че трябва много внимателно да излекуваме старите рани и страхове. Нашите отношения през последните години постепенно се

възстановяваха с писмата и телефонните разговори. Психоаналитикът на Селест — моят стар приятел доктор Велкоф, който ме беше пропъдил преди години — се съгласи да изчака, докато и двете бъдем готови да се явим пред него.

Е, аз отдавна бях готова. Очевидно и Селест вече беше готова.

— Почакай, почакай малко. Искам първо да видя тези прелестни деца. Те не познават леля си Селест...

— Разказвала съм им всичко за теб и за това, че си била най-прелестната красавица в целия свят.

— О, не! — отвърна тя, искрено разтревожена. Изглежда ме и прегърна моите близначки, като че ли искаше да ги защити. — Не искам да стават като мен, млади глупави модели, сестричке! Фейбъл, нали няма да им позволиш да се увлекат по конкурсите за красота?

— Повярвай ми — отвърнах убедено аз, — няма да им позволя. Те ще се разбират помежду си и няма да мислят само за короната на мис Америка.

Когато Азалия заведе децата да се изкъпят и вечерят, двете със Селест изпихме по чаша джулеп, а после се разходихме до малкото гробище. Знаех, че тя искаше да си поговорим за дневника, който ѝ бях изпратила.

— Тя е била забележителна жена, нали? — сестра ми се спря пред гроба на нашата предшественица. — След като прочетох дневника ѝ, имам чувството, че я познавам.

Нищо не отговорих. Тя не знаеше колко се бях сближила с Диъдри, но аз нямах намерение да ѝ го казвам.

— Мисля, че тя е искала точно това — отвърнах убедено. Като гледах сестра си, сякаш виждах копие на жената, която познавах толкова добре. — Всички казват, че си като нея.

— Но дълго време не бях. Не бях като никого, не бях дори себе си. Това тъжно малко русо момиченце, за което тя пише. Тя е виждала теб, нали?

— И аз мисля така.

— Я се погледни сега! — възкликна с усмивка Селест. — Ти си щастлива, имаш чудесен съпруг, който те обожава, две прекрасни деца и очакваш трето — и те очаква голяма кариера! Ако Диъдри можеше да те види днес, щеше да те опише по съвсем различен начин.

— А какво ще ми кажеш за себе си?

Моята сестра никога не е била толкова хубава и животът ѝ никога не е бил по-успешен. Бе получила наследството си и бе станала един от главните акционери в управителния съвет на компанията. Сега бе председател на компанията и се стремеше да повиши печалбите ѝ. Снимката ѝ се бе появила на корицата на няколко бизнес списания. Тя обикновено отказваше предложенията да ѝ публикуват снимката в някои женски списания, защото, както казваше, те винаги се интересували от участията ѝ в конкурсите за красота, а тя се бе наситила на тях за цял живот.

Приближихме към новата част на гробището. Селест посочи към надгробния камък, на който бе издълбано името ѝ.

— Беше странна нощ, когато дойдох тук, за да видя собствения си гроб. Знаех, че е рисковано да оставям цветя, но се чувствах толкова изоставена и забравена от всички!

— Аз ги пазя до днес — много съм суеверна относно такива неща.

Селест докосна медальона си.

— Не си ме попитала защо се върнах къщи, освен да те видя, разбира се.

— Защо се върна в къщи, освен да ме видиш, разбира се?

— Е, чух, че старата къща на Барксдейл се продава и си помислих...

Разочарованието ми нямаше граници.

— О, Селест, колко ужасно! Току-що се продаде. Нямах представа, че искаш да я купиш. Щях да кажа на Бети-Лу да ти се обади още когато я обявиха за продан. Колко жалко! Щеше да бъде хубаво да бъдем съседи. Но ти не си ми разказала за чудесната си работа, за онзи мъж от Атланта, за...

— Какво за тях? Моите корени са тук, в тази планина. Започнах да ги откривам в дневника на Диъдри и искам да ги откроя напълно.

— Ще живееш с нас, разбира се. Има достатъчно стаи.

— О, не! Ти живееш със семейството си и това е всичко, което ти е нужно. Искам да имам собствен дом — очите ѝ заблестяха. — Мъжът, когото срещнах, когато водих преговори да купя отново спиртоварната, може би ще ми помогне.

— Ти си купила спиртоварната? Селест, това е чудесно! — погледнах я и видях, че на лицето ѝ е изписано тайнствено изражение.

— Не си купила само това, ти, малка хитрушо! Ти си този човек, който е купил къщата на Барксдейл, нали?

Когато видях усмивката ѝ, аз извиках радостно и я прегърнах.

— Смятам да се заема с производството на уиски — успя да изрече тя, когато я пуснах да си поеме дъх. — Ще запазя сегашното управление, но ще бъда този, който ще определя вида и размера на производството. Може би ще направя някои промени.

Това ме разстрои.

— Но не прекалено много, надявам се. Диъдри не би искала да се правят прекалено много промени в нейното производство на уиски.

— Само дотолкова, че всеки, който купува нашето уиски, да знае, че производството се ръководи от силна жена — като видя изражението на лицето ми, сестра ми се засмя. — Не, глупавичката ми, няма да поставя моята снимка на етикетите, а тази на Диъдри. Искам целият свят да узнае, че ние се гордеем с нашата прапрабаба и с всичко, което е направила.

Бях толкова горда от сестра си, че ми бе трудно да говоря.

— Диъдри ще бъде доволна — прошепнах аз.

— Сигурна съм, че ще бъде — Селест го каза така, сякаш да говорим за нашата прапрабаба, като че ли е все още жива и е с нас беше най-естественото нещо.

Последните лъчи на залязващото слънце ни обляха с блясъка си. Погледът на сестра ми се насочи към планината.

— Виждаш ли нещо там? — попитах накрая.

— Само ми се стори... — Селест прехапа пълните си устни. — Няма нищо. Трябва да тръгвам. Мисля, че ще се поразходя малко преди вечеря. Може би ще остана да спя при теб, вместо да се връщам в мотела.

Уверих я, че това ще бъде чудесно, и я оставих да се взира в Планината на Диъдри.

Когато погледнах отново от верандата, тя вече бе изминала половината път до планината и фигурата ѝ излъчваше нетърпение, което можеше да означава само едно нещо.

Тя се изкачваше нагоре, за да се срещне с Андре Деверо.

Издание:

Нел Макфадър. Огнени сълзи

ИК „Торнадо“, Габрово, 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Атанасова

Технически редактор: Николинка Хинкова

Коректор: Милка Недялкова

ISBN: 954-19-0007-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.